

Ôsmy deň

Michal Valúch

Prológ

Len slabý lúč mesačného svetla pretínal ich strašidelne tmavú spáľňu skrz zatvorené žalúzie. Anna otvorila oči, ale rozoznávala veci v miestnosti len veľmi ťažko. Okno, nočný stolík pod ním a v strede spálne mužskú postavu.

Stála nehybne, otočená chrbtom k Anne. V tom sa pohla, skriňové dvere sa so škripotom otvorili.

Nebála sa. Dobre vedela o koho ide.

„Michal... Michal, spíš?“ Oslovila ho.

Bol to jej manžel. V poslednej dobe často trpel nočnými morami a živými snami, vďaka ktorým chodil po miestnosti, hrabal sa v skriniach a vyťahoval oblečenie.

Neodpovedal. Očividne, ešte spal.

Načiahla sa po stolnej lampe a miestnosť v okamihu zaplavilo svetlo. Už bolo jasne vidieť stolík pod oknom, veľké zrkadlo v rohu izby, perinák pri posteli.

Miestnosť bola veľká, okrem manželskej postele stála pri dverách ďalšia malá postieľka. Kedysi slúžila pre deti, ktoré sa báli spať samé vo svojej izbe. Teraz tam z času na čas prespí niektoré z vnúčat.

Jednu celú stenu asi päť metrov dlhej miestnosti lemujú skrine s oblečením.

Vonku pod oknom, tečie malý potok. Jeho zvuk vždy príjemne uspáva. Okrem neho je všade na okolo úplne ticho.

Michal teraz kľáčí na kolenách a hrabe sa v skrini, naslepo vyťahuje jednotlivé kusy šatstva a dáva ich za seba na podlahu.

Anna ho citlivo chytí za plece. Upokojuje ho.

„Pod' drahý, ľahneme si zasa do postele.“ Vedie ho a pomáha mu zorientovať sa v miestnosti.

Je vidno ako sa pomaly preberá a prichádza k sebe.

„Zasa som vystrájal?“ Spýtal sa.

„Nebolo to nič hrozné, neboj.“ Manželka kľáčí pri ňom a hladká ho po vlasoch. Celého ho znova poprikrývala a pomaly sa presúva okolo postele k svojmu lôžku.

„Aj som niečo rozprával?“ Vyzvedá, teraz už celkom pri zmysloch. Zreničky sa mu prispôsobili svetlu v miestnosti, ktoré vytvárala lampka. Rozhliada sa okolo seba. Prezerá si porozhadzované šaty na zemi.

Anna si ľahla a tiež sa celá poprikrývala perinou.

„Nie, nič som nepočula. Aj keď možno niečo potichu, zobudila som sa ako si stál znova pri skrini. Nezačneme ťa priväzovať?“ Snažila sa zažartovať. Vedela, že ho jeho námesačnosť trápi.

„To by som uvítal.“ Odpovedal s hnevom v hlase na samého seba. "Kto to kedy videl aby päťdesiat ročný starý chlap začal behať v noci po dome, najmä keď som mal celý život taký pokojný spánok."

„Už sa tým prosím netráp, zhasnem ak dovolíš.“ Povedala Anna.

„Koľko je hodín?"

Otočila na seba budík, ktorý mala položený vedľa postele.

„Tri hodiny, desať minút."

„Tak dobrú noc," zašomral a ostal ticho.

Vedela, prečo je mrzutý. Vedela, že nie je nahnevaný na ňu, aj keď práve ona musí znášať jeho nepríjemný tón hlasu. Vždy bol nerád niekomu na oštaru, vždy sa najviac hneval na seba a na svoju neschopnosť, keď sa mu niečo nedarilo. A teraz, posledný rok tieto sny. Aj dva - tri krát za týždeň ho ona musí budiť uprostred niečoho. Rozhadzuje okolo seba veci, rozpráva, kričí zo sna. Chodí po miestnosti.

Lekár sa s tým moc nezapodieval.

„Športujte. Potom bude váš spánok hlbší."

Taká hlúposť. Samozrejme najskôr skúšal všetko možné, vyčerpal sa pred spaním, pil teplé mlieko, varil si upokojujúce čaje. Nič nepomohlo a s určitou pravidelnosťou sa sny vždy vracali.

Zo začiatku o tom nechcel rozprávať.

Potom sa Anna kdesi dočítala, môže to byť skryté v psychike, musíš to dostať zo seba von.

Tak jej rozprával, všetko čo si pamätal. Potom si to začal už aj zapisovať. Sny boli veľmi podobné a vždy veľmi živé. Kedysi si nevedel ani len predstaviť, aký môže byť sen takmer hmotný, na nerozpoznanie od skutočnosti. Plný emócií, strachu, bolesti.

V sne sa Michal nachádza vo svojom dome. Tak ako aj dnes. Je ráno, všetci sú doma. Manželka, deti, vnúčatá. Nebo sa zaťahuje hustým červeným mračnom. V blízkosti je búrka, jej hrmot prichádza zo všetkých strán. Deti plačú a všetkých naplňa strach. V tom si uvedomuje ako ho páli pravá ruka. Od zápästia k predlaktiu mu začína červenať a po chvíli má farbu ako obloha. Začnú sa na nej vyhadzovať veľké vrede. V niektorom sne to bolí, inokedy si bolesť vôbec neuvedomuje. Všetci v miestnosti majú rovnaké príznaky. Každý sa drží za ruku, zvierajú ju v návale bolesti. V panike sa Michal rozhliada okolo seba, má veľký strach nielen o seba ale aj o svojich blízkych. Rozbehne sa do spálne, jediné riešenie ktoré vidí je okamžitý únik. Akoby ani múry rodinného domu neposkytovali dostatočnú ochranu. Otvára skrine, balí všetko potrebné, vyťahuje šaty a v náhlivosti ich strká do cestovných tašiek. Jeho rodina ho nasleduje do spálne. Všetci stoja za ním, okolo neho. Akoby sa každý spoliehal len naňho, nikto nepriloží pomocnú ruku. Každý len krčí tvár bolesťou. Svojpomocne a ťažko vynáša jednu tašku za druhou z domu von. Obloha je stále krvavo červená, akoby sa tlačila až nad jeho dom. Pocity v sne sú veľmi klaustrofórické.

Keď už takmer nemôže dýchať, schytí plnú cestovnú tašku, ktorú má po ruke a uteká. Uteká od domu, od mesta, od civilizácie. Cez pole, vysokú trávu, trnie.

Úľavu a zľahčenie dýchania pociťuje až keď je už celkom ďaleko od všetkého. Mesto už takmer nevidno.

Vtedy má čas porozhliadať sa okolo seba. Rodina za ním nestačila, nevidno ich. Červené mraky úplne pohltili mesto, domy, dediny, ulice aj ľudí. Ostal sám. Na lúke, na hranici s hustým zeleným lesom. Dýcha už ľahšie, mračná nezasahujú až takto ďaleko. Pociťuje skutočnú úľavu a pokoj.

V tom začuje praskanie konárov v lese. Akoby niekto prichádzal. Otočí sa a vidí muža, podobného ako on sám. V ruke tiež drží cestovnú tašku. A za ním druhý, tretí. Ich počet sa neustále zvyšuje. Ešte chvíľu ich pozoruje a potom sa vyberie ich smerom. Tuší, že k nim akosi patrí.

Vtedy sa spravidla vždy zobudí. Samozrejme málokedy sa mu podarí dosnívať tento sen až dokonca, lebo ho Anna zobudí keď počuje ako buntoší po izbe. Niekedy ju zobudí ako kričí

od bolesti. Inokedy ako rozpráva a naviguje, ju aj deti menovite, presvedčuje a ukazuje im aby sa ponáhľali. Aby nečakali, ale mu pomohli.

Keď ho zobudí Anna, alebo nakoniec sám, vždy je dezorientovaný. Tvrdí, že sen je taký živý až je prekvapený ako sa ocitol nazad v dome.

Aj keď sa pokúšal snu vyhnúť, nedarilo sa mu to. Opakuje sa už takmer rok, je z toho celý rozmrzený a aj keď bol vždy veľmi pokojný človek, podlieha v posledných mesiacoch depresiám z nedostatku zdravého spánku.

Horšie je, že tieto skutočnosti ovplyvňujú život aj jeho manželke. Tá mu túži pomôcť zo všetkých síl, ale tuší, že ide o niečo čo si môže vyriešiť len on sám.

S myšlienkami nad Michalom, nad sebou, nad deťmi. Pri spomienkach na prežité roky, na vnúcatá, Anna znova po chvíľke usína. Michal je už dlhú dobu úplne ticho. Aj keď vedela, že nespí. Vždy sa bál po sne znova zaspáť. Vyčerpanosť a ticho ho však skôr či neskôr znova ukolíše a on si prestane všetko okolo seba uvedomovať.

V miestnosti je znova strašidelná tma. Pod oknom tichučko žblnkoce potôčik a jesenný vánok popiskuje cez škáry starého domu.

Obaja ticho spokojne spia.

Kapitola 1

Policajná stanica v Žiline je vysoká budova, ktorá má čelnú stenu presklenú. Celá jej fasáda je ladená do modra. Nachádza sa vedľa rozľahlého mestského lesoparku. V podzemnej časti budovy sú umiestnené garáže pre služobné vozidlá. Súkromné vozidlá môžu zamestnanci parkovať na malom parkovisku za budovou. Dostať sa tam môžete iba s policajným odznakom.

Celá budova aj s príslušným priestorom je obohnaná vysokým mrežovaným plotom. Vchod pre civilné osoby je cez hlavnú vrátnicu popod obrovskú ceduľu POLÍCIA. Po oboch stranách krídlových vstupných dverí sú v kvetináčoch zasadené metrové listnaté stromčeky. Pravidelne udržiavané, pôsobia ako zmenšeniny mohutných kedysi všade stojacích líp.

Éra spaľovacích motorov bola v posledných rokoch na ústupe a na uliciach bolo vidno už len elektromobily s tichým chodom. Pokojný beh mestského života už nenarúšali splodiny z motorov ani nadmerná hlučnosť. Zaslúžila sa o to hlavne ropa, ktorej zásoby boli úplne vyčerpané. Ľudstvo si začalo uvedomovať ako bola zem v posledných rokoch zdevastovaná jeho konaním a preto bolo naštartovaných veľa projektov pre znovu vyčistenie a zalesnenie Zeme. Projekt bol dotovaný Svetovou Bankou, ktorá v poslednom storočí nakumulovala finančný kapitál a teraz v pravý čas, tri desaťročia po začiatku dvadsiateho prvého storočia začala investovať.

Aj kvôli narastajúcemu zalesňovaniu, bol vzduch v mestách ako Žilina, z dôvodu predpísaného pomeru ľudských stavieb ku zeleni, čistejší ako kedykoľvek predtým.

Blahodarne to pôsobilo aj na psychiku obyvateľstva, ktoré bolo už vyčerpané dvadsaťročnou svetovou krízou.

V tejto dobe je však čas, kedy je všetko otočené na stranu blahobytu, rekordne nízka nezamestnanosť v celej Európe či najvyššia kúpyschopnosť obyvateľstva v dejinách. Štyridsať percent obyvateľstva pracovalo pod Štátnou správou v nespočte Ekoprojektov.

Svetová banka podporovala všetky EKO nástroje a výrobky. Práve preto existovali veľké zľavy na všetky elektromobily, solárne panely, ktorých účinnosť v poslednej dekáde vďaka vedcom z Emirátov rapídne stúpala.

Atómové elektrárne boli pozatvárané z dôvodu bezpečnosti a elektrárne na tuhé palivo z dôvodu ničenia životného prostredia. Na ich mieste vyrastali čističky vzduchu, aby napáchanú škodu na prírode čím skôr zvrátili.

Súčasný riaditeľ Svetovej banky bol uvedomelý človek. Volal sa Generál Damián Luxford. Bol dedičom Bankového impéria a celý život sa pripravoval na túto úlohu. Od mladosti pôsobil v armáde Spojených Štátov, študoval na Harvardskej Univerzite, promoval s červeným diplomom. Vždy ho trápila budúcnosť Zeme a ľudstva a tým smerom viedol politiku spoločnosti.

Svetová banka mala v súčasnosti pobočku v každej krajine sveta, preto nebol problém dotovať EKO nástroje všade s rovnakými podmienkami.

Zlepšená životná úroveň sa podpísala aj na znížení kriminality.

Keďže policajná stanica je situovaná takmer v strede mesta, nachádzajú sa v nej všetky hlavné oddelenia podľa jednotlivých poschodí. Na prízemí je poriadková polícia a pochôdzkari. Na prvom poschodí, je dopravná polícia a diaľničná správa. Na druhom poschodí je vyšetrovacie oddelenie a nad ním je sekretariát s náčelníkom, archív a riadiace stredisko.

Na vyšetrovacom oddelení pôsobia z väčšej miery starí a skúsení policajní detektívi. Len málokedy sa stane, že je kadet na akadémiu taký schopný, aby sa dostal hneď sem na druhé poschodie. Tu sú členovia zboru oblečení vždy v civile, dostávajú sa k najlepšej výbave stanice, k najlepším autám a moderným nástrojom. Za posledných päť rokov sa podarilo iba jednému mladému dostať priamo sem.

Bol ním Tomáš Garyk. Mal tridsaťpäť rokov a skončenú chemickú vysokú školu v neďalekom meste mal ešte pred tým, ako sa prihlásil na akadémiu. Dosahoval všade excelentné výsledky. Dobre ovládal svoje emócie, bol nadpriemerne inteligentný, rozvážny a charizmatik. Bol známy tým ako dokáže pri výsluchu dostať z každého presne to čo potrebuje. Vždy vedel použiť správnu metódu psychológie. Bol vysokej postavy, mal takmer stodeväťdesiat centimetrov a mal mohutne klenuté ramená. Na prvý pohľad upútal detsky nevinnými priezračne modrými očami. Nosieval krátke, ale napriek tomu vlnité hnedé vlasy a drobné strnisko na tvári, keďže sa holieval len starým takmer nefunkčným elektrickým strojčekom po otcovi.

Keď prechádzal cez kancelárie, každého vždy priateľsky potľapkával po ramene, s každým sa veselo zdravil a vždy sršal optimizmom. Čo práve navzdory temnej náplni jeho práce vzbudzovalo úžas. Mal na starosti vyšetrovanie vražd, únosov a znásilnení.

Pracoval na oddelení už štyri roky a väčšinu prípadov mal objasnených. Robiť takúto službu spoločnosti, bol už od malička jeho sen. Otec bol násilník, skončil za mrežami, keď bol ešte malý. Vtedy si sľúbil, že svoj dlh za otca pre spoločnosť splatí. Odvtedy šiel odhodlane životom s jasným cieľom.

Rodinu ani priateľku momentálne nemal. Bolo to z časti nedostatkom voľného času, ale sám hovorieval, že len skrátka nespoznal tú pravú.

Ako teenager jazdieval na motorke, čo sa podpísalo na jeho ochorení ľadvín. Od tej doby neznášal chlad a bol citlivý na prievan akéhokoľvek druhu. Vždy mimo najväčšieho leta, ktoré v kraji nikdy netrvalo viac ako mesiac, nosieval dlhý kožený plášť, ktorý mu siahal takmer po kolená. Chránil pred chladom a vetrom jeho citlivý chrbát, predok plášťa nosil rozopnutý. Z pliec si ho zvesil len doma, alebo v kancelárii kde ho odkladal na vešiak pri dverách.

Tomášova kancelária bola s výhľadom z čela budovy na ulicu. Bola malá, ale moderne vybavená. Počítač napojený na kriminálnu databázu bol ovládaný len hlasom. Projektor zavesený na strope dokázal premietiť obraz na všetky steny súčasne. Okrem toho nosil Tomáš vždy so sebou multifunkčný mobilný telefón.

Jeho služobné auto bolo čierny Samsangh 331, elektromobil s výkonným motorom stoosemdesiat konských síl v športovej úprave. Bol to jeden zo sponzorských darov Svetovej banky.

Každý detektív mal nárok na jedno auto z policajného katalógu podľa výberu. Samozrejme starší kolegovia si väčšinou vybrali pristrannejšie modely, keďže auto mohli využívať aj v súkromí.

S maximálnou rýchlosťou dvestotridsať kilometrov za hodinu bol z Tomáša hotový pirát ciest.

S pomocou tohto auta sa mu viackrát podarilo zadržať kriminálnika, ktorý mu nemal šancu ujsť. Autu sa vždy, keď stálo v policajnej garáži dobíjala batéria, ktorá poháňala výkonný motor. Dojazd auta bol tristo päťdesiat kilometrov na plne nabitý batériový zásobník. V užívaní ho mal niečo viac ako rok.

Práve dnes je prvý september, na počasí to už bolo v poslednom týždni cítiť. Leto sa nadobro skončilo.

Tomáš bol posledné dva týždne na dovolenke. Odpočíval na vidieku, v severnejšej oblasti Slovenska, odkiaľ pochádzala jeho matka. Zdedili starý rodinný dom, ktorý so súrodencami využívali na spoločné víkendy, a prázdniny.

Kedysi sa v tej oblasti pásali ovce a pestovali zemiaky, teraz slúži už iba ako centrum turistického ruchu. Dovolenkujúcim začínajúcim turistom, ale aj skúseným horolezcom má divoká príroda stále čo ponúknuť. Autom zo Žiliny to trvá len hodinku, ale únik od civilizácie padne človeku z času na čas skutočne vhod, hlavne pri náročnosti Tomášovej práce.

Dnes, prvý deň po dovolenke je Tomáš zavretý vo svojej kancelárii a snaží sa vydolovať poslednú lyžičku kávy z plechovej dózy. Už pred dovolenkou myslel nato, že si ju musí dokúpiť. No zabudol.

Na káve bol závislý. Samozrejme v tom nadnesenom slova zmysle. Akoby si nevedel ráno bez pravidelnej šálky kávy a cigarety ani predstaviť. Aj keď sa jednalo skôr len o rutinný návyk, bolo príjemné môcť sa na niečo tešiť, keď sa nedobrovoľne vyhrabe z postele.

Kávu si zvykol vždy robiť silnejšiu ako predpisuje bežná norma, dokonca každým rokom sa mu odolnosť na tento kofeínový nápoj zvyšovala.

Dnes mu ostala však len posledná malá lyžička.

Mohol by som skočiť ešte na otočku dole do Marketu, pomyslel si. Ako sa však pozrel na hodiny zistil, že do raňajšej porady, kde nesmie chýbať, hlavne preto, že tu dlhšiu dobu nebol, mu ostáva len pätnásť minút.

Pôjdem potom, utešuje sa a vykračuje smerom do kuchynky. Tá je naproti výtahovým dverám.

Stretáva v nej svojho šéfa...vrchného detektíva.

Pozdravia sa navzájom úsmevom a pokývnutím hlavy.

„Tomáš, tak ste konečne nazad.“ Očividne sa potešil keď ho uvidel. „Dost’ ste mi tu chýbali poviem vám, ale na dovolenku si nevoláme, pravda.“

Zopakoval jedno zo svojich hlavných pravidiel, ktoré ma vypísané na digitálnej tabuli vo svojej kancelárii. Porušoval ho iba v nutných prípadoch.

Bol nízky a zavalitý, Tomášovi nesialhal ani po ramená. Svoj post hlavného detektíva si však zaslúžil pre svoje úspešné počínanie v mladosti tu so zborom, keď bol vedúcim prípadu s mäsovým vrahom, ktorého úspešne dostihli.

Pôsobil veselo, aj keď oči ešte značili, že do poriadneho štartu týždňa mu ostáva aspoň jedna silná káva.

„Odpočinuli ste si?“ Dodal.

„Áno pane, boli to skvelé dva týždne, počasie nám naozaj vyšlo.“ Tomáš sa načiahol po rýchlovarnej kanvici, aby ju znova zapol.

„Boli ste aj s pánom bratom?“ Zvedavo sa spýtal detektív.

„Áno, bol tam aj Ľuboš s rodinou.“ Odpovedal Tomáš.

„Tak to ste ho mohli odo mňa srdečne pozdravovať. Ak s ním náhodou teraz niekedy budete, že prajem všetko dobré a držím palce. Vždy som mu fandil.“

„Jasne, odkážem.“

Vrchný detektív so svojou šálkou kávy vychádza z kuchynky keď sa ešte otočí na Tomáša.

„Dnes na porade... chcem aby ste tam boli.“

To je snád' samozrejme, pomyslel si Tomáš, ale do šéfa nechcel rýpať.

„Budem tam,“ pod detektívovým dohľadom ešte nazrel na svoje hodinky a jedným okom netrpezlivo sledoval rýchlovarnú kanvicu.

Tak a už som zasa v zabehnutých koľajach, pomyslel si. Hodiny ukazovali čas sedem hodín aj desať minút, pod ním videl svoj aktuálny krvný tlak, počet tepov srdca za minútu a momentálnu telesnú teplotu. Potrpel si na moderné vynálezy, vždy chcel byť medzi prvými keď sa niečo takéto objavilo na trhu. Multifunkčné hodinky, ktoré nosil ho dokázali navigovať, sledovať a dlhodobo vyhodnocovať jeho zdravotný stav či dokonca varovať pred infarktom.

Za necelú minútu sa vybral s kávou v ruke na rannú poradu.

Kapitola 2

Pred troma dňami

Zdolať osem schodov pred vstupom na policajnú stanicu v Žiline bolo pre sedemdesiatdva ročnú vdovu Filipkovú ako výstup na Kriváň. V ľavej ruke si pomáhala ortopedickou paličkou, v pravej zvierala starú ošúchanú kabelku bez ramienok. Oblečená bola už ako na začiatok zimy, starý kabát, pod ním hrubý sveter, čierna sukňa jej siahala až po zem. Na hlave mala tmavozelený ručník.

Keď vyšla až hore dýchala namáhavo. Dvere do stanice sa pred ňou rozťahli a ostali otvorené, až kým neprešla. Všimla si malé listnaté stromčeky po oboch stranách dverí a potešila sa im. Pri tomto pohľade si vybavila detstvo.

Bývala v okrajovej časti Žiliny, a aby sa dostala až sem do centra musela by cestovať dvoma autobusmi, prejsť štyri ulice pešo a nakoniec nastúpiť na vlak, alebo si vziať taxík. Rozhodla sa ísť taxíkom. Aj keď bol o niečo drahší ako verejná doprava. Podstatne uľahčil jej namáhavú cestu sem.

Stará vdova žila v dome, ktorý postavil ešte jej nebohý manžel. Žilina vtedy, pred štyridsiatimi rokmi, nebola taká rozsiahla ako je tomu dnes. Bývali takmer na samote. Najbližší sused sa nachádzal dvesto metrov ďaleko. Od tej doby bol dom niekoľkokrát celý zrekonštruovaný a teraz vyzeral moderne. Do radovej zástavby, kde teraz stál, sa tak presne hodil a držal krok s modernými domami naokolo. Všade v susedstve bývali mladšie rodiny. Žilina sa neustále rozrastala a mesto pridelovala parcely na bývanie stále ďalej od centra v špirálovitom rozmiestnení.

Aj kvôli veľkým vekovým rozdielom si vdova s nikým so susedov nerozumela. Až na pár výnimiek samozrejme.

Jednou takouto výnimkou, a aj jej najbližším kontaktom v meste, bol v dome naproti žijúci starší doktor Jozef Grác. Tiež býval sám. S manželkou sa rozviedli už pred rokmi a ostala mu len dcéra, ktorá žila v byte v centre mesta.

Doktor často vdovu Filipkovú navštevoval, zaujímal sa ako sa jej darí, pomáhal jej s nákupmi, dopravou do nemocnice na pravidelné prehliadky a podobne. Bol ako jej vlastný syn.

Aj dnes by ho určite poprosila o odvoz na stanicu, keby sa tam netrmácala práve kvôli nemu.

Pred dvomi dňami ju mal odvieť do nemocnice, no neukázal sa. Snažila sa ho zastihnúť, klopala uňho, volala mu na telefón, ale všetko bezvýsledne.

Teraz jej už došla trpezlivosť a rozhodla sa, že to pôjde nahlásiť na políciu. Samozrejme, mohla zatelefonovať a o susedovom zmiznutí informovať bez toho, aby vyšla z domu. Mala však problémy z hlasivkami, ktoré jej vypovedávali službu, rozprávala ťažko, potrebovala dlhšie prestávky v reči. A niekedy sa musela napiť chladnej vody, aby mohla pokračovať. Dôležitým a dlhým telefonátom sa preto vyhýbala ako čert krížu. Všetko si ešte večer premyslela, a rozhodla sa. Ráno sa vystrojí a vyberie na stanicu. Zohnať taxík v štvrti kde bývala nebol problém a aj preto sa rozhodla pre túto variantu cestovania.

Bolo už deväť tridsať ráno keď vstúpila dnu a prešla k vstupnej recepcii.

Mladá blond policajtká v uniforme stojaca za pultom ju sledovala pohľadom. Nad ňou visela ceduľa s nápisom Welcome Office – Uvítacia kancelária. Príjemne sa usmievala a vítala staršiu pani so slovami.

„Dobré ráno madam, čo pre vás môžem urobiť?“

Vdova podišla už úplne k recepcii a kabelku si vyložila na pult.

Pôsobila vyčerpane. Očividne bol každý takýto výlet pre ňu veľmi namáhavý.

„Chcela by som nahlásiť únos.“ Jej hlas znel sípavo a miestami vypadával.

„Koho uniesli?“ Trocha neveriacky sa spýtala policajtká.

„Môjho suseda, doktora Gráca.“ Odfukovala starká.

„Moment.“ Policajtká, zodvihla slúchadlo telefónu, ktorý mala na stole. Neboli na ňom žiadne tlačidlá, len malá farebná dotyková obrazovka, po ktorej behala prstom.

S volajúcim na druhej strane prehodila v krátkej konverzácii zopár slov a telefón znova zavesila.

„Detektív tu bude za minútku madam.“

„Môžem vás poprosiť...“ Chvíľku sa zamyslela a prešla ju pohľadom. „Môžem vidieť nejaký doklad totožnosti?“

Vdova sa začala hrabať v kabelke a vytiahla, plastický, dosť ošarpaný občiansky preukaz.

Policajtká ho zobrala do ruky, prezrela si ho, zapísala si údaje, meno, rodné číslo. Len čo jej ho vrátila späť pristúpil k nim zozadu starší zavalitý muž.

„Á detektív,“ pozrela sa svojej návštevníčke cez rameno. „Toto je madam Filipková. Objasní vám dôvod svojej návštevy.“ Informovala ho.

„Teší ma madam, som detektív Lužný. Prosím nasledujte ma.“ Ukázal rukou smerom k výťahom odkiaľ pred chvíľkou prišiel. Ako správny vyšetrovateľ, ktorý sa svojej práci venuje ne jeden rok si hneď zapamätal všetky detaily jej oblečenia. Starú dlhú sukňu, zelený čepiec, ktorý mu pripomínal jeho vlastnú starú mamu. Teplú vetrovku. Jej chôdza bola kolísavá čo naznačovalo problémy s kĺbmi, mohlo to byť aj spôsobené, ak by v mladosti nadmieru športovala, možno nejaký druh gymnastiky. Rád si v mysli prehrával rôzne varianty svojich úsudkov. Dalo by sa to nazvať aj chorobou z povolania, ale jeho to nadmieru bavilo.

Keď sa pomalým tempom dostali k plechovým dverám, detektív zdvihol pravú ruku a mávol ňou pred digitálnym panelom na pravej strane výťahu. Tie sa v okamihu vysunuli do oboch strán a oni mohli pokojne nastúpiť.

Vo výťahu bolo niekoľko tlačidiel, podlaha bola z tmavého dreva a na dvoch protiľahlých stenách boli obrovské zrkadlá. Priestor vo vnútri bol veľký a hravo by sa doň vošlo aj šesť dospelých ľudí.

Vystúpili na druhom poschodí, oproti dverám výťahu bol nápis oddelenie vyšetrovateľov, neďaleko boli dvere s nápisom kuchynka. Viedol ju ešte niekoľko metrov po chodbe na podlahe ktorej bol tenký modrý koberec. Bol z umelej látky a pri nedokonalnej chôdzi nabíjal prechádzajúcich statickou elektrinou. Hlavne keď bolo suché obdobie ako toto.

Vošli spolu do jednej z vyšetrovacích miestností.

Steny boli sivé a holé, na strope bola kopulovitá kamera, ktorá bola schopná sledovať vyšetrovanie. Zadná stena bola z tmavého skla. Očividne slúžilo, na pozorovanie diania z vedľajšej miestnosti, pretože z vnútra bolo nepriehľadné a vyzeralo ako tmavé zrkadlo.

Detektív usadil starú pani za stôl na nie príliš pohodlnú kovovú stoličku a sám si sadol oproti nej.

„O, čo ide pani Filipková?“ Začal pokojným hlasom.

„Viete pán policajt, môj sused doktor Grác... on... niekam sa stratil. Uniesli ho, určite ho uniesli.“ Hlas sa jej triasol.

„Prepáčte, zabudol som. Môžem vám ponúknuť kávu, alebo čaj?“

„Poprosila by som čaj.“ Slová sa jej zasekávali vo vyschnutom hrdle, znela unavene.

Detektív vytiahol mobilný telefón a krátko niekde telefonoval.

„Takže, uniesli hovoríte?“ Zamyslel sa. „O koho vlastne ide a v akom je vzťahu k vám?“ Mobil nepustil z ruky, zo strany vysunul malú klávesnicu a začal do nej niečo vyklepávať.

„Je to môj sused, pán policajt. Doktor Grác. Nie sme rodina, len blízky priateľia.“

Detektív sa ešte chvíľku hral s mobilom.

„Niečo cez päťdesiat?“ Pozrel sa na staršiu pani. Nečakal však na odpoveď a nastrčil telefón pred ňu, aby sa pozrela na fotku, ktorú našiel v policajnej databáze.

Vdova sa nahla a pozrela na displej. Troška trvalo kým zaostrila pohľad, okuliare nenosila, zrak sa jej na starobu zlepšil, ale aj tak bol nedokonalý.

„Áno, áno to je on.“ Odpovedala a vrátila sa späť do stoličky.

„Hmm, a prečo si myslíte, že sa stratil?“ Detektív si zatiaľ prezeral doktorovu zložku na mobile.

„Viete on, teda pán doktor ma často navštevuje. Pomáha mi.“ Do očí sa jej vtláčili slzy. „Mal ma zaviesť do nemocnice, ale neprišiel. Dva dni dozadu. To sa ešte nikdy nestalo. A potom včera, keď som bola uňho klopať, nikto neotváral. Neskôr som mu volala, stále nič.“ Pani rozprávala veľmi ľútostivo.

Detektív zdvihol telefón a vytočil číslo doktorovho domu, ktorý našiel v databáze. Chvíľku nechal vyzváňať no bez odozvy.

„Určite, to preveríme madam. O to nemajte strach. Vo väčšine prípadov ide iba o nedorozumenie. Uvidíte, že sa o deň - dva objaví s tým, že bol na výlete, alebo dovolenke. Potreboval vypnúť a ujsť od bežných každodenných starostí.“ Snažil sa citlivo starkú upokojiť, lebo videl aká je ustráchaná.

„Neviem pán policajt. Doktor bol vždy spoľahlivý, toto by neurobil.“

Porozmýšľal. Čo mám dnes ešte na pláne? Skontroloval čas. To by šlo. Rozhodol sa v duchu.

„Preverím to všetko osobne, ešte dnes a budem vás o všetkom informovať, sľubujem!“ Pozrel sa na ňu a znova sa zamyslel. „Ako sa dostanete domov? Máte nejaký odvoz?“

„Šla som sem taxíkom. Teraz neviem...“

„Nebojte sa,“ prerušil ju. „Ja vás zaveziem domov a hneď aj preverím čo je vo veci. Ešte prosím o strpenie.“

Do miestnosti vošiel mladý muž v uniforme so šálkou čaju a položil ju na stôl pred starenku.

Detektív sa za vtedy postavil a vyšiel von na chodbu.

„Miro, budem potrebovať kľúč od domu, adresu ti posielam. Nahraj ma prosím, t'a.“ Povedal do telefónu, a odoslal adresu doktorovho bydliska.

Budem sa musieť rozhliadnuť po jeho dome. Pomyslel si.

„Akože nie je kód k jeho domu? Chceš povedať, že tam má nahodený ešte mechanický zámok? Do pekla!“ Rozčúlil sa.

„Musím si zohnať posratý pakľúč. Tak potom nič, aj tak vďaka.“ Skončil hovor.

Dosť často sa pri takýchto prípadoch stávalo, že človek, ktorý neodpovedá a je niekoľko dní nezvestný, skolaboval. Možno aj zomrel. Infarkt, mozgová mŕtvica, teraz sa nedalo nič presne vylúčiť. Treba to preveriť, čím skôr. Dostať sa do bytu, aj keď nebude nikto otvárať dvere. Pokojne aj násilím. Len kde teraz zoženiem šperhák?

Našiel si tiež kontakt na doktorovu pokrvnú najbližšiu príbuznú, dcéru Katarínu Grácovú. Tú však nechcel teraz strašiť zlými správami, preto sa rozhodol najskôr preveriť doktorov dom.

Kapitola 3

Súčasnosť

Keď auto na žltých policajných značkách začínajúcich písmenom veľké X prechádza mestom, dostáva od ostatných účastníkov premávky nepísané prednostné právo jazdy. Tomáš chodieval autom vždy povolenou rýchlosťou, pokiaľ nešlo o niečo služobne dôležité, alebo neprenasledoval nejakého zločinca. Zvlášť opatrný bol pri prejazde mestom.

Na rannej porade dostal nový a svoj prvý podovolenkový prípad. Na začiatok mal jasné inštrukcie od svojho šéfa. Založiť zázpisnicu prípadu, ešte dnes. Vypočúť potenciálnych svedkov. Možno susedov, rodinu.

V navádzacom programe jeho služobného auta, mal navolenú adresu trvalého bydliska doktora Gráca. Ten sa podľa informácií, ktoré dostal, stratil. Nebolo to ešte konečné stanovisko polície, ale nikto nevie kde sa momentálne nachádza. Možno je to len nejaké nedorozumenie. Každopádne, v najbližších dňoch venuje všetok svoj pracovný čas pátraniu, čo sa s ním v skutočnosti stalo. Na sedadle spolujazdca, mal zložku kde boli údaje o doktorovi, vytiahnuté z policajného systému. Bola naozaj tenká.

Doktor nemal nikdy žiadny vážnejší priestupok, súdne konanie, ani pokutu za parkovanie. Mal jediného žijúceho príbuzného a tým bola jeho dcéra Katarína. Dvadsaťosem rokov stará, slobodná. Žije tiež v Žiline, ale vo svojom súkromnom byte v centre mesta. Od otca sa odsťahovala pred štyrmi rokmi, odvtedy je evidovaná ako samostatne žijúca. Pracuje ako učiteľka v materskej škole v meste.

Tomáš mal zatiaľ možnosť len naozaj nakrátko nahliadnuť do doktorových záznamov. Hneď sa vybral na miesto činu – doktorov dom. Jozef Grác bol nezvestný päť dní a to si už zaslúžilo policajné vyšetrenie.

Tomášove auto práve prechádzalo najdlhším mostom v Žiline, ktorý pretínal rieku Váh a volal sa Martinský. Dole na rieke bolo vidieť niekoľko člnov, ktoré za sebou vliekli rybárske siete. Váh bol známou rybárskou lokalitou po celej svojej dĺžke. Vyvierať v Tatrách, na severe Slovenska a končil až pri delte do Dunaja.

Štvrť kde doktor býval, kedysi nepatrila priamo k mestu, no časom ako sa Žilina rozrastala, boli do nej začlenené aj všetky okolité dedinky a usadlosti.

Tomáš si riadenie auta doslova užíval, počas dvoch týždňov ako bol dovolenkovať na vidieku sa niekoľko krát zamýšľal ako si znova zajazdí a tešil sa nato. Bol jazdcom pôžitkárom a keď mal ešte možnosť riadiť naozaj kvalitné športové či luxusné auto, nikdy si túto šancu nenechal ujsť. Vždy sa dobrovoľne vydával aj na niekoľko hodín trvajúce cesty. Sám za volantom, vychutnával pocit z jazdy, hlasnú rokovú hudbu znejúcu z rádia, svištiaci vzduch kopírujúci karosériu. Dostávalo ho to v spomienkach do jeho mladíckej motorkárskej éry. Doby keď nosieval po ramená dlhé vlasy, koženú bundu a rifle s dierami na kolenách. Aj teraz si ešte niekedy počas jazdy, dokorán pootváral všetky okná, aby mal lepší pocit z rýchlosti.

Cesta na kraj mesta, do štvrti kde stál doktorov dom však medzi takéto nepatrila. Od centra kde stála stanica, bol za niekoľko desiatok minút aj napriek zväčšenej premávke, keďže dnes prvého septembra, je prvý školský deň. Po prázdninách chcú všetci poctiví rodičia, odprevadiť na autobus, či podľa možnosti zaviesť svoje ratolesti, po prázdninách znova do školy. Niektorých tento deň aj prvý krát v živote.

Ani sa nenazdál a bol v hustej, obytnej štvrti a hlas jeho navigačnej jednotky mu hlásil: „Do cieľa cesty ostáva prejsť stopäťdesiat metrov.“ Viac zbystril zrak. Začal sa pozerat' zo strany na stranu, ale opatrne, aby nepreliadol nejakú prekážku v ceste. „Ste v cieľi!“ Po týchto slovách pomaly zastal na pravej strane. Šikovne zaparkoval medzi dve, rovnako pozdĺžne stojace autá. Vypol motor, ale nasvedčovalo tomu len zhasnutie väčšiny kontroliek na prednom paneli auta, lebo motor si priadol skutočne nenápadne a ticho.

Keď vystúpil, na ulici nebola ani živá duša. Len zo záhrady neďalekého domu znel psi štekot. V ruke zvieral doktorovu zložku a vo veľkom vrecku svojho kabáta, mal skrytý policajný univerzálny kľúč. Kapitán ho ráno na porade informoval, že doktor má na dome mechanické zámky a preto by sa bez neho dovnútra nedostal. Keď sa priblížil k domu číslo dva, šesť, dva uvidel na dverách žltú nálepku veľkosti bežného kancelárskeho papiera:

POLICAJNÉ VYŠETROVANIE – NEVSTUPOVAŤ !

Odomkol si a vošiel dnu. Dom bol prekvapivo priestranný, už vstupná hala ponúkala niekoľko metrov štvorcových na vymenenie si bežných topánok za papuče, zavesenie kabáta, či odloženie klobúka na stojan v rohu. Oproti dverám bolo zrkadlo veľkosti dospelého človeka, pri pohľade z boku Tomáš zistil, že ide o skriňu, ktorej dvere boli tvorené sklenenou výplňou. Posunul ich na stranu a nazrel do vnútra. Poličky, niekoľko kusov šatstva. Všetko pekne uložené do komínov.

Kabát, ktorý mal na sebe si nezložil a prešiel pomaly do ďalšej miestnosti. Snažil sa sledovať detaily. Každý kút, stoličku, všetko však bolo upratané. Na poličkách lemujúcich chodbu, kde teraz stál, sedelo už viditeľné množstvo prachu. Nikto ho neutieral už viac ako týždeň. Z chodby viedlo niekoľko dverí na všetky strany. Narýchlo do nich nazrel. Toaleta s kúpeľňou dohromady, spáľňa, obývačka a izba. Keď zmapoval kde sa čo nachádza, prešiel sa najskôr po kúpeľni. Nazrel aj do sprchového kúta, do skriniek s hygienickými potrebami, do priehradky s uterákmi. Všetko malo svoje miesto.

Je to určite poriadny človek. Pomyslel si Tomáš. Nedokázal si spomenúť kedy videl tak pekne upratanú kúpeľňu. Dokonca ani dom jeho krstnej mamy, ktorá si zakladala na poriadku a pravidelne venovala jeho udržiavaniu niekoľko hodín denne, nevyzeral takto. O to viac je zaujímavé, že starší muž, žijúci sám sa takto stará.

Spáľňa nebola ničím výnimočná. Malá izba, s jednoduchou posteľou, veľkou skriňou plnou oblečenia, periny uložené a nočná lampa pri posteli pre istotu vytiahnutá zo zástrčky.

Veľmi rozumný počin, Tomáš viac krát počul hrôzostrašné historky, ako spotrebič zapojený do elektrickej siete skratoval a zaiskril. O to nebezpečnejšie keď sa to stalo v spálni, v blízkosti postele a perín. Všetko vysoko horľavé, dom by bol do niekoľkých minút celý v plameňoch. Závesy v miestnosti boli rozťahnuté, výhľad mal doktor priamo do svojej záhrady za domom.

Muselo sa mu tu dobre spávať, pomyslel si Tomáš. Z pohľadu von bol cítiť pokoj. Všade naokolo bolo ticho.

Obývačka bola na prvý pohľad najmodernejšie zariadená, spomedzi všetkých miestností domu. Pri jednej stene stál tenký LED televízor na plastovej podložke, oproti nemu veľké modifikovateľné masážne kreslo z čiernej kože. Po jeho pravej strane dlhší gauč, pred ktorým stál malý čajový stolík. Na stene za kreslom boli tri veľké namaľované obrazy, ktoré prisunutím k sebe vytvárali jeden komplexný pohľad na nejaké údolie. Izba bola vymaľovaná pastelovou modrou. Chýbal luster a osvetlenie bolo zabezpečené radou bodových svetiel, zapustených do stropu. Z obývacej miestnosti bol spravený aj východ na malý balkón, slúžiaci pravdepodobne len k vetraniu. V miestnosti, ani v celom dome Tomáš nevidel nijaké rastliny. Aj keď ho to ani tak neprekvapuje. Sám má doma len jediný fikus aj ten pravidelne vysychá, pre nedostatok vlhky. Chlap nie je nastavený tak, aby sa vedel starať o kvetiny, vždy sa obhajoval pred svojou matkou, ktorá mu už toľko krát vyčítala jeho zábudlivosť poliať ho.

Kuchyňa bola typická, bežná, riad bol umytý a sprataný. V chladničke boli nejaké potraviny, nič veľké. Nelíšila sa od ostatných častí domu. Všetko malo svoje miesto.

Ostávala už len posledná miestnosť, kedysi pravdepodobne detská izba jedinej dcéry. Teraz vyprataná. Jedna skriňa stála v rohu a zasahovala do okna. V nej niekoľko starých a zašlých plyšových hračiek. Posteľ bola ustlaná. Na podlahe bol ešte koberec aj keď už v ostatných častiach domu prevládali nové parketové podlahy. Pri posteli stála nízka skrinka, bola prázdna. Slúžila ako úložisko na oblečenie pre občasného nocľazníka. Lampička pri posteli chýbala. Na skrinke bola len položená fotografia doktora Gráca, staršieho akú mal k dispozícii z databázy Tomáš. Pri ňom stála mladá žena. Očividne, dcéra. Dátum na fotografii bol len dva mesiace starý. Fotili sa na začiatku leta.

Veľmi aktuálny záber, to sa mi môže zísť. Tomáš si odfotil do telefónu fotografiu v rámčeku a vrátil ho na svoje miesto.

„Počkať!“ Zašomral si pre seba a vybral sa nazad na chodbu.

Začal uvažovať: Ak je toto aktuálna fotografia, v porovnaní s jeho obrázkom z policajného systému, vyzerá doktor veľmi podobne. To znamená, že nikdy nenosil a ani nenosí fúzy či bradu. Kde má potom žiletky? Strojček? Čokoľvek?

Vbehol do kúpeľne a ešte raz prešiel poličky a skrinky. Nikde nebolo žiadne holiace náčinie. Dokonca ani pena. Len úplne vzadu v skrinke nad umývadlom takmer prázdna fľaštička s vodou po holení.

Keby mňa niekto uniesol, nechal by som všetko tak ako je. Určite by som nemal čas nič si zbaliť, pripraviť, odnieť. Na prvý pohľad to tu tak aj vyzerá. Všetko oblečenie je na svojom mieste, potraviny tiež. Akoby sa niekto snažil, aby to vyzeralo, že doktora uniesli. Ale tie žiletky na holenie, pena...sú preč. Keď je človek zvyknutý holiť sa pravidelne, musí si to so sebou vziať. Hlavne ak sa nechce niekde zastavovať a vystavovať riziku, že hovidia. Možno na to aj zabudol, je to takmer samozrejmosť. Aj keby vybral pár kusov oblečenia a zobral ich so sebou, nikto si to nevšimne, že chýbajú. Ale žiletku má muž len jednu. Hlavne ak bola drahšia, keďže nosil hladko oholenú tvár, presne takú potreboval. Tomáš sa holieval žiletkou keď bol mladší, ale dobre poznal princíp. Zopár dní neudržiavané fúzy, nepríjemne pichajú na pokožke.

Možno si doktor myslel že dokáže ujsť a nikto si toho nevšimne. Možno mal nejaké problémy, niekto sa mu vyhrážal. Čo by mohlo zapríčiniť, aby sa rozhodol pre únik? Tomáš sa snaží zaloviť v pamäti. Snaží sa spomenúť na podobné prípady. No nič ho teraz momentálne nenapadá. Pri rozvrhnutí celej situácie si vždy snaží predstaviť seba, čo by obeť. Lahšie si potom dokáže v mysli vykresliť detaily miesta činu. Svojich budúcich krokov, ale aj možných chýb. Tomáš sa ešte prechádzal hore dole po celom dome a fotil si každý uhol. Rozhliadal sa vôkol a snažil sa zinscenovať si celú situáciu pre seba. Ako by to bolo, keby sa

musel náhliť. Ako by to bolo keby mal dostatok času. Čo by bolo ak by ho uniesli násilím? Určite väčší neporiadok, došiel ihneď k záveru.

Nakoniec vypne svoje fantazírovanie, vyjde na záhradu za domom a zapáli si cigaretu. Zatiaľ nemôže určiť nič. Obhliadol miesto činu, čo bol bod jedna na jeho dnešnom zozname úloh. Prechádza sa ešte po záhrade. Trávnik je pokosený na relatívne malú výšku. Kríky lemujúce hranice záhrady sú poctivo zastrihnuté do roviny. Plastový nábytok je poschovávaný pod altánom. Nič nezvyčajné. Od susedných domov nie je najlepší výhľad skrz živý plot ale aj tak je dôležité, aby vypočul ľudí v okolí. Práve oni bývajú pri takýchto prípadoch, kľúčovými svedkami. Veď aj teraz bolo doktorovo zmiznutie nahlásené susedkou. Pravidlá sú pravidlá a Tomáš vedel, že vo svete kriminalistiky to platí dvojnásobne. Za tie roky zbierania údajov z prípadov majú na stanici solídnu databázu, na základe ktorej môžu predvídať budúce kroky páchatel'a.

Je jedným zo základných úloh vyšetrovateľa, prejsť si aj minulé, podobné prípady, a porovnať ich s tým aktuálne riešeným. Teraz má však Tomáš na pláne vypočúť susedov. Nie je ešte ani obed, ťažko odhadnúť koho môže zastihnúť doma, ale povinnosť si musí plniť. Čas hrá vždy proti vyšetrovateľovi. Ak by niekto doktora uniesol a držal ako rukojemníka, mohla by mu hroziť smrť a každá hodina je vtedy kritická.

Keď bol Tomáš znova na ulici pred domom, zalistoval v zložke s dokumentmi, ktorú si priniesol zo stanice.

Takže doktorovo zmiznutie nahlásila istá pani Filipková. Dom s jej číslom stál presne oproti doktorovmu. Podišiel k nízkej bránke, pri ktorej spokojne odfukovala vychudnutá, strakatá mačka. Aj keď nerobil hlučné kroky, vďaka svojim celokoženým značkovým topánkam, mačka zaregistrovala, že sa niekto blíži a lenivo sa radšej presunula na stranu. Tomáš si ju takmer nevšimol, troma dlhými krokmi bol pri dverách a dva krát dlhšie pridržel tlačidlo zvončeka naľavo. Zo zložky vyčítal, že suseda je už staršia pani, ktorá žije sama, preto trpezlivo čakal za dverami. Po krátkej chvíli už počul zvuky prichádzajúce zvnútra, trvalo však ešte dobrú minútu, kým sa dvere otvorili.

„Čo si prajete?“ Staršia pani sa zastavila prekvapene vo dverách, akoby niekoho očakávala a Tomášov výjav ju trochu zaskočil. Nečudo, bol to veľký chlap, aj keď s milou tvárou, jeho postava zatienila takmer celý priezor otvorených dverí.

„Dobrý deň pani Filipková,“ začal prívetivo. „Som vyšetrojúci detektív prípadu so zmiznutím vášho suseda doktora Jozefa Gráca.“ Všimol si strach vo výraze starej pani, ktorá bojovala sama so sebou či nemá dvere na rýchlo zabuchnúť a zachrániť si tak holý život. Pri tom ako sa predstavoval vytiahol zo zadného vrecka nohavíc odznak detektíva, vedľa neho bola Tomášova fotka.

Starká sa zadívala a hlboko si vydýchla. Odkedy rázom otvorila dvere, čakajúc na niekoho známeho, stihla oľutovať tento neuvážení krok. Nabudúce sa určite pozrie poriadne do kukátka a nebude sa tak ponáhľať. Teraz o kúsok odstúpila dovnútra, čím vytvorila Tomášovi akoby priestor na pozvanie dnu. No aj tak sa spýtal:

„Môžem prosím na chvíľku vojsť?“

„A pán policajt, ako sa volal... to už nevyšetruje?“

„Pani Filipková, od dnes mám na starosti tento prípad ja. Na stanici s vami spísal zápisnicu kolega, ten však má na starosti ďalej iné veci.“ Tomáš sa rozhliadal po malej vstupnej chodbičke, ktorá bola zariadená naozaj jednoducho. Vyzul si topánky, ale kabát nezložil a prešiel do obývacej miestnosti. V nej stáli do kruhu poukladané prútené kreslá, okolo nízkeho dreveného stolíka, s vázou uprostred. Na podlahe boli koberce, na ktorých zub času a chodidlá zanechali vydupané a vyblednuté miesta. Len pod oknom, kde na podstavcoch stáli v rade

skupiny kvetov v kvetináčoch, ktorých listy zasahovali až takmer ku kreslám, bola podlaha koberca v živších farbách.

Tomáš si nesadol, prešiel sa po miestnosti a ostal stáť pri vitríne s porcelánom. Jeho pohľad bol namierený na starú vdovu, ktorá sa v závese za ním pomaly presunula do obývačky a sadla si namáhavo do jedného z kresiel. Kde zvyšné dve tvorili pár, toto bolo odlišné. Vyzeralo staršie a mohutnejšie. Vykladané bolo kožušinami a farebným vankúšom, na ktorom teraz sedela.

„Neposadíte sa?“

„Nie, vďaka. Poďme prosím k veci.“ Tomáš vysledoval, že aj napriek ťažkým pohybom bola jej myseľ svieža a bystrá. Pravdepodobne bola jednou z užívateľov novodobých super-liekov na podporu mozgovej činnosti. Starší ľudia s pripoistením mali na ne nárok a preto mali neustále bystrú myseľ aj vo vysokom veku. Senilita bola ta tam, ale telo podliehalo s vekom rovnakej skaze ako pred sto rokmi. S týmto sa však zdravá ľudská myseľ musela reálne vysporiadať, preto to bolo pre niektorých seniorov skôr nočnou morou ako liekom. Prestárlí sa delili na dva tábory, kde niektorí sa tomu vyhýbali, iní takéto lieky vyhľadávali. Nikto ich do ničoho nenútil a všetko bolo len na nich. „Mňa by zaujímalo pani, kedy ste videli doktora Gráca posledný krát? Už zo zápisnice viem, že ste s ním boli dohodnutá na odvoze do nemocnice. Že ste ho už nemohli nikde zastihnúť. Ale túto informáciu v zázname nemám a mohla by byť pre mňa dôležitá. Dokážete si spomenúť?“

Vdova javila znaky mierne netrpezlivého človeka. Z času na čas sa otáčala, na veľké hodiny položené na jednej zo skriniek s knihami. Očividne naozaj na niekoho čakala, alebo sa niekam chystala. Na chvíľku sa zamyslela a povedala:

„Ono to bolo v nedeľu. Nie túto nedeľu, ale tú pred týždňom. To ma viezol doktor Grác do kostola na rannú omšu. Viete je to pre mňa do mesta ďaleko a preto ma vie vždy zobrať so sebou autom. Už vtedy sme sa dohodli, na tom odvoze cez týždeň. Je to milý človek.“ Znova obrátila pohľad na hodiny.

„Prepáčte za opýtanie, čakáte niekoho pani Filipková?“

„Viete, pán policajt, potrebujem si ísť predpísať lieky na vysoký tlak k mojej lekárke. Na odvoz sa mi ponúkla slečna Katarína, dcéra pána doktora. Je to tiež veľmi milé dievča. To má určite po otcovi!“ Jej výraz sprísnel a hlas nabral hrubší tón. „Lebo po tej neschopnej matke nemôže mať nič dobré.“

„Poznali ste aj pani Grácovú, manželku pána doktora?“

„Že či!“ Odfrkla. „Veľmi dobre sme sa poznali, vždy sa mi zdala čudná a nikdy som jej neverila. A aj som mala pravdu namojdušu. Veď čo už je to za matku čo opustí vlastné dieťa a ujde?“

„Chcete povedať, že doktorova manželka tiež ušla za záhadných okolností?“ Zbystril Tomáš.

„Ale kdeže záhada!“ Slová vypískla z hrdla. Posmešne a pohrdavo. „Za milencom ušla. Niekam do Nemecka. To bolo dievča ešte malé. Ale viem, že spolu s otcom niečo naplakali. Toto si žiadne dieťa nezaslúži, takú matku, to mi verte!“

„Hm, a nevíete či bol doktor v kontakte s bývalou manželkou?“ Tomášovi skrsla v hlave myšlienka. Ak by ju stále miloval, ak s ňou bol aspoň občas v kontakte, bola by tu možnosť, že ušiel naspäť k bývalej žene. Mnohokrát sa predsa stáva, že aj keď jeden partner urobí tomu druhému seba väčší podraz, nikdy sa neprestanú ľúbiť. Možno, že manželku omrzela románik. Všetko sa raz končí, dievča je odrastená, dospelá žena a otca už nič nedrží doma. Nechce však nikomu svoje pohnútky vysvetľovať, tak sa skrátka vyparí. Tomáš videl celý tento prípad ako namalovaný. Táto verzia, sa mu videla najzrozumiteľnejšia. Najskôr tá žiletka na holenie, teraz bývalá manželka v cudzine, ktorú možno stále miluje. Dáva to zmysel. V duchu sa potešil svojim dedukčným schopnostiam.

„Nerozprával o nej, nikdy!“ Odpovedala vdova.

Vtom zazvonil zvonček pri dverách. Tomáš sa zadíval tým smerom a vdova sa vybrala svojím tempom do chodby. Keď sa vracala, Tomáš už sedel v jednom z kresiel oproti, s najlepším výhľadom ku vchodu. Bolo najbližšie k oknu a popínavé listy rastlín pod oknom sa ho takmer dotýkali.

„Pán policajt, je mi to ľúto, ale nemôžem sa vám naďalej venovať. Viete, mám ešte toho lekára.“ Slušne sa pokúsila vyhodit' vdova svojho host'a.

Tomáš ihneď vyskočil z kresla a začervenal sa. Mohlo mu hneď dôjsť, že už vyrušuje. Snažil sa predbehnúť hostiteľku, aby bol čím skôr znova na ulici. Vedel, že viac sa od doktorovej susedy nedozvie, keďže ho videla naposledy niekoľko dní pred zmiznutím a nechcel ju naďalej zdržovať. Ako vychádzal z dverí von na ulicu, takmer sa zrazil s mladou ženou, ktorá tam čakala na pani Filipkovú. Bola to ani nie tridsaťročná žena, od Tomáša o hlavu nižšia. Mala útle, štíhle nohy a žensky široké boky. Na tvári v oblasti líc už boli znaky po vráskach, pokožku mala snedú a prenikavo hnedé, veľké oči Tomáša hneď zaujali. Oči boli uňho prvá vec, ktorú si na žene všimol. Sekunda, kedy sa len tak tak prešmykol okolo nej, aby ju nezrazil stačila nato, aby si ju celú premeral a zistil, že mu niekoho dokonale pripomína. Aj keď ju videl prvý krát zahľadel sa do nej ako do žiadnej inej predtým.

Katarína Grácová stála pred dverami pani Filipkovej, susedky jej otca a kedysi aj svojej vlastnej. Bola to milá pani, a dlhoročná rodinná priateľka. Teraz na starobu potrebovala z času na čas s niečím pomôcť. Zápcha na cestách v meste jej zabránila prísť na dohodnutú hodinu. Dnes mala odvieť starú pani k lekárovi. Väčšinou sa o toto staral jej otec, no v posledných dňoch po ňom nebolo ani chýru, ani slychu. Katarína sa oňho prirodzene strachovala, ale to nebola príčina, aby si neplnila úlohy bežných dní. Niekoľko sekúnd po tom ako zvonila na vstupné dvere, starú pani pozdravila a čakala, kým sa starká ustrojí, v momente z privretých dverí vyletela mohutná mužská postava. Nebola to ani sekunda, kedy sa vyľakala a stihla uhnúť do strany. Jej dlhé a rovné, hnedé vlasy, visiace vo voľnom cope pritom švihli po mužovom plášti. Bol oproti nej ozrutný a podľa toho sa aj pohyboval. Takýto neohrabaný hromotík, pomyslela si v tej chvíli. Nevedela o koho sa jedná, mohol to byť opravár, možno nejaký kuriér. Člen Filipkovej rodiny by to byť nemal, to by predsa nevolala na odvoz ju. Na prvý pohľad, za ten nepatrný krátky čas, Katarína presvedčila samú seba, že sa jedná o nešikovného ozembucha.

„Slečna Grácová?“ Spýtal sa Tomáš, ktorý ešte predýchaval, ako pred chvíľou takmer zrámoval drobnú ženu pred domom. Zhlboka sa nadýchol a pokračoval: „Volám sa Tomáš Garyk a som vyšetrovateľ v prípade zmiznutia vášho otca.“

To, že je Tomáš detektív, Katarínu najskôr nenapadlo. Zatiaľ neodpovedala, len kývla hlavou na súhlas. Tiež bola zmätená z kolízie, ktorú Tomáš takmer spôsobil.

„Mal by som na vás len zopár otázok, čo sa týkajú vášho otca.“

Katarína nazrela do otvorených dverí, nikde žiaden pohyb. Vedela, že bude určite nejakú dobu trvať kým sa stará pani prichystá. „Nedbám,“ odpovedala mu. „Pýtajte, sa.“

„O zmiznutí otca ste sa dozvedeli až od polície?“ Tomáš otázky formuloval narýchlo v hlave. Nemal nič pripravené, ale chcel využiť príležitosť, keď mladú Grácovú stretol.

„Áno, od polície. S otcom sa navštevujeme pravidelne, aspoň raz týždenne, ale nie sme v kontakte každý deň.“ Keď začala rozprávať, Tomáš si všimol jej trocha väčšie, čisto biele zuby. Pri artikulácii boli jej líčne jamky zreteľnejšie.

„Slečna, máte tušenie, kde by sa mohol váš otec teraz nachádzať?“ Otázka bola položená trocha nešikovne a očividne doktorovu dcéru mierne nahnevala.

„A vy si myslíte, pán detektív, že keby to viem, už dávno by som sa o tom na polícii nezmienila?“ Znela podráždene, no Tomáš jej to nemohol mať za zlé.

„Ospravedlňujem sa,“ očervenel, „ale, mal som na mysli trocha háklivú tému, ktorou je vaša matka. Nemyslíte, že by mohol ujsť za ňou do Nemecka a nikomu nič nepovedať.“ Tomášovi nebolo príjemné vystavovať ju týmto predstavám, ale musel mať jasno.

„Vylúčené!“ Odvetila ostro. „Otec preťal kontakty s matkou už pred viac ako desiatimi rokmi. Vedela by som o tom, keby s ňou udržuje čo i len nepatrný vzťah.“ Aj keď ju čo i len myšlienka na nehodnú matku rozčúlila, nemohla v duchu vylúčiť aj túto možnosť. S otcom si boli veľmi blízky, ale určité bariéry v ich vzťahu boli nezboriteľné. Ona mu nerozprávala o svojich láskach, a tak isto ani on jej. Tento nápad v mysli úplne zavrhla, ale v jej podvedomí ostal vrezaný a pripravený vyjsť neskôr na povrch.

„V poriadku, mrzí ma to, ale musel som sa spýtať. Nerád, by som robil unáhlené závery, bez všetkých informácií. Viete o nejakých otcových nepriateľoch, mal nejaké dlžoby, alebo podobné starosti?“

„Hm, tak to si tiež nemyslím. Otec bol poriadny človek, veľmi spoľahlivý a všetko chcel mať vždy na poriadku. Samozrejme, že vekom sa stalo, že niekedy zabudol zaplatiť nejaký šek, zloženku a podobne. Preto som mu poradila pri výbere mobilného telefónu s plánovacím kalendárom, ktorý sa naučil riadne používať asi pred pol rokom a odvtedy sa nestalo, že by meškal na stretnutie, alebo zabudol niečo vybaviť.“ Tieto otázky sa zdali Kataríne už viac k veci a preto jej spolupráca s Tomášom bola otvorenejšia. „Otec nikdy nič nekupoval na splátky. Nehrával karty, ani automaty. Jeho brat sa stal v mladom veku závislým gamblerom, otec to nenávidel a nikdy by sa nato nedal nahovoriť. Nekupoval ani stieracie losy. Nevie si predstaviť, ako by mohol niekomu niečo dlžiť.“ Neveriacky pokyvovala hlavou.

„Je to len ďalšia z tém, ktoré potrebujem z prípadu vylúčiť. Viete nikde sme nenašli znaky násilného únosu, ale aj tak. Stále mi vrta hlavou, prečo by nikomu nič nepovedal, a ušiel dobrovoľne z domu.“ Tomáš hltal Katarínine pohyby tela a mimiku tváre svojimi očami, snažil sa vyčítať z nich či nezaklame, neuhne pohľadom, alebo sa nervózne neošiva. Nič však nezistil. Bola sebaistá, ale nie prehnane. Bola relatívne pokojná, ako to len daná situácia dovoľovala. Jej úmysel nájsť si otca bol nepopierateľný.

„Slečna, ako dlho už otec neplnil úlohu lekára?“ Snažil sa objasniť si údaje, ktoré mu boli zrejmé, keďže doktorovu zložku čítal. Správna dcéra, ktorá udržuje s otcom neustály kontakt, však musí vedieť niekoľko údajov vysypať z rukáva.

„Naposledy robil ako primár chirurgie pred ôsmimi rokmi. Práve tu v Žilinskej Všeobecnej. Prácu nechal, lebo si chcel užiť viac voľného času. Viete, otec má vrodennú srdcovú vadu, je zázrak, že sa dožil dôchodkového veku. Nechcel celý život stráviť prácou, rozhodol sa, že ak stihne a zdravie mu to dovoľí, napíše historický román. Trápi sa s ním však už príliš dlhú dobu nato, aby presvedčil, že ho aj dokončí. Som však rada, že si našiel niečo na zábavu.“

Tomáša Katarínino rozprávanie presvedčilo a vyvrátilo akékoľvek pochyby o zastieraní skutočností. Ďalej pokračoval:

„Slečna, tuto máte moju vizitku, keby si na niečo spomeniete, hocičo čo by mi mohlo čo i len okrajovo pomôcť pochopiť o čo ide, dajte mi prosím vedieť.“ Nervózne jej podal, jednu z vizitiek, čo vytiahol zo zadného vrecka nohavíc. Bola prehnutá a trocha skrčená. Ruka sa mu nezatriasla, ale celé jeho vnútro doslova pulzovalo, keď sa dotkol tejto sympatickej ženy. Ruku odtiahol rýchlo, aby si udržal čistú pokojnú myseľ.

Tento rozhovor, bližší kontakt s Katarínou Grácovou bol preňho, ako príval nového, čerstvého vzduchu po dlhom ponáraní v hlbokkej vode. Každá jeho bunka kmitala radosťou, až to takmer nemohol skrývať. Pri jeho práci, sa málokedy stretol s niekým kto mu spríjemnil deň a nikdy sa nestretol s niekým kto sa mu tak páčil. Nevedel, či sa páči aj on jej, ale dúfal, že sa s ňou ešte stretne, že sa mu ozve ona, alebo, že sa medzi nimi stane aspoň niečo.

Katarína trocha nervóznejšie hľadala starú pani vo dverách, no stále márne. Prešlo len niekoľko minút odkedy prišla, aj keď dúfala, že už bude nachystaná a pripravená k odvozu, v

duchu tušila, že sa jej táto prosba nesplní. Bez emócií skryla Tomášovu vizitku do malej kabelky, ktorá jej teraz visela na ramene a ticho sledovala, jeho nervózny prejav. Netušila však čo je vo veci a už vôbec by ju nenapadlo, že sa mu môže páčiť. Slušne odpovedala, na jeho naliehanie:

„Samozrejme, ak by mi niečo napadlo, zavolám.“ Nenapadlo jej však absolútne nič. A pochybovala, že by sa to mohlo zmeniť. V posledných dňoch premýšľala stále nad tým istým. Kam by ušiel otec, bez toho, aby ju zobral so sebou alebo aspoň oznámil, kedy sa vráti? Prečo ju tu nechal? Ved' vedel, že ona tu nemá nikoho, len jeho! Pár plytkých priateľstiev s kolegyňami pre ňu nemalo žiadnu cenu. Ale otec! Jej otecko? Jej jediný poriadny rodič! V duchu jej prišlo všetko toto tak ľúto, až sa jej vtlačili slzy do očí. Nepripúšťala si však ešte fakt, že by ho niekto uniesol. Niekto mu ublížil. Jemu, čo celý život pomáhal druhým. Zachraňoval životy. Ak sa ale ani po nejakej dobe nič nezmení, otec sa neozve, bude musieť počítať aj s týmto scenárom a to už bude smutnejší príbeh.

„Ďakujem vám pekne za pomoc.“ Tomáš sa s ňou slušne rozlúčil a nechal ju stáť pred dverami vdovy Filipkovej. vzdialil sa len niekoľko metrov a zapálil si ďalšiu cigaretu. Rozhliadal sa po ulici pokým ju nevyfajčil. Sledoval, uhly pohľadu zo susedných domov k domu doktora Gráca a potom pokračoval vo vypočúvaní susedov. Postupne klopal na dvere všetkých blízkych domov v ulici. Nedozvedel sa však nič užitočné. U každého z nich nechal svoju vizitku a s pocitom rovnakého zmätku, ako mával na začiatku každého prípadu, sa vrátil na stanicu, aby popracoval na zápisnici k prípadu. Nový prípad bol ako nepopísaná kniha. Na novej stránke, sa mohla kedykoľvek zjaviť skutočnosť, ktorá všetko vyjasní alebo všetko zastreje. Tomáš sa cítil dosť nervózne a vedel, že dnes vyfajčí ešte kopu cigariet, preto sa cestou zastavil v trafike pri železničnej stanici, aby si kúpil nový balíček.

Kapitola 4

Na druhý deň prišiel Tomáš Garyk do práce ešte skôr ako zvyčajne. Nebolo ani pol siedmej a už sedel vo svojej kancelárii s hrnčekom kávy v ruke. Nebolo to preto, že by musel prísť, ale skôr preto, že jeho myseľ bola naplnená udalosťami z minulého dňa, ktoré mu nedali spať. Netrápil ho ani tak prípad, ktorý bol zatiaľ zastretý tajomstvom. To nebolo nič nezvyčajné a bol zvyknutý, že na začiatku prípadu, je vždy veľa vecí nejasných. Myseľ mu skôr zamestnávala spomienka na Katarínu. Dcéru nezvestného doktora, ktorú včera dosť náhodne stretol, keď vypočúval svedkov okolo miesta činu. V Tomášovom živote dlhšie chýbala žena, ktorá by si zasluhovala jeho pozornosť. Odkedy sa rozišiel s bývalou kolegyňou, nestretol žiadnu, ktorá by ho zaujala. Až do včera. Katarína bola, aspoň čo sa fyzickej náklonnosti týka, presne Tomášov typ. Aj keď nevyzerala výstredne a nebola žiaden typ ženy, za ktorou muži vytrubujú klaksónmi keď ide po ulici, predstavil si ju ako vždy upravenú, milú a veľmi príjemnú. Hoci nemal čas nato, aby ju bližšie spoznal, osobnejšie sa s ňou pohovárал, presne si predstavoval jej osobnosť, charakter, jej smiech. Jej veľké mandľové oči, krásne dlhé vlasy a snedá pokožka dokonale upútali jeho pozornosť. Aj keď väčšinu noci prebdel a iba sa metal na posteli, bol spokojný a javil známky zaľúbeného človeka.

Žeby sa stihol tak rýchlo a jednoducho zaľúbiť? To snád' nie, to sa jemu predsa ešte nikdy v živote nestalo. Žiadna láska na prvý pohľad, nič také neexistuje. Aspoň bol o tom doteraz absolútne presvedčený. Alebo, žeby predsa? Už sám nevedel čo si má myslieť.

Od šiestej, keď prišiel do práce, si prečítal časť v zložke Jozefa Gráca, zameranú na členov rodiny, konkrétne na jedinú dcéru Katarínu, už niekoľkokrát. Odpredu, odzadu a znova. Fotografia Kataríny v záznamoch chýbala. Och, ako ho to len mrzelo, teraz si ju mohol pozrieť len vo svojej chatrnej pamäti. Alebo, to možno bolo lepšie. Možno by už teraz naňho nepôsobila tak okúzľujúco ako včera. Možno jej tvár, uložená v jeho pamäti klame a nie je to

ničím výnimočné dievča. Možno ho to celého poplietlo, nový prípad, nejasné skutočnosti...nechám to už tak. Pomyslel si a zaklapol otvorenú zložku dokumentov. Počasie dnes podľa internetu, malo byť skôr daždivé, akoby bol príchod jesene cítiť zo všetkých strán. Ešteže si aj dnes zobral svoj kožený plášť, ktorý ho tak šikovne, veľakrát uchránil pred nepriazňou počasia. Teraz visel na vešiaku pri dverách do kancelárie. Nie však nadhlo, aj keď to Tomáš ešte netušil, na stanici sa dnes dlho neohreje. Prešlo niekoľko ďalších minút a ranná porada o siedmej hodine sa blížila. Tomáš schytil prázdny zápisník a vybral sa nájsť si miesto, za stolom v zasadačke.

Keď po hodinovej rannej porade vychádzal Tomáš zo zasadačky, už ho čakala kolegyňa pri dverách. Ihneď sa naňho vrhla, aby sa jej nestratil z dohľadu. Bol totiž zamiešaný v dave ostatných detektívov, každý na ceste do svojej kancelárie.

„Tomáško, Tomáško!“ Hlasnejšie ho oslovila a načiahla po ňom ruku. Bola to jedna z jeho obdivovateľiek. Bol vysoký, mohutný chlap, na prvý pohľad krásavec, aspoň pre niekoho samozrejme. No nemal záujem o dievčatá, ktoré doteraz poznal. Nezlomilo ho, ani ako si ho často predchádzali, upúťovali jeho pozornosť. Zdal sa byť voči zvädzaniu imúnnym.

„Čo sa deje Zuzka? Máš pre mňa nejakú novú poštu?“ Podišli spolu na kraj chodby, aby sa rozumeli. Okolo bolo práve dosť rušno.

„V druhej vypočúvačke, ťa čaká jeden pán. Má dôležité informácie k tvojmu prípadu.“

„Vďaka.“ Tomášovi nebolo treba hovoriť dvakrát, potešil sa, že sa môže zbaviť kolegyne a ihneď sa rýchlym tempom vybral k vypočúvacím miestnostiam. Kde v jednej z nich, označenej číslom dva, sedel pán Piaček.

Býval na ulici, kde doktor Grác. Jeho dom však nebol susediaci a nebol dokonca ani nadohľad s doktorovým. Napriek tomu doktora poznal. Aj keď neboli priateľmi, viackrát sa spolu zhovárali, poznali členov svojich rodín, aj keď možno nie po mene, tak počty detí určite. Peter Piaček bol vojak na výsluhovom dôchodku a ako taký, mal nárok na odpočinok oveľa skôr ako bežný civil. Nemal ešte ani päťdesiatpäť rokov a už si užíval voľno. Mal teraz hromadu času venovať sa svojim záľubám. Okrem toho, že bol vášnivý kartár a v neďalekej krčme trávil ne jeden večer nad čertovými obrázkami, bol aj veľkým hubárom. Už jeho starý otec ho učil spoznávať všetky huby, ktoré v kraji rastú. A od nepamäti chodil na ranné hubárske vychádzky do lesa. V tomto kraji, okolo Žiliny a najmä v tomto období začínajúcej jesene ich bolo požehnané. Zbieral najmä dubáky, ale nepohrdol ani michalkami, či bedľami. Nevedel, či sú to skutočné názvy húb, ktoré hľadal, lebo vždy používal tie, ktoré ho naučil starý otec. A práve dnešná ranná prechádzka lesom, ho dostala až sem na policajnú stanicu. Vedel o tom, že je Doktor Grác nezvestný, každý na ulici o tom vedel. Možno aj každý v ich štvrti. Doktor bol predsa známy človek.

Keď do miestnosti Tomáš vošiel, Piačka trocha myklo na stoličke, lebo sedel chrbtom k dverám a nečakal taký razantný vpád. Tomáš obišiel stôl, sadol si oproti nemu a začal:

„Cigaretu?“ Nastrčil pred svedka pootvorenú škatuľku Marlboriek.

„Ó, ďakujem.“ Trasúcou rukou si nemotorne vybral jednu cigaretu a vložil si ju do úst. Znervóznel vďaka Tomášovmu nástupu, ale aj kvôli jeho zjavu. Bol to vysoký a mohutný detektív, oči mal jasne modré, akoby rentgénom kontrolujúce všetko vôkol. Okolo pliec mal natiahnuté kožené popruhy s púzdrom a zbraňou. Šiel z neho naozaj rešpekt.

„Ja som detektív Garyk, mám na starosti prípad zmiznutia doktora Gráca, ako sa vlastne voláte?“ Tomáš bol naňho dosť ostrý. Akoby mu nechcel od začiatku veriť a snažil sa zlomiť jeho klamlivého ducha.

„Volám sa Piaček, Peter, uhm...“ Odkašľal si svedok. Cigaretu si zapálil sám a po pár ťahoch pocítil žiadané upokojenie nervov. Nečakal, že by naňho šli na stanici zostra, ale keď videl

aké policajné „kalibre“ majú k dispozícii, bol dosť nesvoj. Aj keď z vojenčiny naučený drezúre, nátlaku a autoritatívnemu rozhovoru, predsa rok mimo útvaru oslabil jeho psychickú rezistenciu.

„Čo pre mňa teda máte? Videli ste doktora ešte pred tým, ako zmizol? Máte nejaké vodítko, kam mohol ísť?“ Začal vo vypočúvaní Tomáš a ľavou rukou si podopieral čelo.

„Áno, videl som ho, dnes ráno.“

„Dnes ráno?“ Tomáša nemohol viac zaskočiť. „Kde do pekla?“

„Na lesnej ceste, nad mestom. Pod vrchom Skalka, neďaleko horského plesa. Viete ja tam teraz chodievam na huby, takmer každé ráno. A usmoklená noc, ako bola táto je pre huby priam požehnaním.“ Usmial sa. No keď videl prísny výraz na Tomášovej tvári, zasa svoj úsmev stiahol.

„Ste si istý, že to bol skutočne on? Ako dobre ho poznáte?“

„Samozrejme, že to bol on, poznáme sa roky. Bývame na tej istej ulici. Poznal som aj jeho, ehm manželku.“

Tomášovi stále nešlo ho hlavy, čo by zmiznutý doktor robil v lese. Skoro ráno a za takéhoto nepriaznivého počasia. „Spýtali ste sa ho, čo tam vlastne robí?“

„To áno, to pýtal. Viete on na huby nikdy moc nebol a navyše som vedel ako po ňom pátra polícia.“

„A dozvedeli ste sa aspoň niečo?“ Teraz sa nervozita preniesla zo svedka, na vypočúvateľa. Tomáš by si začal aj nechty ohrýzať, keby to mal niekedy vo zvyku. Informácie šli z bývalého vojaka ako z chlpatej deky a najradšej by ho schytil, zatriasol ním a všetko čo vedel, vysypal na podlahu. To sa samozrejme nedalo, neostávalo mu teda nič iné, len sa upokojiť a čakať čo zo svojho svedka dostane.

„Práveže, ani nie. Viete, on sa nechcel skoro vôbec baviť. Najskôr ma len pozdravil, keď sme sa míňali. Ja som si samozrejme hneď uvedomil, veď on je nezvestný! Tak som šiel chvíľku s ním po chodníku. On však nespomaloval, nechcel sa so mnou takmer vôbec baviť. A na otázku ako sa má, odpovedal: Fajn!“ Piaček sa dal do vysvetľovania tak živo, až rozhadzoval rukami. Očividne mal aj nejaké herecké skúsenosti, lebo medzičasom, keď hovoril doktorove dialógy, menil náležité hlas aj výraz tváre. Vysvetľoval, vysvetľoval, ale Tomáš nebol ani po desiatich minútach o nič múdrejší.

„Ešte jedna vec by ma zaujímala.“ Tomáš sa chcel spýtať, ale nevedel ako najlepšie myšlienku sformulovať, aby ju oproti sediaci správne pochopil. „Vyzeral doktor mentálne v poriadku? Viete, ako to myslím? Ide mi o to, nikto len tak neujde z domu, nikomu nič nepovie a potom ho stretnete v lese.“

„Pán detektív, ja si myslím, že doktor bol úplne normálny. Aspoň tak vyzeral. Samozrejme, bolo mi divné, že sa nechcel baviť. Inokedy sme sa vedeli normálne pohovárať. Dokonca, raz operoval aj moju manželku. To bolo dávnejšie, keď ešte pracoval v nemocnici. Áno, bol určite v poriadku.“ Zakončil rozhodne.

„Ďakujem vám teda. Naozaj si cením, že ste sa zastavili, podať mi takúto dôležitú informáciu.“ Pred Piačka Tomáš položil svoju vizitku s telefónnym číslom, ako mal vo zvyku rozdávať všetkým potencionálnym svedkom. „Ak by ste si predsa ešte na niečo spomenuli, stačí mi zavolať.“ Konečne sa usmial. „Teraz by som vás poprosil, ešte o chvíľku strpenia. Kolegyňa by zapísala vaše údaje a niekoľko informácii. Naozaj to bude už iba chvíľka.“ Na rozlúčku Tomáš podal Petrovi ruku a ráznejšie ju stisol.

Keď opustil miestnosť, inštruoval kolegyňu a poslal ju so zápisnicou za svedkom. Mohol to urobiť aj sám, ale nechcel strácať čas. Nemohol sa už dočkať, keď opustí stanicu a vydá sa, za Katarínou Grácovou, aby ju informoval, že jej nezvestný otec žije! Tešil sa, že môže byť poslom dobrých správ, ešte viac sa však tešil, že Katarínu znova uvidí. Nenechal sa už ničím zdržiavať a vyrazil na adresu, kde Katarína bývala.

Kapitola 5

Tomáš už niekoľkokrát márne zvonil na vchodové dvere do bytovky, kde mala Katarína svoj byt. Je doobedie, pracovný deň a mohlo mu hneď napadnúť, že ju nenájde doma. Zo záznamov, ktoré mal k dispozícii vedel, že pracuje ako učiteľka v škôlke neďaleko. V týchto dňoch začína školský rok a určite je poriadne zaneprázdnená. No teraz sa nevedel rozhodnúť, či sa má vrátiť v podvečerných hodinách, alebo sa za ňou vyberie do práce hneď. Nakoniec vyhrala druhá možnosť, auto nechal zaparkované pri paneláku a pešo sa vybral ku škôlke, kde pracovala. Vedel, že po pešej zóne trvá cesta asi desať minút, no autom by musel obchádzať celú štvrt' dokola. Prechádzka mi urobí dobre, pomyslel si. Aj keď jemne mrholilo, nebolo to nič neznesiteľné. Kožený plášť chránil jeho citlivý chrbát a pevné topánky zabezpečili, aby udržal nohy v suchu.

Celá pešia zóna bola lemovaná vysokými jelšami, skrz ktoré sa dostávalo dole, len nepatrné množstvo dažďových kvapiek. Nevýhodou bolo, že aj dlho po tom ako dážď ustal, kvapkalo na dole-chodiacich z mokrých listov pri každom jemnom závane vetra. Počas leta však tento chodník ponúkal celodenný príjemný chládok, zabezpečený ich tienением. Tomáš poznal túto vychádzkovú cestu veľmi dobre. Jeho a jeho brata sem ako malých matka brávala pomerne často. Cesta viedla k obchodnému domu, aj k lesoparku. Zatiaľ čo sa deti naťahovali na preliezačkách, rodičia si mohli spraviť nákup nevyhnutných potravín, či oblečenia. Dokonca aj teraz, v doobedných hodinách a napriek nepriazni počasia, stretal celé rodiny v skupinkách na prechádzke. Neďaleko chodníka bol trávnatý zráz a pod ním sa pomaly valil potok. Vyvieraľ niekoľko kilometrov na severe, pretekal mestom a vlieval sa do Váhu. Pamätal si ako tu s bratom zvykli kŕmiť divé kačky, ktoré tu pred rokmi bežne hniezdili. Teraz sa doba zmenila a nebolo po nich už ani chýru ani slychu.

V jednom momente, Tomáša nebezpečne blízko obehol cyklista. Išiel prirýchlo, akoby si nevedomoval, že sa jedná o pešiu zónu, kde sa bežne hrávajú deti. Môže takto ľahko niekoho zraniť. Aj chcel pôvodne za mužom vykriknúť, no ten sa po pár sekundách nachádzal desiatky metrov ďaleko a nič by nepočul. Arogantné, takto sa tu preháňať. Pomyslel si Tomáš a ostal z toho trochu nesvoj. Cyklista mal na sebe dlhú športovú bundu s kapucňou na hlave, nedalo sa identifikovať jeho vek. Aj keď predpokladal, že sa jedná o niekoho mladšieho a nezodpovedného. Ja by som mu dal, len nech niekoho zrazí. Zaťal pri tejto myšlienke zuby tak silno, až mu vystúpili líčne kosti. Vyzeral ako buldog pripravený k útoku hneď ako mu povolia voďítko.

Kedysi v puberte sa tiež prechádzal s priateľkou touto nádhernou pešou zónou. Bolo to na jeseň, listy pomaly opadávali a boli všade navôkol. Toho dňa bol svedkom, ako cyklista narazil do dieťaťa, ktoré sa len učilo chodiť. Spôsobil tým vážne zranenie nielen sebe, ale aj batol'au, ktoré nakoniec odviezla sanitka. Pohľad na zúfalú tvár matky dieťaťa, nezabudne nikdy v živote.

Po niekoľkých sto metroch musel opustiť vychádzkovú cestičku a pomedzi dva stojace paneláky prejsť na kraj sídliska. Pokračoval popri vchodoch do domov a za chvíľku stál pred materskou škôlkou. V Žiline bola takáto škôlka na každom väčšom sídlisku. Pracujúci rodičia sem vodili svoje ratolesti každé ráno, ako do úschovne a v podvečerných hodinách sa k nej znova zbíhali, aby mohli tráviť večery spolu ako rodina v teple domova. Deti mali možnosť hrať sa celý deň so svojimi rovesníkmi, dostali trikrát najesť a po hlavnom jedle bol stanovený čas na oddych a spánok. Areál škôlky bol pomerne veľký, Tomáš odhadoval, že sa tu nachádza asi desať rôznych tried. V nich boli zoskupené deti podľa veku, ale častokrát aj podľa lokality, kde presne bývali. Aby spriatelení susedia mohli tráviť čas spolu. V strede areálu bolo ihrisko s preliezačkami, hojdačkami a šmykľavkou, pod prístreškom v tvare

záhradného altánku. Práve teraz tam húf detí akoby bojoval medzi sebou o miesto na preliezačkách. Pri nich stála staršia žena, očividne ich vychovávateľka. Tomáš ju oslovil:

„Dobrý deň, ja hľadám slečnu Grácovú.“ Stál na chodníku, asi šesť metrov od nej, preto musel zvýšiť hlas, aby na seba upozornil.

Žena si hneď všimla cudzieho návštevníka a s jedným okom upreným na krdeľ detí sa mu vybrala v ústrety.

„Čo si prajete?“

„Ja som detektív Garyk a potrebujem hovoriť so slečnou Grácovou.“ Vytiahol odznak a ukázal ho vychovávateľke. Výraz na jej tvári hneď naznačil, že pochopila o čo sa jedná a ukázala smerom k triedam pod schodmi na druhé poschodie budovy.

„Tretia trieda, tam ju nájdete.“

„Ďakujem pekne“, pozdravil úctivo a usmial sa. Staršia pani sa vybrala späť k svojim malým zverencom a hneď niekoľkých z nich hlasnejšie napomínala:

„Romanko opatrne, ublížiš si. Eva!“

Hlasy sa strácali Tomášovi za chrbtom a celkom zanikli, keď prešiel popod schodisko k triedam mladších škôlkarov. Prešiel okolo niekoľkých dverí a na jedných z nich bol nápis: TRETIA TRIEDA. Bez zaklopania vošiel a ocitol sa v predsieni plnej skriniek s osobnými vecami detí. Na čele každej bolo napísané meno a obrázok nejakého zvieratka. Ako si narýchlo všimol, tak medveď, lev či slon sa nachádzali na skrinkách s menami chlapcov, kdežto lienka, motýľ alebo veвериčka na skrinkách dievčat. Od stropu viseli vystrihnuté farebné obrázky akváriových rybiek od výmyslu sveta. Boli z tvrdého papiera a keď sa dostal do vnútra vietor pri otvorených dverách, všetky sa rozhybali a akoby zázračne ožili. Podlaha bola z tvrdej červenej gummy, na ktorej stál pod každou skrinkou pár detských topánok. Vstupné dvere boli celé drevené, no oproti nim stáli dvere s veľkým skleneným priezorom uprostred. Hneď bolo vidno, že na ich opačnej strane je trieda plná detí, ktoré behali hore dole po celej miestnosti.

Len čo nazrel do dverí a trocha sa porozhliadal pribehlo mu v ústrety malé dievčatko. Nemalo viac ako štyri roky a nebojácne ho oslovilo:

„Ty si koho otecko?“ Zaštebotalo a rukou sa chytilo jeho dlhého plášťa.

Tomáša prekvapila nebojácnosť malej vrátničky. Keď bol on malý, bál sa každému cudziemu čoby len pozrieť do očí a nieto ho oslovit'. Bola však roztomilá a jej prítomnosť ho potešila.

„Ja hľadám vašu pani učiteľku maličká.“ Pohladal ju po kučeravej hlavičke. No skôr ako túto správu dievčatko spracovalo, vyšla Katarína z vedľajšej miestnosti. Bola už určite informovaná od ostatných detí a tak z pohľadom upreným na Tomáša, mierila k dverám kde stál. Tomáša naplnil prívál adrenalínu pri pohľade na jemu milú osobu. Katarína teraz vyzerala ešte krajšie, ako keď ju stretol na ulici. Mala na sebe len krátke tričko s veselo farebným motívom, ktoré dokonale lemovalo jej ženské tvary. Modré legíny, ktoré končili na lýtkach zvýraznili jej štíhle nohy. Vlasy mala stále rovnako zviazané vo voľnom cope a pri chôdzi sa húpali zo strany na stranu, pričom jej hladili rovný chrbát. Tomáš mlčky hľadel, zamilovane ako na zjavenie, až kým si to sám uvedomil a nesklopil zrak. Nadýchol sa a v duchu si pripravoval svoje antré. Dievčatko zbadalo blížiacu sa učiteľku a odhlopka smerom k ostatným deťom.

„Pán detektív, čo vás sem privádza?“ Oslovila ho Katarína len čo bola dosť blízko nato, aby to počul cez krik hrajúcich sa detí. Očividne bol jej vzťah k cudzím ľuďom, medzi ktorých patrila aj Tomáš skôr nevľúdny ako naopak.

„Váš otec, uhm...slečna... zistili sme, že žije.“ Nervózne bez okolkov zo seba dostal Tomáš.

Od prekvapenia vypleštila oči. „Kde je? Kde ho máte?“ Správa ju očividne rozradostila.

„To neviem určite,“ až teraz si uvedomil, že prišiel oznamovať neúplne a nepodložené zistenia, možno len preto, aby sa s ňou čím skôr znova stretol. Vynašiel sa však celkom

pohotovo: „Uvedomil som si, že je mojou povinnosťou informovať vás o dobrých správach okamžite a predísť tak vášmu trápeniu a strachu.“ Odfúkol si. „Jeden z vašich susedov, stretol vášho otca, teda pána doktora v lese, dnes ráno.“

„V lese? Nerozumiem?“ Akoby jej celá tá správa nedávala vôbec zmysel. Dalo sa to však aj čakať, čo by týždeň nezvestný lekár dôchodca robil v lese? „Ako? Kde?“

„Bolo to neďaleko za mestom, stretol ho pán Piaček, ktorý žije v susedstve vášho otca, keď bol na prechádzke za hubami.“ Začal vysvetľovať Tomáš. „Váš otec, vyzeral byť v poriadku. Akoby len prechádzal okolo, mám aj popis miesta, kde ho pán Piaček stretol. Momentálne vám však neviem povedať viac.“

„Mám ísť teraz s vami?“ Automaticky sa spýtala Katarína.

Aj keď by Tomáš uvítal predĺženie svojho pobytu s ňou, nesúhlasil:

„Teraz je otázkou ďalšieho vyšetrovania, čo sa vlastne deje, čisto v policajných kruhoch. Ale sľubujem, že vás budem informovať o všetkom čo zistím.“

„Budem veľmi rada, keď mi dáte vedieť a prosím vás dovezte mi otca späť domov. Dám vám svoje telefónne číslo a čokoľvek bude nové, mi prosím oznámte.“ Tomáš sa po tomto kroku nezdal Kataríne až taký nemilý ako včera. Jeho počínanie bolo starostlivé a prívetivé. Naozaj sa snaží pomôcť, neberie to len ako bežnú rutinu a to si cenila. Vymenili si spolu niekoľko úsmevov, kým si zdĺhavo, skôr nešikovne ukladal jej číslo do svojho multifunkčného mobilného telefónu. Tento krát jej však neprišiel ako nešikovný hromotlk, ale skôr roztomilo popletený.

Keď vychádzal cez detské ihrisko späť na ulicu, svet okolo neho, akoby stratil všetky farby. Zvuky, akoby stíchli do úzadia jeho blahodarných myšlienok naplnených Kataríniným zjavom. Bol taký spokojný s tým čo teraz urobil, až sa bez akýchkoľvek pochyb rozhodol pokračovať a plánoval odhodlane sa vybrať do lesa na miesto, kde bol doktor pred niekoľkými hodinami videný. Zabudol na postupy, zabudol na to, že miesta činu a potenciálne miesta činu sa navštevujú minimálne s ďalším službukonajúcim policajtom. Snažil sa len získať čo najviac informácií, aby mal dôvod Katarínu znova vidieť.

Kapitola 6

Po tom ako Tomáš opustil mesto, pokračoval po úzkej ceste z oboch strán lemovanej vysokými hustými stromami. Viedla krajom lesa a jej šírka ani zďaleka neodpovedala bežným cestám v meste. Ak sa na nej stretli dve autá, dokázali sa obísť len na niektorých úsekoch a aj to obtiažne. Vôkol auta sa rozprestierala hmla, ktorá upršaný deň v tejto oblasti vždy sprevádza. Vysoká vlhkosť sa odrážala aj na zahmlievaní skiel vozidla. Podvečerná hodina, kedy sa Tomáš konečne uvoľnil na svoju misiu, po tom ako dokončil kancelársku časť svojich denných povinností, so sebou priniesla aj značné šero. Slnko, na túto oblasť aj v priaznivejšiu dennú hodinu, svieti len veľmi slabo. Znížený výhľad zamestnáva Tomášove zmysly a len horko ťažko sa orientuje, keď sleduje jednotlivé odbočky z hlavnej cesty. Navyše dnešný deň bol preňho náročný. Ešte nebol poriadne aklimatizovaný do bežného stereotypu po dovolenkovom režime a hneď nový prípad. Poobedie prinieslo niekoľko porád oddelenia, na ktorých sa musel zúčastniť, zapínať mozog a kompletne sa tak vyšťavil. Už už si takmer rozmyslel plánovaný výlet mimo svoje povinnosti, ale niečo ho stále ťahalo sem. Nemohol sa náhliť tak ako chcel, ale keď si všimol hodiny, trocha viac šliapol na rýchlostný pedál. Cesta sa mihala vôkol, stromy, sem tam malá temná usadlosť. Už dobrých pätnásť minút nestretol živú dušu. V duchu si pomyslel, že ak by chcel zmiznúť, toto bude miesto kam sa vybrať. Totálna tma už takmer úplne pohltila všetko okolo. Výhľad do lesa bol nulový a pred seba videl na necelých desať metrov. Hmla vytvorila z jeho reflektorov neúčinný nástroj.

V tom bezpečnostný pás, ktorý mal prepásaný na mieste vodiča mocne stiahol Tomáša späť do sedačky. V jednom okamihu, automatický brzdný mechanizmus, riadený palubným počítačom vozidla, spustil ochranný manéver a všetky štyri kolesá začali prerušovane jedno po druhom brzdiť, aby sa auto nedostalo do šmyku. Automobil zaznamenal v ceste prekážku a keďže vyhodnotil nebezpečenstvo zrážky nad osemdesiat percent sám od seba zastavil. Tomáš si nevšimol, že by niečo blokovalo jeho jazdu, až do chvíle kým celkom nezastavil. Vyšiel von a pred autom videl stojacu postavu muža.

„Prosím vás, prosím vás, pomôžte.“ Bedákal mládenec oblečený iba v krátkom tričku. Triasol sa od zimy a držal si ramená, aby si ich zohrial aspoň vlastnými rukami. Ihneď poodišiel spreď reflektorov auta na bok, aby videl do Tomášovej tváre. „Podťe prosím so mnou, sme tu dole.“ Ukazoval smerom pod cestu, kde sa hlavná križovala s malou poľnou cestou bez asfaltu. Ako šiel, neustále sa otáčal na Tomáša, akoby ho chcel pohľadom pritiahnúť k sebe. Tomáš celý prekvapený v mysli mapoval, kde nechal auto, kde má služobnú zbraň a čakal čo sa stane.

„Čo sa to tu deje chlape? Čo tu robíš?“ Tomáš aj napriek svojej zjavnej telesnej prevahe cítil rešpekt k nízkemu mužovi, lebo pohyb v neznámom prostredí ho môže značne znevýhodniť.

„Okradli nás! Sme tu dole, aha!“

To už Tomáš zazrel veľký tmavomodrý štyridsať miestny autobus, ako stál dole pod cestou. Skupinky ľudí pobiehali okolo neho a o niečom sa dohadovali. „Okradli? Kto? Čo ste za ľudí?“

Ako sa blížili, Tomáš identifikoval niekoľko desiatok ľudí, starších i mladších. Najmenšie deti plakali. Niekoľko mužov sa vybralo cudzincovi a Tomášovi ihneď v ústrety ako ich zazreli.

„Koho to vedieš? Kto to je?“ Ozývalo sa z davu. „Ako vieš, že to nie je jeden z nich?“ Kričal agresívne.

K stretu medzi dvojicou a veľkou skupinou došlo po pár metroch, Tomáš zareagoval tým, že vytiahol odznak detektíva a zodvihol ho nad hlavu. Kým si Tomášove oči nezvykli na šero nevidel si takmer ani pod nohy, no teraz rozpoznával postavy, aj stromy, ktoré boli okolo neho. Nikde nesvietilo žiadne svetlo, len slabý mesačný svit pomáhal ako tak v orientácii.

„Som detektív Žilinskej polície ľudia! Čo sa to tu deje?“

V dave to začalo vrieť ešte viac.

„Zastavil som jeho auto hore na ceste.“ Ukazoval menší muž, ktorý Tomáša sprevádzal.

„Ja som vodič autobusu, detektív.“ Pevne podal Tomášovi ruku jeden z mužov. „František Falgo.“ Predstavil sa. Pracujem na tejto linke už vyše desať rokov, ale toto sa mi ešte nikdy nestalo to vám poviem. Vyrážal som zo Žiliny, bolo ešte celkom svetlo, a tu na ceste som musel zastaviť, lebo ma blokovalo to auto. Také malé športové autíčko. Keď som vystúpil, že čo sa deje, vrhli sa na mňa chumaji jedni. Sopliaci hádam dvadsaťročni a mali aj zbrane. Kde si taký sopliak v tejto dobe zoženie zbraň, mi povedzte? Donútili ma zbehnúť autobusom sem dole, vyskratovali mi batériu a kompletne nás všetkých obrali. Mobyly, peniaze, šperky a aj časti oblečenia. Aby nám bola zima a nebežali sme hneď do mesta niečo hlásiť. Chápete to? Svine hnusné. Máme tu aj deti.“

Tomášovi to začalo celé hneď dochádzať. Aj keď sa mu to zdalo fakt sakramentsky podlé, bolo to aj úžasne jednoduché. Na takejto opustenej ceste nemal autobus plný ľudí šancu proti ozbrojeným lupičom. Autá tu chodia málokedy a keď si nájdú dobrú opustenú odbočku, kde v tme a tichosti autobus skryjú, môžu sa dostať aj sto kilometrov od miesta činu, kým sa niekto niečo dozvie. Vynaliezavosť sa lupičom nedala uprieť.

„Hneď zavolám na centrálu, vytiahol a zapol telefón, jediný zdroj svetla v okolí autobusu, ktorý pritiahol pozornosť všetkých cestujúcich. A aj najväčších zimomravcov vytiahol von

pred autobus, aby zistili čo sa deje. „Je niekto z vás zranený?” Spýtal sa Tomáš už s telefónom pri uchu.

„Nie, chvalabohu sa nikomu nič nestalo.” Odpovedal šofér.

Tomáš sa vzdialil a oznámil polohu a dôvod svojho hlásenia. Keď skončil popohlnal všetkých nazad do vnútra autobusu, aby sa trocha zohriali. Väčšina z nich mala na sebe iba krátke tričká, či tielka. Potom sa vybral hore k autu, aby zapol výstražné farebné svetlá a počkal na policajnú jednotku a technikov.

Kolónu policajných aut nasledovanú troma sanitkami bolo počuť niekoľko sto metrov. Tomáš vystúpil zo svojho auta, na ktorom mal stále zapnuté svetlá a naviedol prvú sanitku dole pod cestu, kde stál autobus. Celú cestu zalialo svetlo reflektorov prichádzajúcej policajnej eskorty. Tomáš si zapálil cigaretu a zhora sa pozeral na autobus a pri ňom stojacich záchranárov. Pozerali jedného cestujúceho po druhom, pričom technici nahadzovali do autobusu rezervnú batériu. Jednalo sa o veľký box a bolo treba štyroch mužov, aby s ňou pohli.

„Takže to ty si ich našiel Tom?” Kolega Adam chytil Tomáša za rameno, aby ho upozornil na svoju prítomnosť. Všade vôkol bol veľký ruch. Policajti aj cestujúci chodili hore dole, niektorí už rozdávali medzi osadenstvo teplé prikrývky a športové bundy.

Tomáš len jemne kývol hlavou na znamenie súhlasu.

„Aby si vedel, toto nie je prvý prípad. Ideme po nich už druhý mesiac. Ani raz neudreli tak blízko Žiliny. Ale podarilo sa im takto na odlahlých miestach lupiť už v ôsmych autobusoch po celom okrese. Je to parta nejakých mladých chalanov na športovom Nissane, ktorí sa po vzore Jasseho Jamesa hrajú na kovbojov, parchanti. Do večerných liniek začíname nasádzať tajné hliadky policajtov, skôr či neskôr ich dostaneme.”

„Ublížili niekomu?” Tomáš si hneď vybavil detstvo, kedy čítal o tom ako sa z vlakového lúpežníka a vraha Jasseho Jamesa stala legenda. Američanom sa často darilo spopularizovať svojich záporných hrdinov a priniesť im tak slávu.

„Nič vážne, ide im len o peniaze, s trochou šťastia sú tie ich zbrane falošné. Nikto to však zatiaľ neriskoval a nevyskúšal.” Pousmial sa nad svojím čiernym vtipom Adam. „Čo si tu vlastne robil Tomáš?” Prejavil svoju zvedavosť.

„Len som mal cestu okolo, niečo som chcel preveriť. Nie je to teraz dôležité.” To, aké prekvapenie ho čaká na kraji lesa si Tomáš nevedel predstaviť, bol z toho troška nesvoj a šokovaný. Pri pohľade na deti, ako ich nakladajú do sanitiek mierne podchladené a rýchlo odvádzajú preč, v ňom dnes už po niekoľký krát vzkypela žľč. „Musím ísť Adam, hlásenie vypíšem zajtra.” Rozlúčil sa s kolegom a po tom ako sa mu podarilo vymotať spomedzi aut a otočiť na úzkej ceste, svišťal zasa smerom k mestu.

Keď prekročil prah svojho bytu, prehodil plášť cez operadlo kresla v predsieni a k nemu zhodil aj svoje nohavice. Dýchalo sa mu ťažko, cítil sa psychicky aj fyzicky vyčerpaný. Prebehol cez kuchyňu kde si napustil pohár studenej vody, ktorý vypil na jeden dúšok. V kúpeľni si začal napúšťať vaňu a v obývačke pustil televízor. V tom sa ozval známy signál jeho telefónu značiaci prichádzajúcu textovú správu. Číslo, ktoré sa objavilo v hlavičke správy, patrilo Kataríne Grácovej. Katarína! Prebehlo mu v sekunde myslou a jeho telo zaplavil adrenalín. Hneď bola všetka únava preč. V správe stálo:

Máte ešte nejaké nové informácie o mojom otcovi? Prepáčte ak vyrušujem. Katarína G.

Prečítal správu a hneď začal odpovedať. No čokoľvek napísal do stošesťdesiat znakov sms správy sa mu nakoniec nepozdávalo. Znova a znova správu mazal a písal odznova. Až nakoniec odpísal len strohým:

Zatiaľ nemám nič nové, budem vás priebežne informovať. Nerušíte, som tu pre vás kedykoľvek. Tomáš.

Kapitola 7

„Zobuď sa, je šesť hodín a tridsať minút.“ Ozval sa z digitálneho budíka vedľa Tomášovej postele, príjemný ženský hlas. Nasledovala dlhšia klavírna znelka a po nej zasa to isté dokola. To sa už Tomáš posadil na posteľ, pretrel si oči a vydal sa na rannú rutinu končiacu výdatnými raňajkami. Celé mu to trvalo slabú hodinku a vychádzal zo svojho bytu. V bytovke v centre kde býval, žilo v jednom vchode dvanásť rodín. Na každom poschodí dve. Jeho sused bol starší pán, vojnový veterán zo severskej vojny spred devätnástich rokov. Ostatných susedov takmer nepoznal, niektorých dokonca ani po tvári. Parkovisko pre autá bolo v suteréne budovy a ťahalo sa do podzemia, aby nenarúšalo infraštruktúru mesta. Bolo to nepísané pravidlo centra, kde bolo parkovanie na ulici zakázané a striktné vytlačené len k nákupným centráram.

Hneď ako vybehol autom na ulicu, spomenul si na nedostatok cigariet v balíčku, ktorý včera poriadne vypumpoval. Skontroloval ho a jeho obavy sa potvrdili. Zostávali mu posledné dve. To ho prinútilo zísť na prvej odbočke z cesty, až zastal pri malej samoobsluže s veľkým neónovým nápisom. Čelná stena predajne bola presklená a boli ceň ňu vidieť regál s tovarom a niekoľko zákazníkov ponevierajúcich sa medzi tovarom. Vyskočil z auta a v momente bol v predajni. Ešte skôr ako sa vybral k pokladni pre cigarety, prešiel sa stredovou uličkou po niekoľko kusov čokoládových tyčienok a jednu fľašku ľadového čaju s ovocnou príchuťou. Kým pred pokladňou stáli ľudia, pohrabal sa ešte v časopisoch a dnešnej tlači. Všimol si len hlavné nadpisy nad článkami.

- Zalesňovanie pokračuje - Austrália znížila kriminalitu na rekordne nízku úroveň - Športová škola v Bratislave otvorená z dotácii Svetovej banky -

„Ešte škatuľku cigariet poprosím. Marlboro light.“ Ukázal rukou na zásobník s cigaretami nad predavačovou hlavou.

„Bude to dvanásť EUR.“ Povedal predavač, keď nahodil tovar do kasy.

Tomáš len načiahol pravú ruku a otočil ju dlaňou hore smerom k nemu. Ten sa naňho pozrel a spýtal sa zvedavo:

„Ste štátny zamestnanec?“

Tomáš prikývol. Vtedy už predavač vytiahol z pod pultu tenký magnetický pásik na držiaku pripomínajúcom kedysi používanú tankovaciú pištoľ. A priblížil ho k vystretej Tomášovej ruke.

„Á, detektív. Prepáčte, že som vyzvedal. Nemávame to tu často.“ Predavačovi na monitore okamžite vyskočili všetky základné údaje o Tomášovi, keď načítal čip v jeho ruke. Tento jednoduchý úkon stačil nato, aby bola zrealizovaná platba za tovar, ktorý si pred chvíľkou vybral.

„Ďakujem a dovidenia.“ Tomáš odchádza od nízkeho pultu, pričom ho sledujú zraky nakupujúcich v rade za ním. Už len ako zanikajúcu ozvenu zaregistruje hlas predavača, ktorý koketne podpichne mladú zákazníčku:

„Aj slečna je od polície? Aj vás skásneme bez platenia?“

Mať v ruke platobný čip, bola podľa Tomáša druhá najužitočnejšia vec, ku ktorej mal vôbec doteraz prístup. Na prvom mieste bolo stále jeho služobné rýchlo auto, ktoré miloval. Ale v užitočnosti sa čipu nevyrovnalo absolútne nič. Nech sa hrabal v pamäti akokoľvek, na nič šikovnejšie si nespomínal. Bolo to pred dvomi rokmi, keď Svetová banka prišla s týmto zlepšením. Kedysi pri sebe nosil kvantá dokladov, guču kľúčov, peňaženku plnú drobakov a večne dolámaných kreditných kariet. Navyše musel doma skladovať svoju zdravotnú kartu, papiere z poisťovní, rodný list, diplom a všetko to načo už časom zabudol a čo mu teraz nahradila jedna maličká šikovná vec, ktorú navyše nemohol stratiť - čip.

Ako detektív polície a štátny zamestnanec bol medzi prvými, ktorý mali možnosť si tento gadget vyskúšať. Ako správny mladý muž, ktorý zbožňoval inovácie a elektronické hračky sa prihlásil hneď v prvej vlne beta testu. V operovanie do zápästia pravej ruky trvalo chvíľku a čip sa stal okamžite aktívnym a plne funkčným. Bol napojený na nervový systém človeka a preto ho dokázal každý nositeľ ovládať myšlienkou. Bol to bezpečnostný prvok, aby sa nestalo, že vám niekto ukradne informácie alebo vybieli financie na účte. Vlastne to fungovalo tak isto, ako keby ste vytiahli peňaženku, alebo vodičský preukaz. Čip začal fungovať, len keď k tomu dostal impulz od nositeľa. Tak isto sa vedel podľa vôle nositeľa vypnúť, zablokovať alebo privolať pomoc v krízovej situácii. Skrátka dokonalý nástroj.

Tomáš čip z pozície detektíva využíval ešte obsiahnejšie ako bežný užívateľ. Keďže čip doslova „otváral“ dvere. Tomáš v ňom mohol mať nahraté digitálne kľúče od ktorýchkoľvek dverí v meste. Čo mu zabezpečilo prístup takmer všade, kde to počas svojho vyšetovania potreboval. Všetky nové, ale aj modernizované budovy mali elektronický zámok na čipovú kartu. Tú však on nepotreboval, stačilo priložiť zápästie. Našli sa však, aj keď už len ojedinele jedinci, ktorí uprednostňovali starý, mechanický systém. Takým bol aj doktor Grác, kde sa do jeho domu, bez použitia mechanického pakľúča, Tomáš nemohol dostať. Správanie ľudí, ktorí zmýšľali takto spiatocnícky mu bolo záhadou. Veď kde by sme boli, keby neprijímame vynálezy a zlepšováky? To by svet ostal nadobro v stredoveku. Čo to hovorím v stredoveku aj starovek je slabé slovo. Veď aj koleso bol predsa kedysi vynález. A veru prevratný, dokonca jeden z najväčších, aké ľudstvo videlo. A čo taký spaľovací motor, elektromotor, internet? Nie, pokrok predsa nemožno zastaviť. Tomáš vždy uvažoval tak, že čokoľvek jemu prínosné by vzniklo, nemal by problém to vyskúšať. Samozrejme poznal aj puritánov. Tvrdohlavých, kontramysliteľov proti tejto dobe. Ale aj tých časom ubúdalo. Každý sa nakoniec prispôbil a našiel využitie všetkého, načo tak z počiatku reptal. Ono by sa aj dalo pochopiť to vkladanie do ruky. To môže sem tam niekoho vystrašiť. Sú takí, ktorí sa panicky boja nemocníc, ihiel a skalpelov. Ale existuje už také množstvo narkóz a anestézií. Každý si môže vybrať svoj spôsob, aby necítil sám na sebe prevádzaný zákrok. Tomáš si zvolil lokálnu anestéziu. Hoci mal spočiatku strach, pretože neskúsená mladá sestrička narábala s injekciou veľmi nešikovne, prekonal to a všetko dopadlo bez komplikácií. Už na druhý deň odovzdával všetky svoje záznamy, občiansky, vodičský preukaz, čísla účtov a heslá na mestský úrad ku skartovaniu. Všetko čo od toho dňa potreboval mal pri sebe. Čo pri sebe, v sebe!

Prešiel možno mesiac, keď už takmer zabudol na svoju peňaženku. Po čase na svoje kľúče. Všetko bolo teraz jednoduchšie a šikovnejšie. Na stanici kde pracoval, sa dalo do jednotlivých oddelení v poslednom roku dostať iba skrz osobné prístupové kódy. Bezpečnosť sa zvyšovala každým mesiacom. Všetci štátni zamestnanci, najskôr dobrovoľne a potom aj tí menej dobrovoľní, vhupli do novátorského programu. Kým si všetci uvedomili, že sa jedná o devízu, chvíľku možno trvalo, ale dnes je čip pre nich tak bežným, ako bol pred desaťročiami mobilný telefón.

Civilným osobám, je užívanie čipu umožnené na základe dobrovoľnosti. Svetová banka ho ponúka zadarmo. Postupne sa rozširuje a to hlavne medzi mladými ľuďmi. Niektorí sa však len ťažko vzdávajú toho slastného pocitu držať v ruke hotovosť. Je to však len otázka času, kedy

všetci pochopia, o aký prežitok sa tu vlastne jedná. Banka sa snaží robiť osvetu a dostať všetkých pod nový systém, chce to ale svoj čas.

Tomáš znova nastúpil do svojho služobného auta. Naštartoval priložením ruky na stred volant. Auto rozpoznalo o koho sa jedná, spustilo jeho obľúbenú stanicu a začalo premietiť dnešné správy na čelnom skle v textovej podobe. Počasie a jeho očakávaný vývoj, dnešný Tomášov horoskop, rizikový stupeň tlaku a odporúčané cvičenia pred obedom. Ako sa niekto niekedy obišiel bez tohto? Pomyslel si a vyštartoval z parkoviska, aby sa zaradil do premávky hlavnej cesty. Na stanicu by mal podľa navigácie doraziť za osem minút.

Kapitola 8

V kancelárii sa ráno Tomáš ani nestihol posadiť, keď ho vyrušil kapitán stojaci vo dverách. „Mám tu niečo čo by vás mohlo zaujímať.“ Podal mu tenkú zložku dokumentov obsahujúcu zopár listov a fotografií. Všetko vo farebnom zakladači z tvrdého papiera. „O čo sa jedná? Ja ešte na prípade pracujem.“ „Pozri si to a uvidíš, dnes ťa nepotrebujem na rannej porade. Venuj sa prípadu.“ Ukázal smerom k zložke, ktorú držal Tomáš teraz v ruke. Po tom ako dohovoriť, odišiel. Tomáš si začal prezerat' jeden list, za druhým a po krátkej chvíli mu bolo všetko jasné. Súvisiaci prípad! Preletelo mu mysl'ou. Kedy to vlastne bolo? Zalistoval rýchlo na prvú stranu a skontroloval dátum. Včera? Do prdele...

Zakladač obsahoval informácie o týždeň nezvestnom Marošovi Čiernikovi. Je to štyridsať osem ročný stavbársky majster. Rozvedený, dve deti. Žije sám. V práci sa neukázal niekoľko dní, preto začali skúmať, kde sa nachádza. Stopy však nevedú nikam. Podobne ako pri doktorovi Grácovi. Tento krát nahlásil jeho zmiznutie brat nezvestného Maroša. Nezvestný muž je, ale z inej časti Žiliny. Mohli by tieto dva prípady spolu súvisieť? Na poslednej strane dokumentu za fotografiami miesta bydliska je popis, ako prebehlo obhliadnutie domu nezvestného. Takže tento prípad sa predsa len líši od toho doktorovho, pomyslel si Tomáš. V Marošovom dome bol zanechaný neporiadok a väčšina šatstva chýba. Takže sa ani nesnažil simulovať, že sa vytratil? On sa jednoducho pobalil a ušiel? Alebo len niekto chcel, aby to vyzeralo akoby sa zbalil. Dost' špekulácii, zakončil svoju úvahu Tomáš a vybral sa vyzistiť detaily prípadu od vyšetrojúcich kolegov. Mal dnes ešte v pláne znova pátrať po stopách doktora Gráca. Preto nestrácal čas.

„Rebeka?“ Oslovil mladú asistentku v presklenej kancelárii na druhej strane budovy.

„Áno?“ Zodvihla zrak a pozrela sa na Tomáša ponad okuliare na čítanie sediace na jej malom širokom nose. Bola mohutnejšej postavy a jej tvár bola bucl'atá. Vlasy vyčesané na vrch hlavy, mali až ohnivo červenú farbu. Jej výzor dotvárali pehy, ktorými mala posiate líca a okolie nosa. „Čo by si potreboval Tom?“

„Mám tu jednu zložku, ale podľa čísla neviem určiť, kto ju založil. Mohla by si?“

„Samozrejme,“ nadvihla sa, aby si lepšie prečítala číslo na zložke a naťukala ho do počítača.

„Ivan Kalus. Naposledy upravená včera večer o 18:24. Stačí?“

„Ďakujem, si poklad.“ Venoval jej úsmev a vybral sa za menovaným kolegom do kancelárie.

Keď tam dorazil, dvere boli otvorené, preto neváhal a vošiel dnu:

„Ahoj Ivan, máš chvíľku?“

„Jasne Tom, pod' ďalej.“ Ranná porada skončila pred krátkou chvíľou a na stole mal položený hrnček čaju, z ktorého sa výdatne parilo. „Ide o toho nezvestného? Ja to chcem dnes zatvoriť, aj keď sa to kapitánovi nepáči. Premýšľal som o tom. Nemienim naháňať každého dospelého chlapa, čo si vypadne niekam na prázdniny. A čo keď nikomu nič nepovedal. Nie je malé

decko. Je svojprávny, slobodný a môže si robiť čo len chce, nemám vari pravdu?" Vyhrkol Ivan.

„Jasne, asi máš. Ja som chcel len, či rodina toho tvojho, niečo netuší?"

„Kdeže, ani ťuk. Teda hlavne ten brat. Jeho bývala sa so mnou ani nechcela baviť. Úplná krava. Decká sú ešte malý sopliaci, a susedov som ani nenašiel doma." V Ivanovom prejave bol zrejmy nezaujem.

„A ten brat? To on nahlásil jeho zmiznutie ak tomu dobre chápem?" Pokúsil sa Tomáš ešte nadviazať na Ivanov monológ.

„Hej, ten to bol. Mladší chlapík, chodievajú spolu hrať squash. Rozprával, aký je ten brat len šikovný remeselník. Zručný a poctivý, kdeže by ten len tak utekal bez dôvodu. Na druhú stranu však nevie o žiadnych jeho dlhoch, problémoch, ani o ničom podobnom. Ja si myslím, že máme dosť iných starostí, aby sme riešili takéto debiliny, čo povieš? Jedine, ak by sme prijali skutočnosť, že by ho uniesli mimozemšťania." Zakončil s úsmevom.

„Pravda. Okej, díky ti za info. Nejdem ťa rušiť. Maj sa." Opustil jeho kanceláriu a vybral sa po chodbe nazad, okolo kuchynky a chystal sa pokračovať až k sebe, len keď prechádzal okolo miestnosti určenej na meetingy, uvidel kapitána a pár ďalších vyšetrovateľov, ako debatujú sediac okolo veľkého stola. Dvere boli otvorené a podvedome otočil hlavu, aby nazrel dovnútra. Kapitán si ho hneď všimol a kývol rukou, aby ho privolal do vnútra.

„Salzburg, Ingolstadt, Mníchov, Koln, Stuttgart a to som len v Nemecku. V poslednom týždni sa deje niečo veľké. Je toho celá Európa, ba dokonca celý svet. Dúfam len, že sa tu nechystá niečo podobné." Kapitánom preslov, ktorý počúval aj Tomáš a s ním asi tucet prísediacich vyšetrovateľov ďalej pokračoval. „Vždy podobný scenár, samotári, alebo hneď celé rodiny, bez udania dôvodu, bez stopy... zmiznú. Domy, ostanú opustené, sociálne väzby na prácu či rodinu pretrhané. Navyše sa nejedná o problematických ľudí. Ba práve naopak, hromady a hromady sporiadaných občanov. Kam miznú a hlavne prečo? Tieto informácie z Nemeckej centrály mi prišli pred chvíľou s príslubom ďalších správ. Ešte nemáme informácie z ostatných Slovenských krajov, ale asistentka na tom už pracuje. Keď si porovnáme prípady zmiznutých v poslednom týždni s historickými údajmi, budeme múdrejší. Tomáš aj Ivan u nás už na podobných prípadoch pracujú, možno práve oni môžu prispieť svojimi zisteniami a trochu ozrejmiť tajomnosť tohto prípadu." Kapitán očami vyzval Tomáša k slovu, sám stíchol a posadil sa.

„A... Ako začal kapitán, nevieme toho teraz veľa. Dá sa povedať, že momentálne trochu tápeme v tme. To je však na začiatku prípadu celkom bežná vec." Slová z neho vychádzali namáhavo čo zapríčinila hlavne nervozita z preslovu pred toľkým osadenstvom, bez prípravy. No po chvíľke sa hlas ustálil a spevnel. „Sám som prezrel miesto činu môjho prípadu. Nikde nebol ani len náznak po nátlaku na nezvestného. Ba skôr by som sa prikláňal k názoru môjho kolegu detektíva, že nezvestný odchádzajú sami a dobrovoľne. Akoby nechceli nikomu nič vysvetľovať. Nič iné okrem toho, že žili sami, v týchto dvoch žilinských prípadoch obeť nespojuje. Informácie o hromadných zmiznutiach ľudí z Nemecka, ma popravde prekvapili rovnako ako vás a myslím, že v tejto fáze prípadu je ťažko vyvodzovať akýkoľvek záver. Prípady sú otvorené a nedivil by som sa, aj keby spolu v konečnom hľadisku vôbec nesúviseli." Tomáš skončil, no tvár kapitána nevykazovala práve znaky uspokojenia a so zmračeným obočím hneď pokračoval:

„Takže, čo máte teraz v pláne Tomáš? Aký bude ďalší postup? Len mi nehovorte, že máte tiež v úmysle prípad zavrieť rovnako ako váš kolega.... to bez vysvetlení skrátka neprijmem."

„To nie, to rozhodne nie... mám stopu, po ktorej sa chcem vydať. Je však teraz ešte príliš skoro o tom hovoriť. Ale budem vás ihneď informovať."

„V tom prípade, vás nebudeme zdržiavať. Vďaka, za váš čas. Nabudúce na túto poradu pozvem aj teba.“ Kapitán pokračoval vo výklade a prechádzal informácie s ostatnými vedúcimi vyšetrovacích tímov, zatiaľ čo Tomáš v tichosti opustil miestnosť.

„Hej Tom, máš tu návštevu. Nejaká kočena, dala som ju k tebe.“ Ozvala sa kapitánova asistentka Rebeka, hneď ako Tomáš vyšiel zo zasadačky.

„Vďaka, hneď tam bežím.“ Tomáš znervóznel. Žeby to bola? Ale, prečo...? Ako sa však blížil k svojej kancelárii, nervozita ho naplňala od končekov prstov až do žalúdka. Ako vošiel k sebe, uvidel ju sediacu na stoličke oproti svojmu pracovnému stolu. Takmer podvedome za sebou zatvoril dvere. „Katarína, čo vás sem privádza?“ Posadil sa.

„Tomáš... pán detektív... mám tu niečo, čo by mohlo pomôcť. Mimochodom, nemohli by sme si potykať?“ Navrhla, len tak pomimo reči.

„Samozrejme, budem len rád, veď sme aj asi rovnako starí.“ Usmial sa, ona však jeho úsmev tento krát neopätovala a pokračovala:

„Tento list, som našla dnes ráno v schránke u mňa doma. Zobrala som si voľno, aby som ho mohla čím skôr priniesť sem k tebe.“ Vytiahla poskladaný list papiera z kabelky, ale nechala si ho stále v ruke. Tomáš ho sledoval pohľadom.

„Prepáč, je to dosť osobné. Radšej by som len zhrnula, o čo ide.“

„Samozrejme, chápem. Pokračuj, som samé ucho. Môžem ti niečo ponúknuť? Kávu, čaj?“ Vstal od stola.

„Stačí voda, ak by si bol taký dobrý...“

Tomáš bol vo chvíli von a zasa späť s pollitrovou fľašou neperlivej minerálky, postavil ju pred Katarínu, tento krát sa oprel len o okraj stola a počúval čo bude nasledovať.

„List je od otca. Píše v ňom, že je v poriadku, aby som sa oňho nestrachovala. Všetko sa dozviem, keď nato bude čas. Nie je tam žiadna známka, ani znak po tom, že by prešiel cez poštu. Musel ho priniesť niekto osobne.“ Tomáš zbystril pozornosť.

„Je list písaný rukou?“

„Áno a jedná sa určite o otcovo písmo, to som si istá.“

„V tom prípade, je jasné, že sused, ktorý tvrdil, že tvojho otca videl, sa tiež nemýlil. Otázka je, o čo ide?“ Tomáš sa začal obávať, že by takéto správanie mohla pokojne zapríčiniť doktorova duševná porucha, ale nechcel Katarínu zbytočne znepokojovať svojimi úvahami.

„Naozaj sama neviem, čo si mám o tom myslieť, ale som rozhodnutá ísť pátrať po otcovi na miesto, kde ho Piaček naposledy stretol. Pôjdeš tam so mnou?“ Hodila pohľad na Tomáša, ktorý by jej v tom momente neuprel nič na svete. Takáto žiadosť bola maličkosťou.

„Jasne, jasne...“ Zamyslel sa a po krátkej pauze pokračoval. „Ale sami to asi nenájdem, čo tak ísť po Piačka, nech nám sám ukáže, kde to doktora vlastne stretol, čo povieš?“

Doširoka sa usmiala:

„To je výborný nápad.“ Vstala zo stoličky a spoločne sa vybrali von z jeho kancelárie. Dotykom na rameno, ju vyprevádzal z dverí zatiaľ čo schmatol svoj kabát z vešiaka a prehodil si ho cez plece. Vydali sa na cestu.

Kapitola 9

„Ako sa to vlastne zapína?“ Spýtala sa Katarína, keď sa uvelebila na sedadle spolujazdca v Tomášovom športovom aute, držiac koniec bezpečnostného pásu v ruke.

„Počkaj, pomôžem ti“, načiahol sa k nej. Troška nešikovne, pričom sa na ňu takmer zvalil, lebo priestor medzi sedadlami, kde trčala riadiaca páka bol väčší ako u väčšiny bežných aut a sedadlo spolujazdca bolo ďaleko. „Tak a máme to.“ Usmiali sa jeden na druhého.

Auto vyštartovalo z garáže policajnej stanice ako šíp. Premávka v meste ešte nebola nijak veľká, lebo do obeda, kedy sa zamestnanci firiem rozbehnú po reštauráciách, ešte chýbalo niekoľko hodín. Väčšina ľudí sa nachádzala na svojich pracoviskách a ulice boli poloprázdne. Tomášovi nič nebránilo prebehnúť mesto aj trocha nad rýchlostný limit. Sedeli mlčky a len jemné melódie vychádzajúce z autorádia, prekryvali zvuk elektromotora. Tomáš sa po chvíli osmelil a pokúsil sa o konverzáciu:

„To s tvojím otcom ma mrzí, viem si predstaviť ako ti chýba.”

Citlivo sa naňho usmiala.

„Naozaj oceňujem ako sa staráš a pomáhaš mi. Vieš doteraz som mala k polícii skôr odpor. Ty si úplne zmenil môj pohľad na vec. Si naozaj oddaný tomu čo robíš a ja som ti zato nesmierne vďačná.” Na chvíľku sa odmlčala. „Verím, že to celé dopadne dobre.” Pri pohľade na Tomáša bol jeho mladický výraz dotvorený akoby strachom odrážajúcim sa v jeho očiach. Nemohla tušiť, že je to nervozita z prítomnosti milovanej osoby. Akoby tiché dvorenie a hľadanie vhodného okamihu na zblíženie. Dávno sa jej nevidel taký nemotorný a nesympatický ako pri ich prvom stretnutí. No nikdy jej nenapadlo, že by k nej mohol pestovať iné sympatie, než ľútosť.

Pre Tomáša bol tento prípad omnoho viac, ako ktorýkoľvek iný doteraz. Stretávame celý život nových a nových ľudí, ktorí pretínajú naše životy, zasahujú a menia nás. Niektorých máme radi viac, iných menej. S niektorými sa cítime uvoľnení, s niektorými podľahneme vlastnej pretváрке. Podvedome, ale vo vnútri nenachádzame pokoj. Akoby honba za niečím v budúcnosti mala nahradiť súčasnosť. Pričom ten dnešný deň, nikdy skutočne neprežívame. Tomášove vzťahy boli vždy takéto. Je pravda, že o priateľov a priateľky nemal nikdy núdzu. Jeho očividný optimizmus a charisma priťahovala všetkých v okolí. Spolužiaci, neskôr kolegovia, susedia. Každý s Tomášom vychádzal a obľúbil si ho už po prvom stretnutí. Nečudo, že si okolo seba vytvoril značnú skupinu priateľov. A núdza nebola ani o lásky. No nikdy nepociťoval niečo také citové či chemické, ako ku Kataríne. Pri kontakte s ňou sa cítil znova ako malý chlapec. Nemal chuť nič predstierať, ani sa na nič hrať. Cítil sa slobodnejší a aj keď trocha neistý, bol presvedčený, že je preňho výnimočná. Že mu je súdená, že ich niečo skôr či neskôr spojí a nikdy nerozdelí. Ako ju kontroloval pohľadom, sledujúcu prebiehajúce mesto okolo nich, začal si byť svojimi pocitmi istejší. Toto nie je náhoda. Nič také ako náhoda neexistuje. Toto je skrátka fakt, znamenie. Presne niečo také, čo vás zasiahne a nepustí. Nenechá priestor na omyl. Niečo čo viete ešte skôr ako sa to stane. Tomáš si pri tejto ceste spomenul na niekoľko rokov dozadu čítanú knihu o medziľudských vzťahoch. Vtedy autor uvádzal, že keď stretol svoju terajšiu manželku, na prvej schôdzke jej oznámil, že bude jeho ženou. Že budú spolu a nemal o tom žiadne pochybnosti. Teraz už Tomáš lepšie chápal myšľové pochody autora. Aj keď to cítil rovnako, nikdy by neohrozil vzťah medzi nimi tým, že by jej vyrozprával svoje myšlienky na rovinu, tak ako autor, čím by ju mohol vystrašiť.

„Ako dlho to už robíš?” Prerušila jeho uvažovanie Katarína.

„Myslíš na polícii?”

Pokývala hlavou na znamenie súhlasu.

„Sedem rokov.”

„Pomáhať takto ľuďom musí byť zadosťučinujúce.”

„Ale tvoje povolanie vyučovať maličké deti sa pozdáva zasa mne. Formuješ generáciu. Snáď už potom, budem mať ja menej práce.” Zažartoval.

„Bodaj by si mal pravdu. Deti sú super, to áno. Niekedy mi však chýba kontakt s ľuďmi podobného veku.”

„Keby niečo som ti k dispozícii...” S úsmevom nadhodil Tomáš.

„Vďaka.” Odpovedala a znova sa obaja odmlčali.

Ticho už netrvalo dlho a čoskoro boli na ulici, kde býval Katarínin otec. Navigácia smerovala auto ďalej pomedzi domy a zahlásila cieľ asi sto metrov od začiatku ulice. Bol to dom pána Piačka.

Tomáš najskôr zazvonil zvončekom pri dverách, no potom hneď niekoľkokrát mocnejšie zabúchal na vchodové dvere nízkeho domu. Omietka na stenách už bola niekoľko rokov po životnosti a presvitali skrz ňu tvárnice, z ktorých bol dom postavený. Dvere však vyzerali pevne a novo. Katarína stála po Tomášovej pravej ruke a sem tam sa obzrela dole na ulicu. Nikde však nebolo živej duše. Dvere sa neotvárali. Tomáš sa chystal zabúchať znova, no v tom začul zvuk vo vnútri domu, ktorý mu napovedal, že sa blíži nejaký pohyb. O krok ustúpil a posunul so sebou aj Katarínu, ktorá sa presunula z časti až za mohutný Tomášov chrbát. Bolo počuť zvuky odomykania niekoľkých zámkov a po chvíli sa v dverách vynoril menší chlapík. Oči mal opuchnuté, bol iba v župane a na nohách mal staré potrhané papuče.

„Čo sa deje? Detektív? Len poďte ďalej, nevedel som...“ Ustúpil im z cesty.

Vzdych vo vnútri bol vydýchaný a ťažký. Akoby sa nevetralo celé dni.

„Prepáčte, že vás takto prepadávame pán Piaček, ale máme niekoľko ďalších vecí, ktoré potrebujem s vami prebrať. Ak by ste nám mohli venovať tak desať minút.“

Piaček si až vtedy všimol, že Tomáš nestojí vo dverách sám, nízka osôbka vybehla spoza neho a obaja teraz stáli v jeho chodbe.

„Katarína, vitaj drahá. Som rád, že ťa vidím. Ako sa ti darí.“ Potešil sa jej prítomnosti starší pán a pretrel si opuchnuté oči oboma rukami naraz.

„Dobrý ujo, veď viete ako... nič nové. Ale zvládam to.“ Vtlačila si úsmev na pery, no po chvíli jej kútiky spadli zasa dole. Vyzerala strápene.

„Ja sa ospravedlňujem, normálne nespávam takto dlho... ono, len včera som mal dosť nepríjemnú migrénu, takmer celé popoludnie, spal som slabo a preto som tu taký zabednený až doteraz. Snažil som sa trochu si ešte odpočinúť.“ Uviedol svojich hostí do relatívne upratanej obývačky a usadil ich na pohovku.

„Pán Piaček.“ Začal Tomáš. „Máme ďalší dôkaz o tom, že doktor Grác je v poriadku a pravdepodobne neďaleko. Je v našom záujme zistiť o čo sa jedná a pomôcť mu. Potrebovali by sme vás, aby ste nám ukázali, kde ste to doktora vlastne stretli. Viete priznať sa, že sám sa tu v lesoch nevyznám. Keď som vyrazil na cestu, podľa vašich inštrukcií bolo to úplne bez výsledku. Netrúfol by som si zísť z asfaltky. Preto by som vás chcel požiadať, či by ste nám nerobili... sprievodcu. Ukázať nám, kde bolo to miesto a troška nás previesť po krajine.“

„Viete, dnes sa nato, ale naozaj necítim. Som dosť unavený a zajtra mám navyše nejaké vybavovačky.“ Piačkov pohľad behal z Tomáša na Katarínu. Očividne nemal náladu na prechádzku lesoch. Počasie vonku bolo pochmúrne a každú chvíľu sa chystalo na dážď. „Čo keby som vám to poriadne zakreslil do mapy?“ Zodvihol sa z kresla.

„Prosím vás ujo.“ Začala naliehať Katarína. „Sme naozaj v koncoch, bez vás si neporadíme.“ Tomáš uvidel v jej očiach začínajúce slzy a vedel, že celú scénu troška dotvorila a zahrála, aby zatlačila na Piačkove emócie. Ako sa dalo čakať, zabralo to. Piaček sa zastavil, a znova si sadol do kresla, chvíľku porozmýšľal a povedal:

„Tak teda dobre, dnes poobede sa stavte pre mňa. Dám sa trochu dokopy, zoberiem si ešte niečo od bolesti hlavy a prejdeme sa tam.“

Katarína doslova vykrikla: „Ďakujem, ďakujem vám... ste super. Ja som vedela, že nám pomôžete.“ Tento krát ukázala slzy radosti a vyskočila zo sedačky akoby sa ho chystala objasť. Tomáš sa postavil tiež a pomaly sa vypevadili ku dverám. S Piačkom si vymenili niekoľko fráz a po dohode na štvrtú hodinu poobede sa on aj Katarína vytratili von.

„Takže čo teraz?“ Tomáš sa otočil na Katarínu, keď zastavili na semafore opúšťajúc obytnú štvrť. „Môžem ťa pozvať, niečo si zajesť.“ Nedal jej priestor na odpoveď a hneď dodal. „Máme predsa len niekoľko hodín čas, aby sme sa vrátili pre Piačka.“

„OK, dobrý nápad. Môžeme.“ Odpovedala pokojne.

„Super, že si tam bola a ozvala sa. Sám by som ho nepresvedčil. Minimálne by mi to trvalo niekoľko dní, keď sa začal vyhovárať.“

„Prečo sa mu do toho nechce? To s tou bolesťou hlavy a vyčerpanosťou bolo zvláštne.“ Zhodnotila Katarína.

„To áno, navyše to bol on, kto bol informovať, že tvojho otca stretol. Ja neviem, ale možno sa stalo niečo čo zmenilo jeho názor.“

„Myslíš, že dostal nejaký podobný list ako ja?“

„Hmm, to mi nenapadlo, ale dávalo by to zmysel. Nakoniec, možno sa to dozvieme už čoskoro. Skúsím to z neho dnes vyťahnúť. Dúfam, že nás neoklamal a naozaj bude čakať doma.“

„To snáď hej. Videla som, ako ho to trápi. Rovnako ako mňa samotnú.“

Po chvíľke ticha a niekoľkých prejdených uliciach Tomáš pokračoval:

„Dal by som si niekde nejaké menu, myslím polievku a všetko.“

„Nemám rada polievky, čo tak pizza?“

„Ok, bude pizza. Máš niekde obľúbené miesto?“ Odpovedal bez prípravy.

„Ja? Ja sedím skoro stále doma sama, pýtaš sa tej nepravej.“ Usmiala sa.

„Tak už myslím, že viem kam ťa zoberiem.“ Zabočil auto na najbližšej križovatke vpravo, aby sa vyhol centru mesta.

Kapitola 10

„Sedí sa vám pohodlne?“ Tomáš oslovil pána Piačka na zadnom sedadle svojho auta. Sám si však vedel dokonale odpovedať. Jeho služobný športiak mal vzadu priestor naozaj minimálne. Vďaka dvom dverám bolo treba nastupovať predkom, vyklopením operadla vodiča, alebo spolujazdca. Väčšinu času sa Tomáš vozil v aute úplne sám a preto mu tento štíhly look auta vyhovoval. Piaček sa len zahniezdil a neodpovedal. Nesršal optimizmom a to, že ho vytiahli dnes z domu mu očividne prekážalo. Možno za tým bolo aj niečo viac. To sa však mohol Tomáš len domnievať.

Katarína sa dívala von oknom na sedadle spolujazdca a nepatrne sa usmievala. Dnešný obed, ktorý s Tomášom absolvovala bol príjemným spestrením jej nudného spoločenského života. Nebola si tým istá, ale v Tomášovom prejave akoby badala známky náklonnosti. Akoby dochádzalo z profesionálneho vzťahu medzi nimi k postupnému zblížovaniu. Navyše to bolo z jeho strany úplne nevinné, opatrné a akoby detsky milé. Ale cítila sa pri ňom príjemne. Z obyčajného dňa sa stával zaujímavý. Jasným cieľom nájsť si otca a navyše s pozadím začínajúceho vzťahu. Možno hej, možno nie. Pomyslela si Katarína a hlavou jej začali víriť problémy bežných dní. Deti v škôlke, dovolenka, ktorú ešte nestihla čerpať a riaditeľka jej už dýcha kvôli nej na krk, či nedoplatok za elektriku, ktorý ju čaká doma primagnetovaný na chladničke.

Ako sa približovali k ceste lemujúcej les, na ktorej Tomáš naposledy narazil na vylúpený autobus, vonku začali mrholiť drobné kvapky dažďa. Keď les úplne pohltil ich auto, Tomáš zapol diaľkové svetlá, aby lepšie videl pred seba.

„Na tejto ceste som kedysi takmer zrazila srnku.“ Ozvala sa Katarína.

„Ja som tu takmer zrazil...“ Nedopovedal Tomáš, lebo bol prerušený svojim sprievodcom na zadnom sedadle:

„Tu! Tu už odbočte z cesty dole. Do prava!“

„Tak skoro? Ja som minule šiel úplne inam. Ešte že vás tu máme.“

„Vidíte, čo by sme si bez vás počali ujo.“ Otočila sa dozadu Katarína.

Auto sa začalo natriasať ako prešlo z asfaltovej na poľnú cestu. Tomáš preto značne znížil rýchlosť. Stromy už neboli všade navôkol. Na ľavej strane sa vynorila veľká čistinka a chvíľku prechádzali aj okolo skalnatého výbežku vysokého asi pätnásť metrov. Po pár minútach dorazili k niečomu čo mohlo byť parkovisko. Zem bola vysypaná drobnými štrkovými kamienkami a na kraji stála veľká drevená tabuľa, so znázornenou mapou oblasti a popisom. Keď obaja vyskočili z auta, Tomáš ešte „vytiahol“ Piačka von skrz odchylené operadlo vodiča. Všetci si poriadne pozapínali oblečenie. Katarína bola v športovej bunde, kapučňa jej prišla teraz naozaj vhod. Pán Piaček bol vo svojom vychádzkovom „hubárskom“ overale. Zelená farba sa bila s oranžovými pruhmi vpredu aj zozadu. Tomáš si správne domyslel, že sa jedná o bezpečnostný prvok, aby si ho eventuálny poľovník nezmyšľil s divou zverou, keď sa predieral lesom. Tomáš mal svoj typický dlhý kožený kabát. Teraz pozapínaný od hora až dole.

„Čo teraz? Kam?“ Obrátil sa na Piačka.

„Tadiaľto mládež.“ Začal pochodovať do neďalekého kopca a obaja sa vybrali za ním.

Vzdych vôkol bol naozaj čistý a ticho lesa prerušovalo len pískanie vtákov poletujúcich okolo. Stúpanie nebolo prudké, no Tomáš sa zadýchal skôr ako vyšli do polovice kopca. Jeho fajčiarsky návyk mu neprinášal práve výhodu v takýchto aktivitách, bol si toho vedomý a odhodlane tvrdil, že s tým každý rok prestane. Vlieklo sa to s ním však už cez desať rokov. Aj keď mal počas jazdy chuť vytiahnuť škatuľku a fajčiť, v prítomnosti Kataríny sa mu to zdalo nevhodné a rozmyslel si to. Spravil dobre, možno by s ňou teraz už vôbec nevládal. Aj keď príjmačky do policajného zboru vyžadovali dobrú kondičku, tá sa mu po čase úplne stratila a nedostatok pohybu, už v posledných rokoch pociťoval.

Obaja sa držali za svojim vodcom niekoľko metrov vzadu a sem tam si niečo udýchaným hlasom prehodili a uškŕňali sa. Piaček sa otočil len občas, aby skontroloval svojich nasledovateľov, ktorí mu pripadali ako malé deti, baviace sa na nezmysloch.

„Tu v tejto hore mám presné miestečka, kde nachádzam huby. To sa však nevyzradzuje, porušil by som tak hubársku profesionalitu.“ Uškŕnul sa aj on. Mladým to však bolo v tejto chvíli jedno a nevypytovali sa ho, ako by si to možno predstavoval. Po chvíľke, všetci dorazili k hrebeňu nízkeho kopca.

„Teraz nás čaká mierne klesanie. Tu popri lúke.“

„Ako ďaleko to asi ešte je? To miesto myslím.“ Spýtal sa Tomáš, ktorý sa snažil znova chytiť dych.

„Asi dvesto metrov, možno ani nie. Tam poniže, som ho vtedy stretol.“

Znova sa pohli. Ako prešli kúsok cesty, zvuky lesa akoby postupne ustupovali všadeprítomnému tichu. Dokonca aj vtáky prestali odrazu štebotať, akoby bol na blízku nejaký predátor a úplne zmizli z oblohy.

„Nie je tu nejaké ticho?“ Kataríne to nedalo a ozvala sa ako prvá.

Bolo počuť každý ich nádych a výdych. Les po ich ľavej strane prudko klesal. Piaček sa zahľadel dole svahom a zastal. Jeho pohľad akoby náhodne priťahovalo niečo z lesa.

„Čo to tam leží? Pozrite sa!“ Postavil sa až tesne na okraj, kde kopec začal prudko klesať.

To už evidovali Tomáš aj Katarína. „Ako to vyzerá?“ Spýtala sa.

To už Piaček viac nevysvetľoval a začal krok po kroku opatrne schádzať nižšie. Tomáš ho sledoval pohľadom, no po chvíľke sa vybral za ním. „Zostaň radšej tu hore.“ Upozornil Katarínu. Vrátime sa.

Piaček zišiel necelých desať metrov, Katarína ich mala oboch stále v dobrom výhľade. „Čo ste tam našli?“ Rozprávala zvýšeným hlasom, aby jej bolo rozumieť.

To už obaja muži stáli pred hromadou voľne pohádzaných, mŕtvych zvierat stiahnutých z kože. Jedno cez druhé, hromada jeleňov, srniek, diviakov. Niektoré boli iba holé kostry, iné mali na sebe ešte kúsky krvavého mäsa, ktoré z nich bolo odstránené na prvý pohľad nožom a ľudskou rukou. Bolo ich tam niekoľko desiatok. Vôkol sa niesol hnilobný zápach.

„Čo to má znamenať?“ Spýtal sa Tomáš a kývol na Katarínu, aby ostala tam kde je.

„Niečo také vidím prvý krát.“ Odpovedal Piaček.

Tomáš sa sklonil k jednému zvieraťu. Jeho oči sa leskli ako čierne sklo. Jednalo sa o menšieho srnca. Okolo kostí sa mu hemžili drobné mušné červy. „Aha, toto svalstvo bolo jasne odrezané nožom. Takmer úplne pri kosti.“ Nadvihol ovisnutú kožu zvieraťa z jeho krku.

„Toľko mŕtvych zvierat na hromade. To muselo byť dielo človeka. Kto iný...?“ Piaček sa zasekol v polke vety. Pod nimi v lese niečo hlasno zapraskalo. Bolo to neďaleko. Obaja zbystrili pozornosť a stíchli. Tomáš sa snažil zahľadiť tým smerom a niečo uvidieť, ale márne.

„Je všetko v poriadku?“ Ozvala sa po dlhšej dobe Katarína, vyčkávajúc na ceste.

Muži sa ešte chvíľku rozhliadali okolo seba a potom sa začali šplhať znova do kopca. Nebolo to ďaleko, ale terén bol šmykľavý, preto kráčali opatrne.

„Zvieratá,“ začal Tomáš. „Desiatky mŕtvych zvierat. Desivé.“

„Bože... až ma striaslo. Čo sa to tu deje?“ Katarína spravila obranný krok vzad.

Tomáš ostal ticho, a podal Piačkovi ruku, aby ľahšie prekonal pár posledných krokov do kopca. Ten bol úplne zadýchaný a celý červený.

„Ste v poriadku?“

„Jasne decká. Len už nie som v takej kondícii ako za mlada, to je všetko.“ Vreckovkou si poutieral spotené čelo. „Toto som skutočne nikdy nevidel.“

„Budeme pokračovať?“ Spýtal sa Tomáš, tento krát zvládol krátky ale strmý presun úplne bez komplikácii.

„Mali by sme. Je to už len kúsok.“

Po krátkom oddychu a nabratí síl, sa všetci traja vybrali rezkým krokom po ceste, ktorá naďalej mierne klesala.

„Tu je to miesto. Tu som ho stretol.“ Oznamil odrazu Piaček.

„Nič tu nie je.“ Skonštatovala Katarína.

„Veď práve.“ Zapojoil sa Tomáš. Začal chodiť okolo a nazerať na miesto zo všetkých strán.

„Odkiaľ prichádzal doktor Grác, keď ste sa stretli?“ Otázku adresoval Piačkovi.

„Bolo to presne takto, ako my teraz. On šiel dole kopcom, akoby do lesa. Ja som sa vracal k autu a tu som sa s ním míňal. Prekvapil sa, že ma tu stretol a aj preto sa snažil čím skôr pokračovať. Nemal som čas zistiť od neho kam ide.“

„Čiže pokračoval.... tadiaľ?“ Ukázal Tomáš a vybral sa ďalej po ceste.

„Hej, hej....ale...“ Snažil sa ho sprevádzať Piaček. Tomáš však pridal do kroku, akoby chytil druhý dych a tam kde sa cesta strácala okolo lesa, zmizol aj on. Ani Katarína ho nestihla nasledovať a držala sa skôr Piačkovho pomalého tempa. Tomáš už nevydržal a chcel vidieť ďalej....viac. Až im zmizol obom z dohľadu.

Dostal sa na cestu, ktorá bola stále užšia a užšia, z oboch strán lemovaná stromami. Najskôr nižšími, neskôr vysokými. Nízka tráva celkom zmizla a uvedomil si, že Piaček aj Katarína už nie sú za ním. V tom znova, začul praskanie lesa. Tento krát to nebolo jednorázové, ale neprerušované, akoby sa niečo namáhavo predieralo lesom, v snahe vyhnúť sa ceste. Tomáš zbystril všetky zmysly. V kabáte mu ostávalo horúco, úplne prestal vnímať chlad okolo seba. Porozopínal sa a až potom sa znova cítil lepšie a pohyblivejšie. Neschádzal z chodníka, ale neustále pozoroval les pod sebou. Jeho trpezlivosť sa po chvíľke zúročila a uvidel, cez les sa predierajúcu menšiu postavu. Pravdepodobne dieťa, alebo drobná žena. Sledoval ju. Neozval sa, nechcel ju vystrašiť. Presúval sa pozdĺžne po ceste, pomaly a ticho, ako to len šlo. Žena sa

z času na čas zahľadela hore, ale pomedzi stromy si Tomáša v čiernom kabáte nevšimla. Čo tu robí? Zhodnocoval situáciu. Vyhába sa mi? Videla ma tu?

Dievča sa po chvíli blížilo stále viac a viac k Tomášovi. Už jej jasne videl do tváre. Keď vykročila na cestu, oslovil ju. Dievča sa trhlo a zadívalo na blížiaceho pozorovateľa. Prebiehal v nej vnútorný boj, akoby sa v tom okamihu rozhodovala či ostať stáť, alebo zutekať na opačnú stranu. Keď prišiel až k nej, trocha sa upokojila a zostala stáť. V porovnaní s ňou bol obrovský.

„Čo tu robíte slečna? Ste v poriadku? Deje sa niečo?“ Tomáš sa ju snaží upokojiť a ubezpečiť o tom, že jej z jeho strany nehrozí žiadne nebezpečenstvo.

„Prepáčte, len ste ma vyľakali, nevšimla som si vás.“ Dievča odpovedalo trasľavým hlasom. Akoby tlačila na každé slovo vychádzajúce z jej úst.

„Videl som vás dole pod cestou, ako sa predierate lesom. Stratili ste sa?“

„Bo...bola....som na prechádzke...“ Behala očami zo strany na stranu, akoby narýchlo hľadala akúkoľvek výhovorku.

„Chodíte často takto sama na prechádzky? Kde máte auto?“

„... Nemám auto.... dovezli ma.... už neviem.... je mi trocha zle.“ Zohla sa v kolenách, až úplne k zemi a začala silnejšie predychávať. Tomáš sa prestal vypytovať a zohol sa k nej, aby ju upokojil.

Asi po štvrtíhodine odkedy zmizol na ceste do lesa, Katarína neustále pozorne sledovala miesto, kde ho videli naposledy. Držali však pozíciu. Obom začínalo byť dosť chladno, ale boli trpezliví. V tom sa spoza stromov vynorila nie jedna, ale hneď dve postavy. Akoby vyššia, očividne mužská pridržovala jednu menšiu. Približovali sa, Katarína vedela, že sa jedná o Tomáša, jeho dlhý kabát poznala už celkom dobre, ale druhého človeka nerozoznávala, až kým neprišli celkom blízko k nej.

„Soňa?“

„Katy?“ Vyhŕklo z nich, keď si pozreli do očí.

„Vidím, že sa už poznáte.“ Prekvapil sa Tomáš.

„Jasne, od malička. Chodili sme spolu aj na základku.“ Odpovedala Katarína.

Soňa pôsobila smutne. Katka sa jej ihneď ujala, chytila ju pod pazuchu a pritisla k sebe, keď kráčali späť k autu.

„Čo tu vlastne robíš Sonička? Veď ste sa odsťahovali, zmenilo sa niečo? Bývaš tu u niekoho? Roky som ťa nevidela.“ Z dievčat'a však dostávala len krátke odpovede, bez vysvetlení.

Tomáš všetko počúval s miernym odstupom. „Zavezieme vás na pohotovosť, musia vás prezrieť.“ Navrhol.

„Nie, to nie... potrebujem si len pospať...prosím, odvezte ma niekam do hotela.“ Navrhlo dievča, ktorého spomienka na nemocnicu vystrašila.

„Aký hotel Soňa? Pôjdeš ku mne a zajtra si možno všetko lepšie vybavíš a hneď ráno navštívime zasa Tomáša na stanici.“ Usmiala sa Katarína na Tomáša, ktorý nič nenamietal.

Čo nevidieť sa dostali k autu. Katarína si tento krát sadla dozadu k Soni. Tomáš a Piaček sedeli vpredu. Soňa bola stále veľmi tichá.

Tomáš všetkých porozvážal domov a sám sa ešte na chvíľu zastavil na stanici. Ráno očakával Soňu a Katarínu na výsluchu, ktorý možno konečne posunie prípad ďalej.

Kapitola 11

„Pani riaditeľka, dobré ráno prajem. Volám vám ohľadom dnešného školenia. Nebudem môcť prísť.“

„Dobrý Katarína.“ Ozval sa v slúchadle telefónu prísny riaditeľkin hlas. „Nedohodli sme sa náhodou, že tu dnes ráno budete? Ja som mala za úlohu vybaviť, že tu dnes ráno budú všetci, čo i len na hodinu.“

„Ale, pani riaditeľka, ja by som potrebovala dnes ešte niečo zariadiť na polícii. Viete ako to mám s otcom...“ Naliehala Katarína.

„Áno, ja samozrejme chápem vašu ťažkú situáciu, ale nehovorte mi, že si nedokážete veci zariadiť tak, aby ste prišli teraz ráno na hodinu do práce. Potom môžete samozrejme zasa odísť.“ Riaditeľka namietala bez možnosti prerušiť ju. „Keby viem, že ležíte doma v horúčkach, nepoviem ani mäkké f. Ale také zlé to nebude pravda?“

„To nie... ale...“ Katarína nedopovedala.

„Tak ako mám podľa vás vysvetliť ekonomickému, že dva mesiace dopredu dohodnutý termín, s ktorým všetci súhlasili zasa pre niektorých neplatí?“ Chvilku zostala rečnícky ticho.

„Naozaj sa vám nedá? Jedna hodinka.“

Katarína sa zamyslela a skutočne nemala náladu riaditeľke všetko vysvetľovať. „Ok, budem tam.“

„Ďakujem vám slečna Grácová! Ešte niečo?“

„Vidíme sa, dovi.“ Odpovedala Katarína rovnako stroho.

„Výborne, choďte opatrne.“ Riaditeľka sa nenechala vykoľajit’.

Katarína ukončila hovor a mobilný telefón položila na stôl. Jej hosť ešte spal. Bolo krátko pred siedmou a vedela, že ak sa do deviatej vráti späť, možno nájde Soňu stále v posteli. Večer vyzerala naozaj strápene a unavene, preto jej prenechala svoju posteľ a sama si ustlala na gauči pred televízorom. Nebola to najlepšia noc tohto týždňa, ale cítila sa dostatočne oddýchnutá. Vstala od stola, naplnila kávovar vodou a zvolila požadovanú dávku ranného životobudiča. Z kúpeľne sa vrátila po desiatich minútach a už ju čakala voňavá Arabská zmes. Pridala malú lyžičku cukru a rozhodla sa napísať Tomášovi textovú správu, aby nečakal hneď ráno o desiatej, pomyslela si. To by sme mohli stihnúť úplne bez problémov. Sem-tam uchlipla zo šálky. Snažila sa nerobiť žiadny hluk, aby Soňu nerušila v spánku.

Pred odchodom z bytu, nechala na ráme obývačkových dverí magnetkou prichytený malý papierik: „**MUSELA SOM ÍŠŤ NIEČO ZARIADIŤ. O 9:30 SOM SPÁŤ. RAŇAJKY SÚ V KUCHYNI.**“ Na konci správy nakreslila malého smajlíka.

Bola už oblečená aj obutá, keď nechávala odkaz pre Soňu, preto hneď ako dopísala odišla z bytu. Dvere pri zatváraní hlasnejšie zavrzgali, čo už Soňa zaregistrovala a pomaly rozlepila oči. Cítila veľký smäd. Akoby nepila celé dni.

V zasadacej miestnosti škôlky, ktorá susedila so skromnou premietacou sálou sa zišlo celé osadenstvo. Od riaditeľky, cez vychovávateľky, ekonómky, upratovačky či kuchárky. Skrátka nechýbal nik, kto v škôlke pracoval či už na plný, alebo iba polovičný úväzok. Deti zo všetkých tried teraz sedeli vo vedľajšej miestnosti a pozerali pásмо animovaných filmov. Len pri dverách sediaca vychovávateľka predškolských detí, sem tam nazrela a skontrolovala či medzi nimi vládne pokoj.

„V poriadku, rada by som začala. Viem, že čas nás všetkých je obmedzený a preto by som chcela privítať pána Milana Freška, zástupcu Svetovej banky, aby začal svoj príhovor.“ Riaditeľka vstala, aby ju všetci registrovali a vedľa nej sa zjavil menší muž s vysokým čelom. Bol oblečený v úhladnom, určite na mieru ušitom drahom saku a v ruke držal pracovnú aktovku. Až teraz si Katarína uvedomila jeho prítomnosť, hoci musel vedľa riaditeľky sedieť celý ten čas.

„Ďakujem, pani riaditeľke a chcel by som privítať celé osadenstvo, tejto utešenej škôlky.“ Usmial sa a očami prebiehal po celej miestnosti. Od tváre do tváre, s každým na malú chvíľu

udržal očný kontakt. „Bežne, nie je náplňou mojej práce chodiť medzi ľuďmi a prezentovať naše produkty. Robím tu u nás v Žilinskej pobočke Svetovej banky už sedem rokov a bol som zvyknutý sedieť za priehradkou, pomáhať klientom, teda aj vám vybrať správny sporiaci účet. Vypísať žiadosť o pôžičku na auto, či dom. Ľudia chodili vždy za mnou.“ Trocha si odkašľal a uvoľnil kravatu, ktorú mal utiahnutú až úplne ku krku. Bolo jasne vidieť ako celý očervnel. Očividne nervózny zo svojho vystúpenia.

„Teraz sa doba mení. Ja a aj všetci moji kolegovia sme teraz vysielaní na misie. Na informačné „osvetové“ misie, aby som bol presnejší. Medzi vás. Medzi našich terajších zákazníkov, aby sme vám predstavili budúcnosť. Skutočnú zmenu.“ Zdvihol hlas, aby prikladal dôraz. Nebol však rodeným rečníkom a každý videl ako sa trápi. Mal za sebou možno zopár takýchto vystúpení, ale aj napriek tomu sa mu naučený text zasekával v hrdle, tón hlasu mu preskakoval z oktávy na oktávu a hlavne sediacim v zadných radách to vyčarilo úsmev na perách.

Katarína počúvala, no v duchu už premýšľala, ako sa musí ponáhľať za Soňou, potom na stanicu, nasledovalo vypočúvanie a ktovie čo ešte. Aj keď na Tomáša sa tešila, práve spomienka naňho ju priviedla späť do reality a znova sa započúvala do hlasu prednášajúceho, ktorý už pokročil v svojom vysvetľovaní o kus vpred.

„Takže žiadne tašky na doklady, ťažké kľúčky, peňaženky na drobné mince, polámané kreditné karty. Na všetko toto už môžete zabudnúť.“ Muž zdvihol pravú ruku dlaňou k sediacim poslucháčom a vyhrnul si rukáv saka a košeľe až po lakeť. „Toto je to o čom hovorím.“ Pootáčal ruku, na ktorej nebolo zhola nič. „Tu pod kožou, v mieste, kde bežne bývajú hodinky mám v operovaný malý čip! Vy samozrejme nič nevidíte, ale v tomto čipe sú údaje a informácie, ktoré pokrývajú všetko toto!“ Otvoril svoju tašku a začal vyťahovať predmety. „Peňaženka, cestovný pas, občiansky preukaz, vodičský preukaz, rodný list, zdravotný záznam, poisťenecká karta, kreditné karty, zväzok kľúčov,...“ Muž vyťahoval jednu vec za druhou a pokladal na malý stolík až kým nebol celkom zaplnený. Keď skončil, znova vystrel pravú ruku. „Pomocou čipu, ktorý tu mám si odomknem a zamknem svoj dom, svoje auto, nakúpim si, nechám sa ošetriť u lekára, vycestujem do zahraničia bez strachu o to, že stratím doklady. Ak by som mal dopravnú nehodu, hneď vyčítajú na aké lieky som alergický a akú mám krvnú skupinu. Ak by som sa stratil hocikde na svete, dokážu ma vystopovať a priviesť nazad domov. A to som ešte nespomenul všetky výhody „OSOBNÉHO ČIPU“ ako tento výrobok voláme.“ Začínal si byť istejší tým čo hovorí, asi aj preto, že upútal pozornosť prítomného osadenstva. „Pre našu dobu a našu generáciu je tento vynález znovuobjavením kolesa! A verte mi, že nepreháňam. Uľahčenie života a bezpečnosť je to o čo nám ide predovšetkým. Zmena je život a my sa chceme meniť k lepšiemu! Preto sa od budúceho roka prestávajú vyrábať súčasné kreditné karty a postupne sa nahrádzajú osobnými čipmi. Čipom nikdy neskončí lehota platnosti ako tomu je pri občianskych preukazoch a kreditných kartách. Každý majiteľ ich má až nadosmrti, čo predchádza zbytočným starostiam so sledovaním dátumov spotreby. A čo taká krádež?“ Spýtal sa rečnícky. „Už nikdy vám nikto neukradne peňaženku či kabelku, aby sa dostal k vašim peniazom, alebo kľúčom. Len vy sami môžete dať pokyn na transakciu. Čip je špeciálnym spôsobom napojený na váš nervový systém a pokynúť súhlas k platbe je také jednoduché ako žmurknúť. Verte mi drahé prítomné, že nespočet výhod tohto osobného čipu budete objavovať počas celého života. Šetrí vám čas, námahu a hromadu starostí s dokumentmi. Čo tak v prípade blížiaceho sa nebezpečenstva zavolať o pomoc len jednoduchou myšlienkou. Nie sen, ale skutočnosť drahé prítomné.“ Utriel si kvapky potu z prekrveného čela.

„Čo je však obzvlášť skvelé, je momentálna obstarávacia cena osobného čipu. Pretože pre všetkých našich klientov, je až do konca tohto roka služba zadarmo!“ To už sa nižší pán nechal doslova uniesť a rozhadzoval rukami, akoby stál v manéži cirkusu. „Dobre ste počuli,

za túto službu nemusíte platiť nič. Zákrok je navyše s lokálnym umŕtvením úplne bezbolestný a netrvá ani pätnásť minút. Ak však chcete vedieť presnejšie ako čip funguje, mám tu so sebou niekoľko brožúrok.” Rukou ukázal na stôl pri vstupných dverách do miestnosti, kde boli v komínoch poukladané malé knižočky.

V miestnosti to začalo šumieť a jedna otázka striedala druhú. Aj keď takmer každý už aspoň okrajovo počul o tom, čo teraz zástupca banky ukázal, nikdy sa im to nezдалo také reálne a blízke ako dnes. Katarína stále sledovala čas. Hodina sa takmer naplnila a jedným okom stále hypnotizovala riaditeľku, aby sa otočila jej smerom. Konečne bol koniec, zodvihla sa ako prvá, s nikým sa nerozlúčila a náhlila sa nazad do svojho bytu.

Kapitola 12

„Takže ako ste sa v noci vyspali?” Začína Tomáš pri automate na kávu, kde s Katarínou teraz stáli. Soňu usadil do vypočúvacej miestnosti. Starostlivo vybral tú s najpriateľskejšou atmosférou. Používali ju dokonca aj pri výsluchoch detí a upravená bola tak, aby nevytvárala pocit stiesnenosti.

Katarína si vybrala z automatu najskôr svoj kelímok s kávou až potom odpovedala:

„Tak ja, ako na gauči, čiže žiadna sláva. Ale prežijem to. Soňa spala v mojej posteli, ešte ráno o siedmej keď som odchádzala do práce. Musela som byť na rannom školení. Potom som sa vrátila domov a šli sme priamo sem.”

„Nemala si mať dnes voľno?”

„To áno, ale dnes to už neplatilo, radšej to nechajme tak.” Odpovedala Katarína neochotne.

Tomáš sa na chvíľku odmlčal. Teraz už držal v každej ruke kelímok s kávou. „Pôjdem tam teraz sám, ty sa môžeš usadiť do vedľajšej miestnosti a sledovať nás. Chcel by som ju vystaviť konfrontácii z očí do očí. Zistiť čo si pamätá zo včera a možno sa dozvedieť niečo nové. Ty si sa s ňou o tom nebavila, ako sme sa dohodli?”

„Nie, absolútne nič. Rozprávali sme sa úplne o iných veciach, spomínali na minulosť.”

„Výborne, nechcem ju to držať dlho. Nemalo by to zmysel. Ak by to bolo treba, prídem ťa ešte zavolať.” Keď dokráčali nazad k výsluchovej miestnosti ramenom spravil gesto, aby mu pomohla otvoriť dvere. „Vďaka.” Povedal jej nakoniec a nohou za sebou jemne zatvoril.

Bol v miestnosti so Soňou celkom sám. Položil pred ňu jeden kelímok s kávou a sám si ponechal jeden v ruke. „Už nebude horúca, pokojne ochutnaj. Nemá to veľa kofeínu, ale zato parádnu orieškovú arómu. Odporúčam!” Podotkol s úsmevom. Sám si však nesadol a prechádzal celú miestnosť nezaujato pohľadom, vedel že na druhej strane priehľadnej steny je Katarína, ktorá ich pozoruje.

„Takže si tu vyrastala? V Žiline?” Začal Tomáš pomaly.

„Hej, na okraji. Aj s rodičmi a bratom. Prestáhovali sme sa až po strednej škole. Mám tu vlastne všetkých priateľov z detstva.” Uchlipla si z kelímku.

„Katku poznáš tiež už asi dosť dlho.”

„Rodičia sa priatelili. Navštevovali sme sa pomerne často.” Vyzerala nadmieru pokojne, čo sa Tomášovi videlo v porovnaní so včerajším podvečerom až troška podozrivé.

„Tiež som tu vyrastal.” Posadil sa oproti. „Mám to tu rád, skutočne rád. Prečo ste sa museli sťahovať a kam vlastne?”

„Otec povýšil v práci, to som chodila do maturitného ročníka. Celá rodina sme sa prestáhovali do Mníchova v Nemecku. Najskôr sa mi to skutočne hnusilo. Myslím opustiť všetko a ísť. Ale mesto a vyšší životný štandard som si obľúbila za pomerne krátku dobu. Slovensko však navždy ostalo v mojom srdci a rada sa sem vraciam.”

„Takže až do Nemecka, to asi naozaj nebolo jednoduché. Už vtedy si vedela dobre po Nemecky?”

„Ja, Natürlich.“ Odpovedala pohotovo s úsmevom.

„To ja som na jazyky nikdy nebol. Prechádzal som len tak-tak.“ Dopil svoju kávu a kelímok položil hore dnom na stôl. „Preto mi neostáva nič iné len sa držať domova. Ale túžba spoznávať nové mestá rezonuje aj vo mne, tomu ver. No nás, keď sme boli malí, otec nezobral nikdy ďalej ako do Trenčína na hrad. Popravde počas cestovania mi v detstve bývalo vždy dosť nevoľno. A vtedy som sa nikdy do dlhých ciest nehrnul.“ Tomáš sa snažil navodiť uvoľnenú atmosféru, aby sa trocha so Soňou zblížil. Po krátkej pauze pokračoval: „Kedy si sa vlastne vrátila do Žiliny?“

„Včera, prišla som vlakom z Bratislavy.“

„A to si sa ponáhľala hneď na prechádzku do lesa?“ Prekvapil sa Tomáš.

„Ako deti nás otec často brával na tie miesta, evokuje to vo mne množstvo pekných spomienok. Chcela som sa prejsť kým to počasie ešte dovoľovalo.“

„Ale práve včera nebol najkrajší deň.“

„To nie, ale ani nebolo ešte tak chladno.“

„Hovoríš teda, že si tú oblasť poznala veľmi dobre z detstva. Ako to, že si potom blúdila mimo chodníka?“

„Asi to nebolo tak dobre ako som si myslela.“ Usmiala sa trocha nútene.

„Ako si sa dostala tak ďaleko za mesto?“

„Stopom.“

„Zo stanice si stopovala auto a šla priamo do lesa?“

„Najedla som sa v meste, mestskou som sa dostala na kraj Žiliny a potom stopom až takmer na miesto. Je to snáď trestné?“ Ohradila sa voči Tomášovým otázkam aj keď dobre vedela, že sa jej bude musieť vypytovať.

„To nie, samozrejme že nie je. Ale chcem len získať obraz o včerajšom dni. Vyzerala si zmätená a chcem si byť istý, že si absolútne v poriadku a nestalo sa ti včera nič zlé.“ Obhajoval svoje konanie Tomáš.

„Mám teraz voľno, chcela som ho využiť na cestovanie. Ist' navštíviť niekoľko starých priateľov, prejsť sa po známych miestach. Relaxovať. Myslím, že to je úplne normálne!“ Zvýšila trocha hlas.

„Len sa prosím nerozčuľuj. Ja som predsa ten čo ťa včera zachránil keď si blúdila po lese mimo civilizácie. Ako by si sa dostala nazad? Vieš si predstaviť ako by si mohla skončiť? Znova opakujem, že ja nie som ten zlý.“ Bránil sa.

Soňa sa zostala iba ticho pozeráť so sklopeným zrakom do stola.

Tomáš preto pokračoval:

„Máme tu hromadu prípadov zneužitia mladých žien, ktoré potom násilník iba vyhodí niekde v lese napospas svojmu osudu. Ako som si mohol byť istý, že sa nejedná o niečo podobné aj v tvojom prípade? Musím zistiť presne o čo tu ide. Vieš obeť takýchto činov si častokrát odmietajú pripustiť čo sa im vlastne stalo a vymýšľajú si vlastné príbehy, ktoré nedávajú zmysel. Tie prípady potom musím posunúť do starostlivosti psychiatrov a psychológov, aby sa dali znova do poriadku.“ Tomáš sa znova postavil od stola.. „Rozumieš tomu o čo mi ide?“

„Áno, rozumiem.“ Prikývla. Bola pripravená na výsluch, ale pod ťarchou logických argumentov sa prestávala brániť a odpovedala už bez zbytočných otázok.

„Dobre teda, tak si to prejdime celé ešte raz.“ Pokračoval Tomáš a postupne skladal Sonin včerajší deň ako rozsypané puzzle.

Takmer po hodine rozhovorov Tomáš vyšiel z miestnosti a šiel priamo za Katarínou. Tá stále sedela v miestnosti vedľa a všetko v tichosti sledovala.

„Videla si, nevieme nič nové. Bola na prechádzke, stratila sa, hotovo. Zdá sa mi to celé zvláštne. Nezdal sa ti jej prejav podozrivý?”

„Naopak bolo to presvedčivé. Som rada ak sa jej včera nič nestalo, prebehla ma hrôza, keď si s ňou začal o tom rozprávať.” Pohládila si pritom husaciu kožu na ruke.

„Vysvetlila to celkom zrozumiteľne, nemám dôvod nato, aby som ju tu držal aj ďalej. Budeš prosím ťa taká dobrá a odvezieš ju niekam do hotela, alebo do obchodáku? Ak je pravda, že prišla až teraz a nemá so sebou nič iné, iba oblečenie, ktorá má na sebe, bude potrebovať niečo si kúpiť. Aj keď mi to nedáva moc logiku. Ženská takto nepripravená z domu neodchádza.”

„Zasa nás tak neškatuľkuj Tomáško.” Podpichla ho Katarína s úsmevom na tvári. „Jasne, že ju zoberiem. Vždy mala dosť dobrodružnú povahu. Mám dnes voľno tak sa s ňou niekde pomotám.”

„Si milá, keby viem niečo nové ihneď sa ti ozvem. Potrebujem dorobiť zápis a vybaviť pár činností dennej rutiny, porada a nejaké papierovačky. Fakt mi pomôžeš Katka.” Usmial sa.

Kapitola 13

Sobotné popoludnie bolo pre Tomáša väčšinou časom na turistiku, alebo v tomto prípade túrou po obchodných centrách. Keď potrebuješ kúpiť hocičo od potravín, oblečenia, elektroniky, kníh či dokonca motoriky, alebo auta nájdeš to v Žiline na mieste na to presne určenom. Tým miestom bolo nákupné Megacentrum ALFA situované priamo pod Dubňom. Viac ako päťsto predajní, kaviarní a reštaurácií pod jednou strechou. Na hornom poschodí multiplex s desiatimi kinosálami, ktorý premietal nonstop.

Dnes bolo Tomášovým cieľom kúpiť nové teplé nohavice a prichystať sa tak na nadchádzajúcu jeseň a zimu, možno nejaký sveter a nakoniec zásobu potravín na nadchádzajúci týždeň. Je to už niekoľko dní a v prípade zmiznutého doktora Gráca sa nepohol ani o kúsok. Deprimovalo ho to a neustále sa snažil vynúrať aspoň niečo, čoho by sa chytil. No bez výsledku. Navyše s doktorovou dcérou Katarínou sa tiež od Soninho výsluchu nevidel, keďže pre ňu nemal žiadnu novú informáciu.

Po dvoch hodinách nakupovania si stihol dať aj neskorší obed v jednom z rýchlych občerstvení na spodnom podlaží. Nákup priebežne zanášal do auta v parkovacom dome, aby sa mu jednoduchšie chodilo po chodbách centra. Tie niekedy pripomínali bulvár, či koridory v múzeu. Nie len svojou „vyfintenosťou” a rozlohou, ale aj celkovou atmosférou a materiálom z akého boli postavené. Práve prechádzal okolo zaujímavej scenérie farebných fontán na ktorú sa na krátko zahľadel, keď vtom skrz striekajúcu vodu spozoroval postavu, ktorá mu máva a sleduje ho. Skôr ako si uvedomil o koho sa jedná, jeho srdce sa rozbúchalo akoby sa dával do behu. Bola to Katarína Grácová. Žena, ktorá vošla do jeho života a pripravila ho o pokoj.

Katka, pomyslel si, rýchlo odmäval jej smerom a usmial sa. Vybral sa okolo celej fontány, aby sa dostal k nej a pozdravil ju. Ostala stáť na tom istom mieste a čakala ho.

Vyhodnocoval všetko v jej okolí, sledoval ľudí ktorí stáli pri nej, či prechádzali okolo. Nikto však nevyzeral, že k nej patrí. Žeby tu bola sama? Pomyslel si. Podišiel až k nej. Bola očividne potešená, že ho vidí. Pozdravila ho a rukou mu pohládila priateľsky bok jeho ramena. Usmievala sa. Jej pohyby boli rýchle, akoby trochu nervózne. Energia, ktorú vyžarovala ho neskutočne hypnotizovala..

„Takto vyšetruješ?” Snažila sa zavtipkovať.

„Aj detektív musí niekedy oddychovať, nakupujem.” Rozprával pomaly a rozvážne, ale celé vnútro mu vibrovalo a priam cítil ako sa mu do tváre hrnie krv červenie, všetko spôsobené jej prítomnosťou. Ešte pred chvíľkou sa cítil ospalo, po tom ako sa naobedoval, teraz na všetko zabudol ako švihom čarovného prútika. Usmieval sa a musel sa kontrolovať, aby sa nesmial

úplne doširoka. „A čo ty? Tiež nudné sobotné popoludnie?“ Snažil sa udržať konverzáciu, nechcel sa hneď len tak rozlúčiť.

„Tiež pozerám po obchodoch, hľadám nejaký darček pre kolegyňu k narodeninám. Vybierali sme peniaze a mám bojovú úlohu, vieš ako to chodí, na niekom sa to musí zviazať.“ Chvíľku ostalo ticho. „Nedarí sa mi, asi to zostane pri kvetinách a bonboniére.“

„Ja som tu už cez dve hodiny, niečo som zjedol, ale začínam byť ospalý. Práve som sa pozeral po nejakej kaviarni.“

„Jednu som stretala tam tým smerom. Ponúkali ochutnávku ovocia v čokoláde.“ Ukázala Katarína.

„Čo sa tak pridať ku mne. Teda ak sa moc neponáhľáš?“ Tomáš skúsil ponúknuť Kataríne svoju spoločnosť a v tichosti čakal, napätý ako ešte nikdy v živote, na jej odpoveď.

„Samozrejme, rada pôjdem. Práveže mám dnes času až-až. Ono si to možno ani nevieš predstaviť, ale také nakupovanie môže byť únavné aj pre ženu.“ Zasmiala sa a chytila sa na krátku chvíľu jeho ramena, keď vykročili smerom ku kaviarni. Toto gesto ho posmelilo.

„Katka, dúfam, že si nemyslíš, že ja ženy nejako škatuľkujem. To čom som povedal o Soni, ako „vyšla na ľahko“ na taký výlet to mám...no nie od seba, ale z predpísaných postupov. Chápeš? Podozrivé správanie.“ Obraňoval sa troška potichu, troška s úsmevom. Uľavilo sa mu, že sa k nemu pridala a deň odrazu začal byť lepším.

Kaviareň v ktorej sedeli, mala na stene veľký farebný nápis BRASIL a celú stenu lemovanú malými fotografiami v drevených rámčekoch. Boli na nich tváre ľudí. Väčšinou z Južnej Ameriky, možno Indie. Od detí, po starcov, všetci usmievaví. Pôsobilo to optimisticky a stena zaháňala všetky chmáry.

Tomáš však nemohol byť šťastnejší aj bez toho. Dievča, ktoré mu robilo spoločnosť dokonale zbožňoval a hltal každý jej pohyb či slovo, ktoré vyriekla. Cítil sa ako v sne.

Kafé latté, ktoré si obaja objednali mali už vypité, ale konverzácia neutíchala. Preberali na prvý pohľad úplne bezvýznamné veci, ktoré boli o to zábavnejšie, čím väčšiu vážnosť na ne prikladali. Improvizovaná hádka o tom ako v Starovekom Egypte budovali pyramídy, každú chvíľu prerušovaná zvyšovaním hlasu a smiechom. Čašníčka niekoľkokrát prísny pohľadom upozornila dvojicu, aby sa stíšila. Čo im zasa dlho nevydržalo a pokračovali tam kde pred chvíľkou.

„Kde by podľa teba zobrali taký pevný a vysoký žeriav, aby dostali niekoľko tonové kocky na vrch pyramídy? To skrátka nie je možné. Vieš aké mali vtedy technológie? Žiadne!“ Tomáš sa snažil prikladať dôraz tomu čo hovoril, ale s určitou dávkou nadsádzky.

„A ako teda podľa teba? Mimoszemšťania im pomohli? To Určite!“ Snažila sa vyjednávať Katarína.

„Nie, ale mohli si navoziť piesok. Myslím fakt dosť piesku, aby spravili mierny nábeh na každé nové poschodie pyramídy. Niečo ako rampu. Stačil by im úzky pás z jednej strany.“ Rukou na stole kreslil ako si to celé predstavuje. „Po tomto nábehu by dostali nahor toľko kvádrov, koľko potrebujú. No a keby bola stavba hotová, všetko by vyčistili a bolo by.“ Usmial sa víťazoslávne.

„Ty si mi nejaký múdry. Vieš aká je pyramída vysoká? Kde by zobrali toľko piesku Einstein?“

„Veď to je predsa na púšti. Kde inde sa dá použiť takýto postup.“ Vysvetľoval.

„Okey, uznávam a vyhlasujem remízu. Ale Jedine ak pripúšťáš, že Lochnesská príšera, môže byť dinosaur zamrznutý v ľade.“ Pokračovala s úsmevom Katarína.

„To si asi robíš srandu. Na toto nikdy nepristanem.“ Tomáš sa nahol nad stôl tak, že boli od seba len niekoľko centimetrov. Nosy sa im takmer dotýkali. Musel sa kontrolovať, aby

nevybuchol v hlasný smiech. Baval sa s ňou skutočne veľkolepo. Až si to nevedel vysvetliť. Po chvíli sa však trochu upokojili a stíšili. Nikdy sa mu nezдалa taká blízka ako dnes, a ak by aj mal prejaviť svoju náklonnosť, ťažko by hľadal vhodnejší okamih.

„Čo teraz?“ Spýtala sa.

„Neviem, zaplatím?“ Zostal ticho uvažovať čo má asi na mysli?

„Hej, ale čo potom? ...hmm, máš rád Hviezdne Vojny?“ Prižmúrila zvedavo oči.

„Tak to si píš, že mám!“ Očividne sa potešil a kývol rukou na čašničku, ako znamenie, že hodlá zaplatiť útratu za kávu. Čašnička sa ihneď pohla k nim. Začal si vysúkať pravý rukáv, aby sa ľahšie dostala k čipu.

„Teraz dávajú maratón Hviezdnych vojen v jednej z kinosál, všetkých deväť filmov za sebou. Išla som okolo, ale samú by ma to tam nebavilo.“ Začala si obliekať športovú bundu. „Ty platíš kávu, ja pozývam na kino, čo povieš?“

Zahľadel sa jej hlboko do očí a vážne vypustil niečo čo by normálne určite nepovedal, niekedy však človeku veta ujde. A aj keď ho to možno trochu v tom momente zamrzelo, s odstupom času to bol skutočne dobrý nápad. Odpovedal jej len:

„Ty si môj stelesnený sen, dievča.“

Nato ona odpovedala, len úsmevom. A spoločne sa vybrali koridorom ďalej.

Kapitola 14

Malú miestnosť osvetľovalo len svetlo sviece. Tieň nábytku mihavo kreslil po stenách všakovaké výjavy. Bola to skromne zariadená fara susediaca priamo s Prvou Mestskou Nemocnicou v Žiline. Otec František sedel pod oknom, pri malom okrúhlom stolíku a usŕkal lyžičku po lyžičke z polievky, ktorú mu gazdina pripravila, a ktorá mu zostala ešte z obeda. Vtom začul tiché zaklopanie na dvere, otočil hlavu a po chvíli sa začal namáhavo dvíhať zo starého prepadnutého kresla, ktoré zdedil po svojom nebohom otcovi. Bolo celé kožené, ale úplne vyšúchané a také vysedené, že v jeho strede vznikol nenapraviteľný kráter. Napriek tomu mal k nemu František citovú väzbu a spomienky na otca mu nedovolili zbaviť sa ho.

Hýbal sa ťarbavo z nohy na nohu. Mal značnú nadváhu a roky pretrvávajúce problémy s kĺbmi, ktoré sa ozvali najmä pri zmenách počasia. Nemal ešte ani päťdesiat rokov, ale jeho výzor a už takmer holá hlava naznačovali oveľa viac. Keď konečne došiel ku dverám, držiac v ruke svietnik, opatrne otvoril vstupné dvere. Najskôr si nikoho nevšimol, až keď zaostril zrak spozoroval dve mužské postavy, stojace na ulici. Bolo to niekoľko metrov od dverí.

„Potrebujete niečo mládenci?“ Opatrne oslovil mužov do tmy.

„Pán farár, viem že je neskoro, ale potrebujeme vás.“ Vyšší z mužov pristúpil až k Františkovi. Bol vychudnutej postavy, na jeho kostnatých dlhých rukách nebol žiaden znak po svalovej hmote. Oči mal vystúpené a chodil zvláštne, až prehnane vzpriamene. Takmer so zákonom vzad. Vyzeral strašidelne. Jeho prejav bol nervózny a len čo prehovoril Františkovi priamo do tváre, zasa sa stiahol naspäť.

„O čo ide?“ František sa skutočne vydesil mládencovho zjavu, ale tento pocit úspešne skryl.

„Potrebujeme pomazať chorého, hlavne rýchlo otče! Musíte ísť s nami.“ Zopakoval rovnaký pohyb podivný mladík.

František si všimol lepšie aj druhého z mužov, ten vyzeral celkom obyčajne, nižšej postavy a pevnejší.

„Keď ide o neodkladnú žiadosť, nedbám. Len momentík počkajte, čo sa pripravím.“ A stratil sa vo dverách, ktoré za sebou len trochu postrčil no nezatvorili sa. Obaja muži ho čakali vonku.

Po niečo viac ako desiatich minútach sa znova objavil na prahu, oblečenú mal bundu a baretku, v rukách zvieral ošarpanú brašnu. „Som pripravený, kam to ideme?“

To už nižší muž nasadal, do na prvý pohľad starého čierneho auta, na miesto vodiča a vysoký mladík podivnými pohybmi priskákal a usadol vedľa neho. Františkovi nebolo treba dva krát hovoriť a nasadol na zadné sedadlo auta, ktoré ihneď vyrazilo. Z pod auta vylietal štrk, ako sa kolesá niekoľko krát rýchlo pretočili na mieste.

„Kde býva, váš blízky chorý?“ Spýtal sa, keď sa mu podarilo zapnúť ošarpaný bezpečnostný pás na zadnom sedadle.

„To sa dozviete, žiadne strachy otče.“ Prvý krát prehovoril aj šofér. Jeho hlas bol hrubý. „Nie je to ďaleko, len kúsok za mestom.“

„A je to tajné!“ Pridal sa vyziabnutý mladík.

Nato ho ticho zahriakol šofér, ktorý zo seba vydal len „tsssss...“

To už František nechal vypytyvanie tak a potichu sa v modlitbe pripravoval na nastávajúce úkony. Auto zatiaľ vybehlo z mesta, míňalo posledné domy, dostalo sa na opustenú cestu až ho úplne pohltil les. Cesta trvala asi pol hodiny, keď zastavilo na takmer úplne tmavom mieste.

Obaja muži vystúpili von a František ich namáhavo nasledoval s hlasitým dýchaním. Šofér kývol na svojho mladšieho spoločníka a sám si počkal na kňaza. „Pôjdete so mnou otče“. Ukázal na husté krovie, v ktorom si František až teraz všimol niečo skryté. To už mladík vyšiel na terénnej štvorkolke oproti nim, na krátko zastal a znova sa rozbehol smerom ďalej do lesa, kde už nebol ani náznak cesty.

„Sadnite si za mňa“, nabádal šofér prekvapeného Františka. Ten sa horko ťažko vyštveral na mohutný stroj a jednou rukou sa zo všetkých síl držal svojho sprievodcu. V druhej ruke pevne zvieral svoju tašku.

„Bude to ďaleko? Neudrím sa takto dlho.“ Prestrašene vyhrkol František.

„Nebojte sa otče, len pokojne. Uvoľnite sa, pôjdem pomaličky, nikde nespadnete, žiaden strach.“ Upokojoval ho muž. To už bol jeho spoločník dávno preč. Tichý elektromotor štvorkolky si priadol tak nenápadne, že by nevyplašil ani blízko sa pasúcu zver. Hlasnejší bol až zvuk praskajúcich konárov pod mohutnými kolesami. Cesta nebola dlhá, ale pre Františka predstavovala večnosť, celkom zabudol na nočný chlad a jeho čelo pokrývali kvapôčky potu.

„Len pokojne otče, sme na mieste.“ Odrazu povedal vodič a štvorkolka s jemným brzdením celkom zastala.

Až keď František položil obe nohy na zem, cítil sa znova v bezpečí, no už teraz myslel na strastiplnú cestu nazad. Bol zvyknutý dochádzať za veriacimi v núdzi všelikam, ale nikdy nemal rád takéto dobrodružstvá.

Jeho oči boli už úplne privyknuté na tmu vôkol a preto sa začal zaujímať a rozhliadať, kde sa to vlastne nachádza. Obďaleč miesta ako stáli videl väčší dom. Pomyslel si že sa jedná o usadlosť, kde chorý prebýva. Na jeho prekvapenie prešli bez povšimnutia okolo a dostali sa k niečomu čo vyzeralo ako obrovský skleník. Okolo neho stálo viacej podobných domov a v každom svietilo na priedomí slabé svetlo, ktoré mierilo na dvere. Ako prechádzali okolo domov, nikde nebolo živej duše. Asi všetci spia, pomyslel si v predstave neskorej nočnej hodiny, no hneď potom mu znova nedala pokoj myšlienka, kde sa to vlastne nachádza.

Pred domom, kde odrazu zastavili, vodič zaklopal na drevené dvere. Tie sa ihneď otvorili a stál v nich vychudnutý mladík z mesta, ktorý mal pred nimi značný náskok.

„Poďte rýchlo.“ Nabádal ich dnu. „Tadiaľto pán farár.“ Ukazoval cestu a stále sa otáčal. Teraz pod svetlom lúčov vyzeral ešte podivnejšie, ale už nie tak desivo. Pravdepodobne sa jednalo o nejakú vrodenu mentálne fyzickú poruchu, alebo prekonal nejakú z chorôb. Ten výraz jeho tváre bol však Františkovi povedomý. Posledné metre kňaza doslova ťahal za sebou, až ho dotiahol do priestranej miestnosti. V rohoch horeli štyri jasné lampy a na strede steny oproti dverám stála veľká posteľ. Bola mohutnejšia ako bežná manželská. V miestnosti sedelo niekoľko postáv, všetci boli v tichu a zahĺbení do seba. Okrem niekoľko stoličiek a malých

nočných stolíkov po oboch stranách postele, nebol v miestnosti už žiadny iný nábytok. Bolo tam príjemne teplo v porovnaní s vonkajšou teplotou, no aj napriek tomu bol vzduch svieži a vyvetraný.

František sa príliš nerozhliadal a podišiel k posteli trpiaceho. Už z diaľky videl, že sa jedná o veľmi starého človeka, jeho tvár bola prepadnutá a ruky zvráskavené. Bol košť a koža. Na prvý pohľad v posledných hodinách svojho života. Ležal takmer v strede širokej postele, František sa musel posadiť na okraj, aby sa k nemu nahol a spravil mu znak kríža na čelo. Starec horko ťažko prehovoril, aby privítal kňaza. Dýchal namáhavo a pomaly, jeho viečka sa otvárali len na polovicu a ruka, ktorú sa chystal zodvihnúť Františkovi v ústrety ho neposlúchala.

„Len ležte, šetrite síl starký.“ Zastavil ho František. Potom z brašne, ktorú mal položenú pri posteli na zemi vytiahol fialovú štólu, drevený kríž a malú plechovú dózu. Štólu si zavesil okolo krku, kríž položil k zomierajúcemu a dózu otvoril a položil na matrac.

Všetkých prítomných zaujal chystaným rituálom a spozorneli, niektorí podišli bližšie, aby lepšie videli čo sa bude diať.

František sa znova načiahol do brašne a vybral hrubú pozlátenú knihu. Tú roztvoril na záložke a začal čítať niekoľko odstavcov, potom sa nahol až priamo k tvári trpiaceho a povedal mu niečo do ucha, následne naklonil hlavu a vypočul tichú odpoveď so starcových úst. Toto sa zopakovalo nerušenie niekoľko krát. Potom znova čítal z knihy a namočil prst na pravej ruke do dózy, ktorú si prichystal. Bola v nej stuhnutá tekutina, pripomínajúca mastičku. Touto potom spravil znova znamenie kríža na starcovej hlave a následne na dlaniach oboch rúk.

Starec aj napriek predchádzajúcemu stavu, pozorne sledoval, čo sa deje a z kňaza nespustil zrak ani na moment. S využitím všetkých síl, ktoré mu zostávali sa úctivo nahýbal k Františkovi, podľa toho čo sa chystal práve vykonať. Úslužne a ticho trpel, trasúc sa vyčerpaním.

František si teraz kľakol k posteli a začal sa modliť, ostatní v miestnosti ho nasledovali.

„Pane Bože, všemohúci otče, tu tvoj verný služobník Michal v posledných hodinách svojho života, prosí ťa o milosť a prijatie v tvojej Nebeskej Sláve. Buď k nemu aj k nám milostivý a žehnaj nás.“ Pokračoval v modlitbách Otče náš, Zdravas Mária a Sláva otcu. Keď vstal a začal si potichu baliť veci nazad do tašky s ktorou prišiel, ozval sa starec mocnejším hlasom ako doteraz:

„Pán farár, zostaňte tu prosím s nami. Títo ľudia vás potrebujú.“

„To by skutočne nešlo Michal, ľutujem. Ja som zodpovedný aj za ostatné moje ovečky, ktoré nemôžem len tak opustiť. Ale sľubujem vám, že kedykoľvek ma pozvete, prídem a odslúžim svätú omšu priamo tu u vás.“ Ešte ako sa pobalil k odchodu, načiahol ruku do vnútorného vrecka svojej bundy a vytiahol malý obrázok, ktorý sa zmestil priamo do dlane. „Tu som si spomenul, že mám so sebou obrázok vášho patróna, svätého Michala Archanjela. Chcem vám ho venovať.“ Na obrázku bol znázornený mocný Anjel v brnení, ako kopijou preráza hrdlo drakovi, ktorý znázorňuje satana a s ním aj všetko zlo tohto sveta. Obrázok najskôr otočil a začal nahlas čítať text na zadnej strane, kde bolo napísané:

„Svätý Michal Archanjel, bráň nás v boji, buď nám ochrancom proti zlostiam a úkladom diablovým. Pokorne prosíme, nech mu Boh ukáže svoju moc a ty knieža zástupov nebeských, mocou Božou zažeň do pekla satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší po svete potulujú. Amen.“ Po týchto slovách sa prežehnal.

Obrázok vyzeral byť už veľmi starý, ale text bol stále dokonale čitateľný, aj keď farby na maľbe boli zašlé. František následne položil obrázok na stolík vedľa Michalovej postele a úsmevom sa s ním rozlúčil. Keď prešli do vedľajšej izby, aby trpiaceho nerušili a dopriali mu oddych, ešte hodnú chvíľu sa rozprával s prítomnými ľuďmi.

Keď sa blížil čas briezdenia a temnotu noci striedala červená aura noriaca sa skrz stromy a hustý les, muž ktorý Františka priviedol vstal od stola a začal:

„Je čas ísť domov pán farár. Zaveziem vás. Chcel by som vás však upozorniť, že všetko čo ste tu videli a tiež aj miesto, kde ste teraz boli nesmiete nikomu prezradiť. Nech je tento výlet pre vás ako spovedné tajomstvo.“ Hovoril prísne. „Môj otec založil toto miesto, ostávajú mu už posledné hodiny života, preto som nedbal priviesť sem cudzieho človeka. Ale ak sa dozviem, že ste o nás hovorili, nezostane to bez trestu.“

„Prestaň toho kňaza strašiť Dominik!“ Odrazu vyšla z miestnosti, kde ležal zomierajúci Michal, stará žena. Aj keď mala podľa zvráskavenej tváre možno aj sedemdesiat rokov, chodila úplne vzpriamene a pevne. Jej hlas sa ani len nezachvel. „Tvoj otec povedal, že mu môžeme veriť a ty nebudeš spochybňovať jeho slová. Teraz sa zodvihni a postaraj sa, aby sa tento milý kňaz dostal domov v poriadku. Nezabudni, že je to on čo nám robí službu.“

„Áno, matka. Prepáč mi to. Nechcel som, aby to vyznelo...“ Zahanbene sklopil Františkov vodič zrak. Tón jeho hlasu bol odrazu mierny a zjav pripomínal pokorného baránka, ktorý sa chystá na svoju popravu.

František sa nestačil čudovať a to čo tu dnes videl ho zarážalo a prekvapovalo zároveň, stále viac a viac. Nestačil si však ženu dobre prezrieť, najskôr bola v tmavej miestnosti, teraz sa vynorila spoza jeho chrbta a už musel bezodkladne nasledovať svojho sprievodcu von. Len tak-tak stihol zobrať svoju brašnu a znova namáhavo, kyvkajúc sa z nohy na nohu, zo strany na stranu nasledoval svojho šoféra, svojho sprievodcu, syna umierajúceho Michala, ktorý sa volal Dominik. Nemal ani poňatia, kto sú títo ľudia. Správali sa k nemu však priateľsky, takže nemal v ich spoločnosti strach.

Keď teraz vyšli von, dostali sa znova na miesto, ktorým už v noci raz prechádzali. Tento krát vyzeralo inak. Prvé slnečné lúče už stihli dopadnúť na zem a uvidel, že osada je omnoho väčšia ako sa zdalo za tmy. V jej strede bol obrovský skleník, ale nevyzeral ako bežný skleník, s ktorým sa stretával doma na záhradke. Bol celý čierny. Nepriesvitné sklá, zabraňovali pohľadu do vnútra. Tiež strechy všetkých domov boli akoby poskladané z matne čiernych sklenených tabúl. Okolo domov sa začali pohybovať ľudia, všetci si obzerali neznámeho návštevníka. František nemal dost času, aby si niekoho lepšie zapamätal. Netrvalo dlho a boli obaja nazad pri mieste, kde nechali zaparkovanú štvorkolku, ktorá ich priviezla až sem. Dominik si sadol dopredu a František znova opatrne zaňho. Tento krát sa však na nič nepýtal, nesťažoval sa. Mocne sa chytil, ako prvý krát a v zapätí vyrazili. Ešte skôr ako opatrne vošli do hustejšej časti lesa, František si všimol, že jeden strom, okolo ktorého prechádzali bol úplne holý, akoby otesaný ľudskou rukou. Vlastne to už ani nebol strom, ale skôr niečo ako mocný hrubý stĺp. Podobný indiánskemu totemu, ktorý si z mladosti pamätal z filmov pre mládež. Na tomto stĺpe boli vytesané hrubými písmenami dve slová: **ôsmy deň.**

Kapitola 15

Salem žil v osade za Žilinou už vyše roka. V mladosti vyštudoval inžiniera architektúry a potom sa po väčšinu svojho života venoval budovaniu mesta. Pracoval najmä ako stavbyvedúci, či architekt. Mal už dve desaťročia skúseností a žiadny projekt ho nevedel zaskočiť. Každý problém vedel vyriešiť. Už po tridsiatke mu začali vo veľkom šedivieť vlasy a dnes už mal hlavu úplne snehobiely. Napriek strednému veku, mal ale vlasov viac ako dost a menej husté miesta na hlave by ste mu hľadali len ťažko. Kde iný jeho vrstovníci skrývali čiapkou rozširujúcu sa plešinu, on nestíhal navštevovať holiča.

Vlastne teraz to bude rok aj dva mesiace keď ho Michal pozval žiť do tejto oblasti za mestom. Presne dvadsiateho tretieho. Keďže sa nikdy neoženil a deti žiadne nemal, nič mu nebránilo

vzdat' sa minulého života a pod ťarchou Michalových argumentov, ktorý toto miesto založil a vybuďoval, ho nasledovať. Vtedy tu samozrejme ešte nežilo toľko ľudí ako dnes a Salem poznal každého obyvateľa a dokonca aj deti po mene. Teraz sa situácia zmenila, každý týždeň je tu takmer niekto nový a preto prestával mať prehľad.

Keď sa sem nast'ahoval, stálo v lese na tomto mieste iba dvanásť domov. Prvé vybuďoval sám Michal. Ktorému sa podarilo po tom ako získal potrebné financie a potrebné ľudské zdroje, začať so stavbou nezávislej oblasti. Svojej vlastnej osady, vlastného mesta. Les patrila Michalovým predkom už po dve stáročia. Preto mu nič nebránilo vybuďovať miesto, mimo civilizácie, kde by sa stal nezávislým od súčasného systému. Kde sa každý musí riadiť nariadeniami svetovej únie a svetovej banky. Takéto miesto dokonalého azylu nazval ôsmy deň. Podľa starých prorociev, ktorých význam sa dal nájsť v každom svetovom náboženstve, sa podujal, len s pomocou svojej manželky a detí, ticho bojovať proti nátlaku sveta. Svojou tichou anarchiou stvoril prekvitajúce a stále sa rozširujúce miesto so stovkou osadníkov.

Salemova úloha bola rovnaká, ako u každého člena ôsmeho dňa. Pracovať a venovať sa tomu čo vedel najlepšie, v prospech ostatných, aby sa osada stala úplne nezávislou. Počas roka naprojektoval každý dom, každý energosklenník, či maštal' pre zvieratá, ktoré od jeho príchodu postavili. Michal zaobstaral najnovšie patenty a výkresy na všetky energeticky úsporné stavby. Na Salemových bedrách bola však celá realizácia.

Projekt, na ktorom teraz pracoval bol priemerný rodinný dom, s energosklenníkom v zadnej časti. Dve poschodia. Nič nezvyčajné. Ale sám zastával názor, že domy, ktoré stavajú by nemali vyzeráť rovnako. Aspoň nie vo vnútorných priestoroch, aby mohli odbúrať stereotyp prostredia a domy medzi jednotlivými obyvateľmi, z času na čas strieďať. Osada sa rozširuje neustále a nové a nové domy si vyžadujú novú a novú fantáziu, nápady, riešenia. Všetky stavby fungovali s nulovými nákladmi na energiu. Ani jedno okno sa nedalo otvoriť, pretože systém privádzania čerstvého vzduchu bol navrhnutý a postavený prechodom skrz zem, kde je stále konštantná teplota. Vzduchové potrubie najskôr viedlo pätnásť metrov pod povrchom, kde sa vzduch v zimných mesiacoch ohrial a v letných mesiacoch naopak ochladil na príjemnú izbovú teplotu. Následne bol natiahnutý do všetkých miestností domu. Celý dom preto musel byť dokonale izolovaný od tepelných únikov stopercentne odolným izolačným materiálom, ktorý sa nachádzal pod vrstvou drevených dosiek, z ktorých bol dom na prvý pohľad postavený. Prúdenie čistého vzduchu a aj odsávanie toho vydýchaného bolo zabezpečené skrz inteligentný systém udržiavania internej atmosféry. Digitálny termostat v každej z miestností dokázal jemne korigovať vnútornú teplotu, či hodnotu prúdenia vzduchu. Pri návrhu domu musel preto Salem počítať s veľkou hromadou potrubia vedúcu skrz priečky a podlažia.

Okrem tohto bolo všetko ostatné fungovanie zabezpečené elektrickou energiou, ktorú získavali z ultravodivých slnečných kolektorov. Mali nimi preto posiate, nie len strechy domov, ale aj všetky skleníky, kde pestovali ovocie a zeleninu, nutné ku každodennému prežitiu. Ich výhoda bola, že dokázali nakumulovať cez deň dostatok slnečnej energie nato, aby cez noc fungovali ako žiariče a všetky rastliny preto dokázali vykvitnúť a dozrieť za polovičný čas. Pestovanie plodín mali na starosti najmä ženy, ale ako súčasť relaxu sa často krát zapojil aj sám Salem. Rád si vyskúšal, ako vyzerá výsledok jeho práce po návrhu skleníkových systémov. Takéto spoločné pracovné aktivity slúžili aj k interakcii s ostatnými členmi spoločenstva. Pri vytváraní nových vzťahov a priateľstiev. Medzi deťmi to boli všakové hry, u dospelých práca na zveľad'ovaní nového domova.

„Salem, Salem, pod' už...“ Malé dievčatko zo susedného domu vbehlo do predsieni a hlasným krikom volalo jeho meno. Malo oblečené tmavo zelené slávnostné šatôčky a čierne lakovky.

„Už začínajú?“ Spýtal sa, keď vystrčil hlavu spoza rohu svojej pracovne.

„Áno, máme všetkých zhromaždiť, pani Anna bude mať prejav.“ Odvetilo uponáhľane dievča a vybehlo von. Dvere po ňom ostali otvorené.

Salem zatvoril svoju prácu na počítači a snažil sa čo najrýchlejšie upraviť a obliecť k obradu poslednej rozlúčky. Ich vodca a zakladateľ Michal bol mŕtvy. Zomrel včera ráno, prirodzenou smrťou vo vysokom veku osemdesiat tri rokov. Pre celú komunitu to bola veľká rana. Teraz nezostávalo nič iné ako preniesť ťarchu vodcovstva na jeho o šesť rokov mladšiu manželku a troch synov. Práve ona bude dnes prehovárať ku všetkým na rozlúčkovom obrade v centrálnej sále. Jedná sa o najväčšiu budovu v osade.

Ako sa Salem, konečne prichystaný a slávnostne oblečený, v čiernom saku s bielou košeľou blížil k miestu poslednej rozlúčky, už z diaľky počul pevný a energický Annin hlas, ktorý pretínal hrobové ticho všetkého navôkol. Nie len, že všetko osadenstvo mlčky stálo započúvané do jej prejavu, ale aj les akoby zázračne stíchol. Akoby sa odnikiaľ blížilo obrovské hromobitie, aj keď počasie to vôbec neznačilo. Slnko bolo vysoko a na nebi okrem niekoľkých menších mrakov bola len svetlo modrá farba oblohy. Salem bol posledným, kto na stretnutí chýbal, preto sa potichučky postavil do zadnej časti zhromaždenia a ostal počúvať. Vedľa neho rovnako mlčky postával doktor Grác.

„Teraz, ale už nie je čas na smútok. Ani čas na plač. Každý z nás je na najlepšej ceste oslobodiť sa... zachrániť sa.“ Viedla Anna svoj príhovor na rozlúčke. Bola jediným človekom stojacím vpredu, vedľa nej stála už len zatvorená biela rakva, ktorá sa leskla veľkou vrstvou laku. „Môj milovaný manžel a váš záchranca vo svojom živote vykonal všetko na čo bol Bohom určený. A preto musíme byť šťastní a musíme sa radowať, pretože smútok tu dnešný deň nemá miesto.“ V jej očiach sa však dali spozorovať slzy, ktoré už nedokázala ďalej skrývať. „Čo je však isté, že nám bude veľmi chýbať. Prišli sme o múdreho radcu, podporovateľa a vodcu nás všetkých.“ Nastalo chvíľkové ticho. „Pripomeňme si teraz, prečo sme tu. Ako sa naše životy spojili skrz všetky rozdielnosti a ako nás Michal presvedčil, aby sme ho nasledovali.“ Vtom otvorila veľkú pozlátenu knihu a začala z nej čítať:

„V knihe Genezis sa píše o stvorení sveta. Kde prvý deň Boh oddelil svetlo od tmy. Svetlo nazval dňom a tmou nocou. V druhý deň Boh oddelil vodu od oblohy. A oblohu nazval nebom. V tretí deň, zhromaždil všetky vody na jednom mieste, vznikla súš. Vodu nazval morom a súš zemou. Na zemi vyrástla tráva a zarodili všakovaké rastliny a stromy podľa svojho druhu. Nastal štvrtý deň, v ktorom Boh stvoril nebeské svetlá. Ustanovil slnko, aby vládlo dňu a mesiac a hviezdy, aby vládli noci. V Piatom dni stvoril Boh všetky morské a nebeské zvieratá. Naplnil nimi všetky moria a jazerá. Vtáky určil, aby obývali nebeskú oblohu a všetky svoje stvorenstvá požehnal. Keď nastal šiesty deň, stvoril Boh všetky pozemské zvieratá. A stvoril človeka na svoj obraz, požehnal ho a spravil ho vládcom nad všetkými zvieratami a rastlinami, aby mu slúžili a prinášali osoh. Určil ho, aby sa množil a naplnil zem. Keď videl, že je to dobré, nastal siedmy deň, bol dňom odpočinku. Počas tohto času nechal človeka vládnuť a spravovať zem. Dal mu slobodnú vôľu a možnosť voľby, ako a kam sa vyberie. Čo vykoná. Siedmy deň sa však blíži ku koncu drahí moji. Pred znameniami, ktoré máme k dispozícii si nemôžeme zakrývať zrak. A keď sa pozrieme na posledné stránky svätej knihy, v zjavení apoštola Jána máme jasné indície. Boh sa vráti na Zem, ako sudca vo večnej sláve, aby zhodnotil účinkovanie človeka na tejto Zemi. To, čo tomuto dňu, ktorý nazývame aj ôsmy bude predchádzať, sú posledné pokusy šelmy, či Satana, pomýliť čo najviac ľudí. Pod zámienkou mieru a blahobytu povolať do svojich radov všetkých, ktorí sa radi a dobrovoľne nechajú označiť znakom šelmy. V zjavení sa píše, kto nebude mať znak šelmy na pravej ruke, alebo čele nebude môcť kupovať, ani predávať. To čo teraz svetová banka predstavuje ako najnovší vynález je v skutočnosti, len satanovým plánom, ako nás oddialiť od Boha, stratou

slobodnej vôle. Preto my, ktorý sa túžime pripraviť na príchod ôsmeho dňa a stovky ďalších skupín po celkom svete, ktorým tieto znamenia nie sú ľahostajné, spravíme všetko preto, aby sme sa nestali len figúrkami v rukách mocnárov. Osamostatníme sa od systému a nenásilnou formou tak budeme protestovať a vyčkávať na skon Šelmy a víťazstvo spravodlivosti.” Na tvárach zúčastnených bolo vidieť nádej a nadšenie z toho čo teraz počúvali. Anna, ešte chvíľku rozprávala, ale potom už iba rukou pohladila rakvu a v sprievode najstaršieho syna odišla nabok. Všetci zúčastnení v zástupe pristupovali k rakve, aby vzdali hold svojmu záchrancovi. Nasledovala cesta na kraj osady, kde bol vykopaný hlboký hrob s jednoduchým mramorovým pomníkom, podľa toho ako si to zosnulý želal. Potom ako rakvu pochovali pod zem, sa zdanlivo modrá obloha, v priebehu piatich minút zmenila na tmavo sivú a silná víchrica a búrka rozohnala všetkých zúčastnených nazad do svojich domovov. Salem sa vrátil do pracovne celkom premočený, zvliekol si mokré sako a nohavice, zapol počítač, aby mohol ďalej pokračovať v dnešnej nedokončenej práci. Mraky sa čoskoro potrhali a skrz ne vykukli znova slnečné lúče.

Kapitola 16

Prekrásne slnečné ráno, ktoré Tomáša vívalo v túto nedeľu nebolo tým jediným, čo malo za následok jeho až prehnane veselú náladu. Bežne nevstával vôbec rád a určite nie takto skoro cez víkend. Nebol však tento krát doma. Zobudil sa v prenajatom apartmáne v hoteli Fatra, vo Vysokých Tatrách. Zo spálne bol nádherný výhľad na azúrovo modré pleso, plné všakovakých rýb. On však teraz nemal čas, aby sa pokochal pohľadom von. Skôr sa snažil čo možno najtichšie vyplížiť z miestnosti, aby v žiadnom prípade nezobudil v posteli spiacu Katku. S ktorou teraz tvorili pár.

Mal v pláne, zakončiť tento ich prvý spoločný výlet prekvapením - romantické raňajky. Do Žiliny sa plánovali vrátiť až neskoro večer a ešte využiť deň na prechádzky po prírode a niekoľko wellness aktivít. Bolo ešte len sedem hodín, keď sa dostal až do kuchyne. Tá bola časťou apartmánu, ktorý pozostával ešte zo spoločenskej miestnosti s televízorom a spálne. Jednalo sa vlastne o taký väčší dvojizbový byt. Ktorého prenájom na jeden víkend stál však viac ako jeho týždenná výplata, čo ho na jednu stranu mrzelo. Na stranu druhú bol šťastný, že mohol byť s Katkou sám, mimo hraníc bežných dní a úplne vypnúť od všetkých starostí. A to po celý víkend. Možno aj preto, aj keď iba podvedome nechal doma dokonca svoj multifunkčný mobilný telefón, ktorý za bežných okolností nosil vždy pri sebe. Auto, ktoré bolo zaparkované v hotelovej garáži od piatku nevidel a vôbec mu nechýbalo. Cítil sa voľnejší, naturálnejší a spokojnejší. Aj keď vedel, že zajtra ráno ho znova čakajú všetky povinnosti bežného pracovného dňa, vypočúvania svedkov a lúskanie prípadov, snažil sa nato podľa možnosti nemyslieť. Teraz ho zaujímal len jediný, čo Katke pripraví a či to stihne skôr ako sa zobudí a nájde ho v kuchyni. Jeho plánom totiž bolo prekvapiť ju s jedlom priamo v posteli.

Mal už takmer všetko poukladané na pripravenom podnose. Podľa receptu sa pokúsil uvariť vajíčka Benedikt. A ako tak ochutnával pripravenú vzorku, uznal, že sa mu celkom podarili. K tomu nemohli chýbať cherry rajčiny, čerstvo vytlačený pomarančový džús bez dužiny a samozrejme zastrihnutá krvavo červená ružička v malej vkusnej vázičke. Tú položil na podnos ako poslednú, a celé rozloženie ešte zhodnocoval po estetickej stránke, keď v tom niekto zazvonil pri dverách. Čože? Kto takto ráno? Ved' som nechával na kľučke odkaz o nerušení. Ja tu izbovú službu asi vyhodím von oknom. Rýchle mu prebehlo hlavou a úplne sa rozhneval. Ten niekto mu pravdepodobne pokazil prekvapenie a zobudil spiacu Katku vo

vedľajšej miestnosti. Pár rýchlych krokov ku dverám, ešte stále v duchu hromžil na narušiteľa jeho doteraz pokojného víkendu podľa plánov. Otvoril potichu dvere a na svoje počudovanie tam uvidel pár mladých policajtov v uniformách.

„O čo ide páni?“ Spýtal sa, vyšiel pri tom na chodbu a dvere potiahol na doraz za sebou.

„Hľadáme detektíva Tomáša Garyka.“ Začal bližšie stojací muž. Druhý z dvojice sa rozhlíadal po chodbe a prešľapoval pri tom z nohy na nohu.

„To som ja. Som tento víkend mimo služby. Čo sa stalo?“

„Vaša stanica sa s vami nevedela bohužiaľ spojiť...“

„Viem, telefón som nechal doma. Nehovoril som, kde budem.“ Tomáš bol rozčarovaný.

„Tomu rozumiem pane, ale váš nadriadený vydal príkaz, aby sme vás dohľadali a predali vám nasledujúci list.“

„V poriadku, dajte to sem.“ Tomáš chmatol po liste papiera a snažil sa vojsť ihneď nazad do miestnosti. Bol však zadržaný druhým z dvojice policajtov:

„Moment detektív, máme nariadené, aby ste si list pred našimi zrakmi prečítali a dali nám odozvu či rozumiete o čom sa tam píše.“

„Čo do čerta?“ Tomáš roztvoril papier a začal čítať. Bola to správa od kapitána. Najskôr sa ospravedľňoval, že ho ruší, ale potrebuje všetkých členov svojej jednotky dnes večer o šiestej v Žiline na stanici. Pôjde o nejakú raziu. Každá ruka bude tento krát potrebná. Och do frasa, takže dnes už žiadny program? Do pekla, ak mám byť o šiestej v práci, musíme hneď po obede vyraziť na cestu. Rozhnevalo ho to, ale chápal kapitánovu žiadosť. Nebolo výnimočné, hlavne v takejto profesii, že sa útvár musí zmobilizovať, ako to je len potreba. Boli nato všetci v zbere zvyknutý, len sa to ešte nikdy nedotklo jeho. Zamrzelo ho to.

„Jasne rozumiem. Môžete ísť.“ Odvetil Tomáš po rýchlom prečítaní a zvažovaní o zmene svojich dnešných plánov. „Ako ste ma tu vlastne našli?“

„Máte osobný čip.“ Odpovedal jeden z policajtov na odchode.

„Aha, vďaka. Príjemný deň.“ Ihneď pochopil, zatvoril znova dvere a šiel pre podnos do kuchyne. Všetko bolo pripravené a Katka asi stále ležala v posteli.

„Ó aké milé prekvapenie.“ Zasmiala sa, keď vošiel do spálne s podnosom v rukách. „Ty si naozaj zlatíčko.“ Pobožkala ho na pery, keď pokladal podnos na jej perinu, aby sa mohla v posteli pohodlne najesť. „Zdalo sa mi, že niekto zvonil?“

„Nezdalo drahá. Už ma tu hľadali.“

„Kto ťa hľadal?“ Začudovala sa.

„Kolegovia, musím byť večer v práci. Po obede musíme domov.“ Bol smutný, chcel aby bolo tento víkend všetko dokonalé.

„Ale no, veď to predsa nevádi. Mali sme sa tu skvelo a zasa si to zopakujeme. Deje sa niečo vážne? Niečo s mojím otcom?“

„Nemyslím si, to by asi spomenuli. Zatiaľ neviem nič bližšie.“

„Ak sa poponáhľame doobeda sa stihneme prejsť aspoň okolo jazera. Dnes vyzerá byť nádherný deň.“ Navrhla Katka.

„Ja viem, len som nechcel, aby sa tento víkend skončil tak skoro.“

„Spolu sa naraňajkujeme a bude hneď všetko lepšie. Uvidíš.“ Povzbudila ho.

Kapitola 17

Katka sa po návrate domov cítila oddýchnutá a spokojná. Sedela v kresle, v strede svojej obývačky a čítala si knihu. Mala ju rozčítanú už vyše pol roka, ale akosi v poslednej dobe nebol vôbec čas ani chuť na pokračovanie. Dnes večer však nemala náladu na nič iné, len na

pokojné posedenie so svojou predstavivosťou. Televízor nechala vypnutý. Sedela len pod bodovou lampou a všade naokolo bola tma a ticho. Tento víkend jej priniesol skutočný pokoj a oddych do jej inak ustarosteného života. Tomáš sa musel ponáhľať na stanicu a vlastne jej aj celkom vyhovovalo, ako to dnes skončilo. Má večer iba pre seba a to ju robí skutočne spokojnou. Keď sa vonku úplne zotmelo, na uliciach ožili všade prítomné lampy a jedna z nich preniesla dopadajúce svetlo priamo k nej do miestnosti a osvetlila jej tmavé kúty. Odrazu sa zazdalo, akoby niekto čupel pri skrinke, ktorá stála pri dverách. Katke tam ihneď skočil pohľad, ale upokojila sa, lebo po bližšom skúmaní nespozorovala nič. Ešte chvíľku takto sedela a čítala, no nedalo jej to a podišla k vypínaču, aby si posvietila a zahнала strašidelné výjavy. Izba vyzerala rázom inak. Všetky farby vystúpili, a z Katky opadol akýkoľvek strach. Otočila sa a vybrala sa nazad do kresla, keď v tom sa jej za chrbtom ozval známy hlas:

„Ahoj dcérka moja.“

Strhla sa a otočila v jednom nepatrnom momente.

„Otec?“

Doktor Grác skutočne stál na jej chodbe a vedľa neho ešte jedna útlá mužská postava. Vyzeral dobre a spokojne, usmieval sa a ihneď podišiel k nej, aby sa objali. „Moja drahá, ako sa ti vodí? Si v poriadku?“

„Ako sa to môžeš pýtať práve ty? Čo sa ti stalo? Kde si bol? Vieš ako som sa bála?“ Od radosti sa jej vtlačili do očí slzy.

„Všetko ti vysvetlím, posaďme sa prosím. A Jeho si nevšímaj, je to priateľ. Nemáš sa čoho báť.“ Doktor ukázal na svojho spoločníka.

„Katka, naša rodina je členom spoločenstva.“ Začal vysvetľovať otec, keď sa vedľa seba usadili na gauč. „Už dlhé roky, sa spolu s niektorými inými rodinami z okolia pokúšame vytvoriť miesto poslednej záchrany. My to nazývame spoločenstvo ôsmeho dňa. Vieš milá moja, bola si ešte malé dievčatko, keď som spolu s jedným rodinným známym projektoval a plánoval našu budúcnosť. Dali sme do toho všetky naše úspory. Tvoja matka nezvládala sledovať tieto udalosti a pod ťarchou všetkej tej starosti odišla. Opustila nielen mňa, ale bohužiaľ tým aj teba.“

Katka si spomenula na názov ôsmy deň, ktorý v detstve niekoľko krát videla, práve v spojení s otcom. Ale nevedela si presne vybaviť kde to bolo. Možno na nejakom dokumente. Prebehlo jej myšliou.

Doktor pokračoval: „Viem, aké ťažké to cele bolo. Ale teraz je konečne čas, aby sme zúročili to všetko a vybrali sa na miesto, kde budeme môcť žiť mimo udalostí, ktoré sa budú diať. Viem, že to vyzerá, akoby sa situácia vo svete zlepšovala, ale ver mi zdanie klame. A niektoré kroky a znamenia, dejúce sa práve v týchto dňoch nám nemôžu byť ľahostajné. Ver mi, že som neplánoval, aby som musel od teba ujsť, o ničom ti nepovedať. Ale nemal som na výber. Človek, ktorého som spomínal, je môj dlhoročný priateľ a zakladateľ nášho spoločenstva. Jeho zdravotný stav sa však zhoršil natoľko, že potreboval moju pomoc, okamžitú pomoc od lekára. Nebol čas vysvetľovať a musel som zastať svoje povinnosti. Lebo v našom novom spoločenstve, máme všetci svoju úlohu a miesto.“ Otec Katke vysvetľoval, hodnú chvíľu o čom to vlastne rozpráva, ukazoval jej fotografie, nákresy a vysvetľoval celú filozofiu spoločenstva. „Moja drahá, tvoje miesto v ôsmom dni je teraz veľmi potrebné. Veľa detí, ktoré sa v osade nachádzajú potrebujú výchovu, opateru a pozornosť, akú im môžeš dať iba ty.“

To už však Katka otca prerušila vo výklade. „Takže ty chceš, aby som šla s tebou? Aby som ušla?“ Na jej tvári bolo ešte väčšie prekvapenie, ako keď pred hodinou uvidela otca vo

svojom byte. „Ako by som mohla toto všetko len tak opustiť? Čo to odo mňa žiadaš? A čo deti v škôlke? Tie ma nepotrebnú?” Zlostila sa.

„Viem, že to pre teba nebude ľahké, ale iná možnosť nie je. Nemôžem ťa nútiť, to by som ani nechcel. Ale chcel by som ťa požiadať, aby si šla so mnou, čo i len na niekoľko dní. Pozhovárala sa s ľuďmi, ktorý v spoločenstve žijú a aspoň si predstavila a čo nám ide. Ďalšia možnosť je, že tu nakoniec ostaneš. Necháš sa označovať - očipovať a po čase stratíš všetky svoje práva a slobodu, ako ostatní, ktorí budú tento systém do posledných dní brániť. Ty si však moja krv. A ako taká máš právo na záchranu.”

„Ja.... neviem. Znie to úplne bláznivo. Zamýšľal si sa nad tým, otec?” Katka zosmutnela.

„To viem drahá moja, pre nezainteresovaných je to najväčšia konšpiračná teória v histórii. Sme však v spoločenstve už dlho, a všetko pre a proti máme do detailov preštudované. To jediné čo riskuješ, keď pôjdeš so mnou, je že si nejakú dobu oddýchneš v peknom a zdravom prostredí, v spoločnosti milých ľudí ako sme my. Veľa z nich budeš dokonca poznať. Ver mi drahá, je to tam celé krajšie a lepšie fungujúce, ako si dokážeš vôbec predstaviť.” Usmial sa a pohladkal jej ruku. „Čo mi povieš Katka, vyskúšame to?”

„Na týždeň... ... iba na skúšku, ale daj mi čas, aby som si zbalila veci.” Povedala nakoniec, už trochu bez emócií, pokorne. Akoby chcela starému tatkovu spraviť po vôli. Aj keď nebola stotožnená s tým čo robí.

„To je jasné, Katuška moja. Pokojne, počkáme ťa.”

Katke, hneď prišla myšlienka na Tomáša. Vedela, že o tomto ho nebude môcť informovať a musí ho nechať bez odpovedí. Tešilo ju posledných niekoľko dní v jeho spoločnosti, rozumeli si a cítila sa spokojná. Možno, že to tak skrátka nemalo skončiť. Vráti sa za ním, presvedčila samú seba. Týždeň nakoniec nie je taký dlhý čas.

Presne v tom istom čase, keď Katku navštívil jej stratený otec, Tomáš sedel na policajnej stanici v zasadačke a spolu s ostatnými kolegami, čakali inštrukcie od kapitána. Vedeli už, že sa tu stretli, lebo sú len krôčik od toho dolapiť gang, ktorý prepadáva autobusy v okolí Žiliny. Vždy ten istý scenár. Športové auto predbehne autobus, na opustenej ceste za mestom mu zatarasí trasu, aby nemal kam ujsť. Ozbrojený lupiči zavedú autobus mimo hlavnej cesty a olúpia všetkých cestujúcich, zoberú im osobné veci a dokonca aj šatstvo, aby sa nevybrali volať pomoc. Preto neboráci len čakajú, kým ich niekto neobjaví a nepodá pomocnú ruku. Ako sa to podarilo priamo Tomášovi, keď natrafil na takýto autobus cestou po stopách doktora Gráca. Ako však neskôr zistil bol úplne mimo, čo dokonale potvrdilo, že sa v oblasti okolo mesta vôbec nevyzná.

Ako sa dozvedel od kapitána, keď sa dnes podľa rozkazu dostavil na stanicu, jeden člen gangu sa dobrovoľne prihlásil, aby udal zvyšných členov s tým, že mu bude udelená imunita a amnestia v tomto prípade. Podľa jeho slov, sa dnes chystajú vylúpiť jeden z večerných autobusov, na ceste do Martina. Keď bude vedieť, ktorý presne, dá echo kapitánovi a ten pripraví celú akciu.

„Takže chlapci.” Začal kapitán, keď vpochodoval do zasadačky. „Teraz už vieme o ktorý autobus sa bude jednať. Našťastie sa mi podarilo vybaviť presne rovnaký typ a máme ho úplnou náhodou zaparkovaný dole na parkovisku.” Zasmial sa. „Teraz by som vás chcel poprosiť, nachystať sa a za desať minút sa stretneme pri ňom. Nezabúdajte na nepriestrelné vesty, civilné šaty musia ostať. Ostatná výbava je na vás.” Kapitán zasa vybehol von, na sebe mal už uniformu vodiča autobusu, aká sa bežne v Žiline používa.

Takže lupiči prepadnú autobus plný policajtov? Tomu sa hovorí zlý deň. Pomyslel si Tomáš a v duchu sa na tom pobavil.

Keď sa zoradili všetci na parkovisku, kapitán si nacvičoval svoje šoférske zručnosti pod dohľadom skúseného vodiča autobusu. Jeho pokusy sprevádzali hlasité nadávky, keď sa mu nie príliš darilo. Sem tam si vyslúžil aj úšklábok mladších kolegov, keď autobus pri rozbiehaní skočil ako mladý kamzík.

„Dost' už páni. Nastupovať a rozsadiť sa po celej dĺžke vozu. Nepoznáte sa, jasné!“ Zakričal do davu dvadsiatich piatich policajtov.

Netrvalo ani minútu a každý sedel na svojom mieste. Autobus teraz vyzeral byť takmer plný a kapitán čoby vodič verejnej dopravy, vyštartoval z parkoviska policajnej stanice. Svetlo vo vnútri bolo náročky tlmené, aby nebolo jednoduché identifikovať, kto v autobuse sedí. Bolo vidieť len siluety jednotlivých ľudí. Autobus sa ponáhlal mestom, aby opustil Žilinu presne v predpísanom čase. Na prednom paneli mu svietil názov cieľového miesta: **MARTIN**. Pasažieri skutočného večerného spoja do Martina si však museli počkať. Ich odchod bol odložený o pol hodinu, vysvetlené bolo, že ide o ich bezpečie, preto nikto neprotestoval.

Za mestom autobus už zvolnil, lebo sa darilo dodržať časový harmonogram. Teraz nastal čas, keď každý v autobuse pozorne sledoval, blížiace a podozrivé autá. Keďže pri jednotlivých prepadoch sa farba auta vždy menila, aspoň podľa výpovedí svedkov, nevedeli ako bude presne vyzerať.

„Pozor, za nami!“ Tlmene vykričkol strážnik sediaci na predposlednom sedadle. Snažil sa nenápadne otočiť, akoby sa obzeral po krajine. Tomáš, sediaci v strede autobusu, v rade za vodičom, sa zadíval von oknom práve v momente, keď ich nízky, tmavo modrý športiak obiehal. Mal prelepené evidenčné čísla. Bola to chvíľka a stratil sa im úplne z dohľadu.

„Teraz prichádza naša chvíľa chlapi, pripravte sa.“ Povedal kapitán.

Všetci očakávali ako ich na najbližšom kilometri zastavia a prepadnú. Už všetci zvierali v rukách služobnú zbraň a atmosféra hustla. Kapitán začal jemne spomaľovať s očami upretými do tmy, ktorú mal pred sebou. Len malá časť cesty bola osvetlená reflektormi.

„Kde do pekla sú? Už tu mali niekde stáť, nie?“ Ozvalo sa z autobusu. Všetci už boli nervózni a nedočkaví.

V tom sa ozvala rana a v momente ďalšia a ďalšia, autobus sa zakolísal a kapitán skočil silno na brzdy. Jeho zastavenie doprevádzal silný kovový hrmot. Všetci ostali ako obarení, ale vedeli, že očakávaná chvíľa je už tu. Ostali však na svojich miestach, pripravení na zásah. Po chvíli keď sa však nič nedialo, kapitán otvoril dvere a sám vystúpil z autobusu von. Predtým dal pokyn, aby ostatní držali pozície. Všetci teraz pozorovali kapitána, ako obchádza autobus, sleduje akýkoľvek pohyb či zvuk. Keď poobzeral oblasť okolo, zadíval sa na miesto pod hlavnou cestou. Postavil sa na hranicu zrázu a vytiahol baterku, ktorú mal pri sebe na opasku. Začal svietiť dole a rukou zamával na kolegov sledujúcich ho cez okná. „Rýchlo, podťe sem.“ Po chvíli už stálo dvadsať päť policajtov na opustenej ceste. „Čo sa deje? Našli sme ich?“

„Hej, o tých sa už starať nemusíme.“ Odpovedal kapitán, a zahlásil niečo do vysielacky.

To už sa Tomáš predral až na kraj zrázu, aby nahliadol dole a zistil čo sa deje. Už asi prepadli iný autobus pred nimi, pomyslel si. Zasa boli na nich všetci krátky. Keď sa ale pozrel dobre, zistil, že športové auto, ktoré ich obiehalo, leží celé pokrčené a otočené na streche pod cestou.

„Zrušilo ich to isté čo nás.“ Zahlásil jeden z kolegov.

Tomáš sa otočil a uvidel prepichnuté pneumatiky ich autobusu, pričom kolega držal v ruke kovového ježka.

„Máme toho plné pneumatiky, určite nato nabehli aj oni.“ Podal ježka Tomášovi do ruky.

Vyzeralo to ako kovová guľôčka s ihlicami, ktorá nech stála akokoľvek, vždy jeden osten trčal priamo hore. Po prejazde nimi sa v žiadnom prípade nedalo vyviaznuť s neporušenými pneumatikami. Už to bolo Tomášovi jasné. Nieкто podsypal na cestu ježkov, práve v čase,

keď mali prechádzať zloději a to vo veľkej rýchlosti, ako to bolo u nich zvykom. Nemali šancu, pomyslel si. Autobus s jeho váhou sa na ceste udržal, navyše jeho rýchlosť nebýva nikdy taká vysoká, aby bol defekt pneumatiky smrteľne nebezpečný.

„Dobre chlapi, môžeme ísť nazad. Dost' času sme tu zabili. Felix a Adam zostanú na mieste, volal som koronera a sanitku. Do desať minút tu budú. Ostatní sa pakujeme.“ Oznamil kapitán.

„Kto mohol niečo také nastražiť a takto ďaleko od všetkého?“ Vyzvedal jeden z detektívov.

„Asi tu máme nejakého fantoma chlapče.“ Uškrnul sa kapitán. „Batman to nebol ak si myslel niečo také.“ Okolostojaci sa pobavili.

„Dost' bolo špekulovania, balíme.“ Povedal nakoniec bez žartu. „Potrebujú nás aj inde.“

Keď sa vracali späť na stanicu Tomášovi prišla na myseľ Katka. Už bude asi spať. Alebo nie? Vytiahol mobilný telefón a napísal, že sa vracia a chystá domov. Poprial jej dobrú noc a čakal na výpis o doručení správy. Žiadny však nedorazil. To znamená, že sa už pobrala do postele a telefón nechala vypnutý. Správu si nájde ráno, spokojne skonštatoval. Ich autobus dorazil na policajnú stanicu tesne po jedenástej hodine večer.

Kapitola 18

Tomáš sa nasledujúce ráno zobudil so zvláštnym pocitom v žalúdku. Prirovnal ho k nervozite, ale sám neprichádzal na jeho dôvod. Ako zvyčajne si umyl ráno tvár, oholil sa pomocou starého elektrického strojčeka, ktorý už vrčal ako otvarák na konzervy a vyčistil si zuby. Až potom sa pozrel po svojom mobilnom telefóne, aby skontroloval nové správy a poštu. Na jeho prekvapenie, však výpis z včerajšej textovky na dobrú noc, ktorú Katke posielal stále nedorazil. Zodvihol telefón a pokúsil sa jej dovolať, linka však bola hluchá. To už ho mierne znepokojilo, lebo bolo niečo po ôsmej hodine. Vedel, že Katka už mala ísť dnes normálne do práce, v ktorej začína omnoho skôr. On si výnimočne prispal, keďže po včerašom neskorom výjazde, dostali dve hodiny voľno. Nervozita mu však nedovolila viac zaháľať a narýchlo si obliekol včerajšiu košeľu, nohavice a v rozopnutom kabáte vybehol na ulicu. Počasie bolo mierne a pod mrakom. Mal tušenie niečoho zlého, ale nepripúšťal si to. Všetko má svoje vysvetlenie a pre jedno sa vybral do škôlky kde Katka pracovala.

„Takže dnes neprišla vôbec do práce? Dala vedieť čo sa stalo?“ Snažil sa zistiť od riaditeľky Tomáš, keď poprekračoval všetky povolené rýchlosti a doslova preletel mestom. Auto nechal zaparkované pri chodníku priamo pred vchodom do areálu škôlky.

„Vôbec nie, a navyše telefón má úplne hluchý už od rána. Keď ju stretnete povedzte jej, že som nadmieru nespokojná s takýmto jednaním. Niekedy sa jej podarí výstrelok, je to mladé dievča a to ja chápem, ale kolegyňa, ktorá mala mať dnes voľno sem musela prísť a zastúpiť ju. To nie je práve kolegiálne jednanie.“ Vysvetľovala riaditeľka autoritatívne.

Tomáš však neodpovedal, len pokýval hlavou a pokúšal sa rýchlo dostať z jej kancelárie, aby pokračoval v hľadaní. Jeho tušenie sa pomaly naplňalo. A obával sa, že dnešné ráno bude súvisieť s Katkiným otcom. Dúfal, však v iný scenár a šťastný koniec. Nedokázal si predstaviť, že by mu teraz zmizla. Teraz, keď sa zblížili. Nemôžem ju stratiť, pomyslel si a začal utekať. Bežal cez sídlisko, lebo vedel, že obchádzať celú časť autom, trvá omnoho dlhšie. Utekal okolo rieky, kľučkoval medzi chodcami a matkami s kočíkmi. Nezamýšľal sa nad tým, že je unavený. Ani nad dochádzajúcim dychom, ktorý pociťoval po každom metri stále viac a viac. Jeho dlhé nohy strieľali ďaleko dozadu a kabát vial ako čierna pirátska vlajka na rozbúrenom mori. Cestu si skracoval cez trávnik, krížom cez detské ihrisko. Ľudia

sa po ňom obzerali, šomrali. Bolo mu to jedno, nevšimal si ich, nespomaľoval. Mal jasný cieľ a nezastavil sa kým nedorazil k jej paneláku. Dvere do bytovky boli pootvorené, preto nimi preletel dnu. Po prekonaní niekoľkých schodov stál pred jej bytom. Teraz mu to prišlo trochu zvláštne.

On stresuje, naháňa sa a ona bude pokojne ležať doma, oddychovať. Nebude vedieť o tom, že ju niekto zháňa, alebo sa o ňu niekto bojí. Ostal stáť na chodbe, dýchal stále veľmi hlboko, preto počkal kým sa neupokojí, aby mohol hovoriť. Už si teraz nemyslel, že by ju nenašiel doma. Už sa mu to zdalo nelogické, ba smiešne ako stresoval.

Minúty uplynuli, zaklope, len zľahka. Chvíľu počká a zaklope druhý krát, ale razantnejšie. Potom klope nepretržite, na chvíľku počúva a zdá sa mu, že zaregistroval pohyb vo vnútri bytu. Počká, kým sa Katka oblečie, pomyslí si. Ale po piatich minútach sa nič nemení. Zazvoní a na striedačku zaklope, skúša to takmer nekonečne dlho, až sa pozastaví a uvedomí si, že mal pravdu. Že jeho tušenie bolo presne také správne, ako po väčšinu krát, keď túžil aby to tak nebolo. Čupol si, srdce sa mu rozbúšilo ešte viac. Do hlavy sa mu vliat adrenalín a chrbtom mu pretiekla vlna studeného potu. Začal zvažovať všetky možnosti, všetko čo vymyslel však v momente zavrhol. Naplnil ho pocit beznádeje a smútku.

Zostal tak, kľumiaci, pred jej dverami, až kým nedorazili kolegovia, ktorých privolal. Až potom sa dokázal postaviť tomu čo mal nájsť za dverami jej bytu. Prázdnotu.

Kapitola 19

Týždeň za týždňom plynul. Čas utekal ako voda a Katka sa v spoločnosti nových, ale aj niekoľko starých známych cítila veľmi príjemne. Ako nezapadala do ruchu mesta, kde akoby nemala svoje miesto, tak nachádzala svoj zmysel v tomto malom spoločenstve ľudí. Spoločenstvo, ktoré sa utiekalo pod ochranu lesa a neporušenej prírody. Akoby všetko navôkol dávalo teraz omnoho väčší zmysel, ako jej celý doterajší život. V spoločenstve mal každý svoju úlohu a Katka našla tú svoju v starostlivosti o malé deti usadlíkov. Ako sa skupina rozrastala, pribúdali aj mladšie rodiny, často s dvoma, či troma malými deťmi. S jej vzdelaním v oblasti detskej psychológie a skúsenosťou zo škôlky, nebolo vhodnejšieho kandidáta. Táto práca ju skutočne bavila a naplňala, čo bolo skvelé a to že ju mohla vykonávať aj tu, v blízkosti svojho otca a ľudí, ktorí sa ihneď stali jej priateľmi nemalo chybu.

Jediné čo ju teraz trápilo, bol pocit z Tomášovej straty. Neustále naňho myslela a trápila sa. Určite po nej pátra a bojí sa o ňu. To ju nepríjemne sklúčovalo a aj keď sa na deti neustále prívetivo usmievala, niekde vzadu v hlave cítila nekončiace napätie.

Vedela, že pravidlá ôsmeho dňa sú prísne a zobrať medzi seba niekoho nového bolo komplikované. Aj napriek tomu každodenné orodovala u otca, za včlenenie Tomáša do novej kolónie. Najskôr o tom nechcel počuť a presviedčal Katku, aby zabudla na niekoho, kto je tak pevne spojený so systémom, že mu slúži ako strážca verejnej bezpečnosti. No úsudok svojej dcéry si vážil natoľko, že sa po čase nechal obmäkčiť a pripustil, že je tento krok možný. Dokonca sľúbil, že sa prihovorí u zakladateľov.

Teraz spoločenstvo viedla Anna, na prvý pohľad veľmi rozumná a vyrovnaná žena vysokého veku, ale v dobrom fyzickom stave. Katka bola presvedčená, že ju otec dokáže prehovoriť na ich stranu. Aj keď Annin najstarší syn Dominik, ktorý asistoval pri väčšine rozhodnutí, bol tvrdohlavejšia nátura, vedenie spoločenstva ešte nemal v kompetencii. Preto neustále dúfala, že sa s Tomášom znova stretnú a to ju naplňalo nádejou.

Katka dnes, ako aj po iné doobedia, sprevádzala huf detí počas hrania na ihrisku. Bludisko z preliezačiek a šmýkačiek, doplnené o niekoľko hojdačiek a farebných lavičiek stálo na kraji osady. Na mieste, kde bola hranica ich oblasti obohnaná veľmi hustým a vysokým živým

plotom. Slúžil nato, aby náhodný okoloidúci omylom nezablúdil do časti lesa, kde nemá čo robiť, alebo v tomto prípade chránil deti, aby sa nezatúlali von z osady. Práve teraz mala na starosti osem chlapcov a desať dievčat. Každé z detí nemalo viac ako dvanásť rokov, dokonca jedna maličká mala ešte iba štyri roky a len horko ťažko naháňala starších kamarátov. Pohľad na roztomilú zverenkyňu Katku rozveselil. Zadívala sa na huf detí, bez toho, že by si všimla, že sa k nej niekto blíži.

„Také bezstarostné, pravda? Radosť je byť v ich blízkosti. Čo by som zato dala, vedieť sa takto tešiť zo života.“ Po jej pravej strane sa postavila Anna. Ako zvyčajne mala oblečené dlhé nohavice a nahusto pletený sveter. Ako nový vodca spoločenstva sa zaujímala o všetko čo sa deje. Prechádzala sa osadou a rozprávala s každým členom. Bolo to nezáväzné klábosenie, z ktorého sa snažila zistiť stav obyvateľov. Väčšinou vládol medzi obyvateľmi pokoj a harmónia. Ako sa však dopyčula včera večer od doktora Gráca, blízkeho známeho svojho nebohého manžela. Jeho dcéra Katarína sa neprestala trápiť, po tom ako opustila blízkeho priateľa z mesta, čo však bolo ešte horšie - malo sa jednať o detektíva polície. Čo Annu znepokojilo a rozhodla sa pohovárať s Katkou radšej sama. V noci dlho predlho rozmýšľala nad týmto problémom a až teraz sa rozhodla navštíviť ju.

Katka sa po jej slovách usmiala a pozdravila. Na prvý pohľad šiel z Anny rešpekt. Aj keď sa s ňou stretla už niekoľko krát, nikdy neboli takto osamote. Deti hrajúce sa na ihrisku si dvojicu vôbec nevšímali.

„Máme to tu utešené, čo povieš drahá? Pozri sa len na vrcholce tamtých stromov, ako cez ne prechádzajú slnečné lúče a dopadajú na čierne energopanely osadené na streche domu. Aké farby vyčarujú pri odraze dole na zem.“ Anna si zatienila oči rukou a prstom na druhej ruke kreslila v priestore, o čom práve hovorí.

„Zaujímavé.“ Katka sa pootáčala s ňou. Potom ostalo znova ticho.

„Chýba ti niečo iné z minulého života drahá... okrem tvojho milého?“ Spýtala sa bez okolkov Anna.

„Je to tu veľmi priateľské pani. Skutočne krásne a cítim sa tu slobodne. Ale tak isto aj osamelo. To musíte chápať. Preto som otca neustále uhovárala, smútim.“ Snažila sa vysvetľovať Katka.

„Ver, že chápem milá moja. Som už stará a aj napriek tomu nedokážem zniest' bolesť zo straty milovaného manžela. Moje srdce je už tvrdé, necitlivé a predsa to neznesiem. Ako potom ty, so srdcom mladým a mäkkým musíš trpieť, nechcem ani pomyslieť.“ Anna sa tvárila chápavo, ale nepoľavila zo svojej vážnosti.

Katka len sklopila zrak.

„Miluješ ho?“ Spýtala sa Anna.

„Ani som nevedela ako ho ľúbim, kým ma nepripravili oňho.“ Katke až slza vytryskla z prižmúreného oka. „Aj keď sa nepoznáme dlho, je veľmi dôležitý a v mojom živote má pevne vyhradené miesto. Nepochybujem o tom.“

„Pod' so mnou drahá.“ Ukázala na druhú stranu osady a ťahala Katku za ruku.

„Ale čo deti?“

„Nestane sa im nič, bude to chvíľa.“ Pobrali sa teda, tam kam ich Anna viedla.

Už po pár metroch si Katka uvedomila, kam to vlastne idú. Blížila sa k cintorínu, na druhej strane osady, ohradenému nízkym plotom. Skrytý bol až pod korunami stromov. Zatiaľ tam bol len jeden hrob, ktorý patril zakladateľovi Michalovi. Jeho náhrobok, bol z meter vysokého mramorového kameňa. Na hrobe boli poukladané kamene najrôznejších tvarov a farieb. Boli uložené tak, že hlinu pod nimi nebolo už vôbec vidieť. Keď dorazili k tomuto hrobu, Anna pokračovala:

„Môj drahý Michal, náš vodca by nikdy nedovolil, aby ktokoľvek z jeho nasledovateľov takto chradol. Vždy sa snažil nájsť cestu k spokojnosti všetkých. A preto sa mu podarilo vybudovať

všetko to, čo teraz vidíme a prežívame. Mal volania, ktoré sa rozhodol nakoniec nasledovať. Aj keď bol už vtedy nie najmladší, nezastavil sa pred žiadnou prekážkou a tým si vybudoval rešpekt a uznanie všetkých svojich priateľov. Ani ty Katka sa nemôžeš vzdávať svojich nádejí.”

„To ani nie je také ľahké, vzdať sa milovanej osoby.” Odpovedala smutne Katarína.

„Nemôžeš však zabúdať, že my nie sme obyčajné spoločenstvo. My sa chceme vymaniť z pod nadvlády systému a tvoj milý je teraz jeho strážcom. Ako dobre ho poznáš Katka? Vieš určiť, či sa k nám bude chcieť pridať?”

Ostala ticho stáť, rozmýšľala. A nakoniec odpovedala:

„Nič neviem určite, nie je to jednoduché. Ale chcem to skúsiť, chcem ho zavolať sem. Chcem mu pomôcť a chcem byť s ním.” Slová plné presvedčenia opustili Katkine ústa a jej výraz značil odhodlanie.

„Nedbám teda, navštívi ešte dnes môjho syna Dominika a dohodni s ním návštevu svojho milého a tiež všetky potrebné detaily. Ak všetko pôjde hladko čoskoro budete spolu.”

„Ďakujem vám pani Anna. Vážim si vás teraz ešte väčšmi.” Katka sa usmiala a od radosti pobožkala starej panej ruky.

Predtým ako sa vybrali nazad na detské ihrisko, všimla si menší nápis v spodnej časti náhrobku, pri ktorom stáli, vytesaný do mramoru. Bol v latinčine a pod ním stál slovenský preklad:

- Esto fortis, fili, magna enim te expectant - Bud' silný, synu, lebo niečo veľkého ťa čaká

-

Kapitola 20

Bolo už sedem hodín večer, keď sa Tomáš lúčil s kolegami pracujúcimi na poobednej zmene a opustil stanicu.

„Tak si odpočíň a nezabudni večer pozerat' futbal.” Lúčil sa starší strážnik v uniforme, keď Tomáš prechádzal okolo.

„Och, futbal? Ja sa nemôžem dočkať ako sa zvalím do pelechu. Televízor dnes nebude mojim spoločníkom. Nech som už doma.” Usmial sa trocha nútene a fotobunkové dvere sa za ním pomaly zatvorili. V skutočnosti však Tomáš nemal namierené do postele. Nemal namierené ani do svojho bytu. Dnes večer ako v posledných týždňoch zvykol, sa po práci a to aj keď robil dlho do večera, vybral ku Katkinej bytovke. Vždy keď tam dorazil, prechádzal sa okolo, fajčil a uvažoval. V poslednej dobe bolo toto miesto jediným, ktoré umožňovalo voľný tok jeho myšlienok. Celý deň sa cítil úplne, akoby spútaný reťazami, nesvoj a osamelý. Ale keď prišiel sem, čo i len pred Katkin vchod, hneď sa cítil lepšie. Akoby sám seba presvedčil, že na tomto mieste je k svojej milovanej najbližšie. Aj keď vedel, že ju tu nenájde, neprestával sem chodiť. Dnes trocha zmenil rituál a po vyfajčení prvej cigarety, vošiel až do jej bytu. Vôbec si však nevšimol čierneho auta, stojaceho neďaleko, ktoré ho nasledovalo už od stanice.

Rýchlo prešiel skrz dvere, označené žltou ceduľou, policajné vyšetovanie, až do obývacej miestnosti. Je to už niekoľko týždňov, čo sa Katka Grácová stratila. Vyparila sa podobne a bez stopy, ako jej otec. Tento krát však s Katkou zmizli všetky jej osobné veci. Bol preto stopercentne presvedčený, že žije a je v poriadku. Ani si nevedel predstaviť možnosť, že by ju už neuvidel. Takúto myšlienku vždy zahnal ďaleko od seba.

Hneď na druhý deň, keď sa Katka stratila, zbuntošil celé oddelenie a všetko čo malo ruky a nohy, prehľadávalo lesnú oblasť okolo Žiliny. Lesy sú však husté, a nedokonale zmapované. Tento pokus zlyhal a skúsiť ho opakovať sa nepodarilo. Ostal nato sám. Dokonca aj kapitán, sa akoby zázrakom začal montovať do vyšetovania a silou mocou chcel prípad Grác a Grácová uzavrieť. Tomášovi hodil na krk nový prípad domáceho násillia, kde otec alkoholik,

terorizoval svoju rodinu vyše desať rokov. Teraz, keď ho našli mŕtveho, so sekerou v hlave, bolo na Tomášovi, aby zozbieral dôkazy potrebné k súdnemu konaniu. Nebolo to jednoduché, lebo vražda bola surová a hnusila sa mu, na druhú stranu so synom, ktorý otca zabil, aby ochránil matku, sympatizoval.

Bolo preňho však ťažké sústrediť sa i na toto vyšetrovanie. Všetko mu v týchto dňoch trvalo dva krát dlhšie ako obvykle. Preto tie pravidelné nadčasy a problémy vyhrabať sa z kancelárie do večera.

Keď sa posadil na gauč v strede miestnosti pred televízorom, uvedomil si, ako je okolitý nábytok celý zaprášený a zanedbaný. Na koberci sú šmuhy z nezapočtu topánok, ktoré sa tadiaľto v posledných týždňoch prehnali, keď hľadali dôkazy o únose. Vzduch bol ťažký a vydýchaný.

Otvorím aspoň okno, pomyslel si no v tom zacítil lokálne pichnutie v pravej časti krku. Ostrá, ale krátka bolesť ho hneď posadila nazad do sedačky. Skúsil sa otočiť, ale márne. Ani ruky ho neposlúchali, postaviť sa nedokázal. Začal dýchať veľmi zhlboka a obraz, ktorý videli jeho oči sa rozmazával a strácal. Akoby náhle zaspával, zmocnila sa ho hrôza, keď v tom začul nejaké hlasy a prepadla ho únava. Všetka potreba brániť sa zmizla. Bola to otázka sekúnd, potom si už neuvedomoval nič a zaspal.

Kapitola 21

Toto bol čudessný sen. Rozpamätával sa pomaly Tomáš, keď prvý krát otvoril oči, ale oddýchol si znamenite. No len čo sa pokúsil vystrieť si ruky a trocha sa popreťahovať, uvedomil si čo je vo veci. Nachádzal sa na neznámom mieste a ruky aj nohy mal koženými popruhmi priviazané k posteli. Hýbať sa mohol len vo veľmi obmedzenom priestore. Ako sa rozhlíadal, videl stredne veľkú na bielo vymaľovanú izbu. Veľmi skromne zariadenú, ale čistú. Pri posteli bol nízky nočný stolík a na ňom plastová fľaša vody. Och, aký mal len teraz smäd. Keby tak mohol...

Pokúšal sa trhanými pohybmi tela, pohnúť posteľou. Tá však odolávala, akoby boli jej nohy prichytené k podlahe. Aj keď sa mykal sebeviac, posteľ sa nepohla ani o centimeter. Čo teraz? Pomyslel si. Hrozí mi nebezpečenstvo? Kde to som? Žiadna stena v miestnosti nemala okno, ktorým by mohol aspoň približne určiť, kde sa nachádza. Len niekoľko bodových svetiel vsadených do stropu osvetľovalo inak úplne temné priestory. Čo so mnou chcú spraviť? Únos detektíva? V mysli mu začali víriť scenáre, kto z jeho nepriateľov, možno zločincov, ktorých pripravil o slobodu, by sa chcel takto pomstiť. Chceli by sa možno všetci, ale kto je skutočne toho schopný? Nezišlo mu na um žiadne konkrétne meno. Nakoniec to mohol byť každý a zároveň nikto z nich. Za tých pár rokov si nepriateľov v radoch kriminálnikov určite narobil, asi podobne ako každý policajt.

Snažil sa upokojiť, iba ležal a uvažoval. Potom ponapínal obe ruky, ako len vedel, aby si ich mohol obzrieť z čo možno najväčšej blízkosti. V tom pocítil v pravej ruke bolesť. Čo sa deje? Až neskôr zistil, že mu niekto vykonal drobný operačný zákrok, kým ešte spal. Aby ho zbavil, jeho osobného čipu.

Ťahal pravú a následne ľavú ruku čo najviac od postele, aby si prezrel ako je priviazaný. Na ľavej ruke, tam kde kožená oprata zvierala jeho zápästie, bol patent zamykania rovnaký ako mal bežný opasok. Kovový jazýček zapadával do dierky a tým držal opratu, aby sa nedala voľne stiahnuť z ruky. Všimol si, že tento jazýček bol z polovice ulomený. V dierke oproti držal len slabo a preto sa po niekoľkých silných cielených potiahnutiach ľavou rukou, sám uvoľnil.

Keď mal Tomáš jednu ruku úplne voľnú, nič mu nebránilo vyslobodiť sa z ostatných oprát postele. Za päť minút stál na studenej dlážke. Topánky, ani ponožky nikde nevidel. Bol len v

košeli a nohaviciach, ktoré mal naposledy oblečené. Už sa chystal napiť z plastovej fľaše s vodou, keď sa v tom zarazil. Toto nebude dobrý nápad, pomyslel si a položil ju nazad, aj keď smäd začínal byť neznesiteľný. Podišiel ku dverám a potichu sa pokúšal otvoriť ich. Neboli zamknuté a ocitol sa na tmavej chodbe. Nebola veľká, ale nevedel presne zistiť, kam vedie. Otvoril preto doširoka dvere, kde aspoň bodové lampy pretínali tmu. Až potom si dokázal spraviť lepší obraz o tom čo ho na chodbe čaká. Prešiel ňou, do predsieni, ktorá mala nad vstupnými dverami malé okienka. Nedokázal pohľadom zistiť, kde je, ale vedel identifikovať, že je vonku pološero. Buď je skoré ráno, alebo sa svetlo pomaly vytráca s prísľubom noci, pomyslel si.

Vyšiel von a videl, že sa nachádza v nejakej osade. V diaľke zazrel niekoľko ľudí ako v skupinke prechádzajú pomedzi domy a debatujú. Zabočil okolo domu z ktorého vyšiel, hneď za roh. A nachádzal sa teraz medzi dvomi, na oko rovnakými nie vysokými budovami. V diaľke videl začiatok lesa. Vysoké stromy. Osada sa nachádzala akoby na lúke, alebo planine. Keď sa pootáčal, stromy lemovali oblasť zo všetkých strán, kam len dovidel. Vybral sa teda bez váhania, čo možno najrýchlejšie ako mu bosé nohy dovoľovali k nim. Zem však bola všade väčšinou trávnatá a mäkká, a kroky ho nezraňovali. Cítil však nepríjemný chlad, po celom tele. Keď sa už dostal až na koniec osady, ocitol sa pred ohromným hustým živým plotom, ktorý nekončil ani na jednej, ani na druhej strane. Keď sa však snažil rukami namáhavo nahmatat nejaké voľnejšie miesto v kroví, kadiaľ by sa mohol pretiahnuť, ozval sa za ním hlasitý krik.

To už sa zbíhali členovia osady a pomocou silných bateriek ožarovali krajinu.

„Tu je, rýchlo sem. Zastavte ho.“ Ozývalo sa zo všetkých strán, keď svetelné kužele dopadali na jeho chrbát.

Tomáš sa cítil úplne zmätený, vyzimovaný a vysmädnutý. Kľáčať na kolenách, čelom k blížiacemu sa davu a čakať na najhoršie. V tom však, ako blesk z jasného neba, vybehla oproti nemu drobná postava. Klame ma už dočista zrak? Spýtal sa v duchu sám seba, keď sa mu osoba zdala niečím povedomá.

„Tomáško, Tomáško.“ Vykrikla a zavesila sa mu okolo krku.

„Katka? Ty si tu? Či sa mi to ešte sníva?“

„Nesníva sa ti, neboj sa. Všetko je v poriadku. Nikto ti tu neublíži. Už bude dobre, pod' so mnou do vnútra. Zohreješ sa a bude ti lepšie.“ Upokojovala ho.

Nemal síl uvažovať a rozmýšľať čo sa tu vlastne deje. V blízkosti milovanej, úplne stratil vôľu utekať. Keď si ho viedla skrz šomrajúci dav, všimol si ako prechádzali popri doktorovi Grácovi, potom Soni a hromade ďalších starších i mladších ľudí. Čo to je za miesto? Pomyslel si.

Kapitola 22

Po tom ako Katka usadila Tomáša do kuchyne domu, kde bývala spolu s otcom, dala variť vodu na čaj a poznášala niekoľko prikrývok, aby sa znova zohrial. Voda bola vriaca, len čo sa vrátila zo svojej izby. Zaliala vrecúško slivkového aromatického čaju a šálku postavila pred Tomáša. Bola šťastná z toho, že ho znova vidí, ale nervózna so situácie, do ktorej ho dostala. Keď s Anniným synom Dominikom plánovala „verbovanie“ svojho milého pre ôsmy deň, uvedomili si, že Tomáš ako očipovaný zamestnanec štátu, nebude ľahký úlovok. Preto sa aj rozhodli, dostať ho sem násilím a vysvetľovanie ponechať na neskôr. Bolo to aj preto, že čip musel byť vypnutý ešte pred tým, ako opustia mesto, inak by po jeho stopách mohli vypátrať

osadu. Aj keď opustiť spoločnosť, nebolo takýmto spôsobom protizákonné, mohli z toho vyplývať hromady nepríjemností. Čoho sa chceli všetci vyvarovať.

V tom vošla do miestnosti Anna. Obaja sedeli vedľa seba pri stole. Katka pozdravila, keď ju uvidela vchádzať dnu. Za ňou vošiel aj doktor Grác. Tomáš len sledoval, a ticho sedel s veľmi vážnym výrazom na tvári. Mal nohy zabalené v teplej deke a ďalšiu mal prehodenú cez chrbát. Katka mu nestihla vysvetľovať o čo ide a bola vlastne aj rada, že sa Anna ukázala, aby spolu vyriešili prekérnu situáciu.

„Takže vy ste ten Katkin vyvolený?“ Spýtala sa Anna bez okolkov oproti sediaceho Tomáša.

Katka sa pri jej slovách poriadne začervenalá. Aj Tomáš zostal trochu v pomykove. Nemyslel si, že o ňom Katka takto rozpráva. Neodpovedal.

„Musí byť pre vás prekvapenie, kde sa to teraz nachádzate. Poprosím vás o zhovievavosť, všetko sa vám pokúsime vysvetliť.“

„To by som prosil.“ Prehovoril konečne Tomáš. Odkedy sa oslobodil zo svojho väzenia, neprehovoril, ešte ani slovo. Katka bola stále nervóznejšia, a pomaly si začínala uvedomovať, že to nemusel byť najšťastnejší nápad. „Viete, čoho sa dopúšťate unášaním ľudí? O čo vám tu vlastne ide?“ Bol mierne agresívny, ale v jeho situácii mu to nemohli vyčítať. Pre každý prípad, hneď za dverami domu stálo niekoľko mužov z osady, keby bolo treba voči novému nedobrovoľnému členovi zakročiť.

„Uisťujem vás, drahý Tomáš, že ste prvým, kto je tu nedobrovoľne.“ Odvetila Anna, stále veľmi pokojne.

„Robíte si zo mňa srandu? A čo doktor?“ Kývol Tomáš hlavou na Katkinho otca, stojaceho nad Annou. „Vyšetrujem jeho zmiznutie od leta.“

„Je síce pravda, že doktor opustil mesto bez vysvetlení, ale podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, dobrovoľne.“ Odpovedala Anna. „Na druhú stranu, prečo sa ho nespýtate sám.“

„Bola to otázka života a smrti, spoločenstvo potrebovalo doktora, nemal som sa pripojiť tak skoro, ale nebolo na výber. Neostal čas na vysvetľovanie. Mrzí ma, že ste mali ťažkosti.“ Ozval sa doktor Grác.

„Tss, ťažkosti? Mne by to bolo aj jedno, ale čo vaša dcéra? Koľko sa trápila, alebo to bola všetko iba hra?“ Tomáš sa pozrel podozrievavo na Katarínu.

„Nie, Tomáško. Mrzí ma to. Naozaj som sa o otca bála, nevedela som, čo s ním je a veľmi si vážim ako si mi pomáhal a podržal ma v ťažkých chvíľach.“ Katka sa snažila chytiť Tomáša za ruku, ten ju však odtiahol. Toto gesto ju veľmi vnútorne zranilo.

„Čo ste vy ľudia vlastne zač?“ Spýtal sa po krátkej chvíli rozmýšľania Tomáš. „Nejaká sekta psychopátov? O čo vám tu ide? Prečo sa skrývate? Plánujete hromadnú sebevraždu, či čo?“ Po týchto slovách sa pokúsil vstať zo stoličky, ale Anna zakročila:

„Tomáš, upokojte sa a zostaňte sedieť, nenechávajte voľnosť svojím emóciám.“ Spravila ráznejšie gesto pravej ruky, aby zostal tak ako je. „Nie sme žiadna sekta. A aj keď máme niečo spoločné s náboženstvom, nejedná sa o žiadnu konkrétnu vieru. Mimochodom, ste veriaci, mladý muž?“

„Nie, nič nevyznámam. Aspoň prakticky nie.“ Odpovedal neochotne.

„Vtom prípade budú pre vás tieto informácie nové, ale možno aj nie. Sme spoločenstvo ôsmeho dňa. Určite ste počuli v Biblii príbeh o stvorení sveta za sedem dní. Takéto vykreslenie stvorenia, je vo všetkých náboženstvách veľmi podobné. Či sa jedná o Hinduizmus, Kresťanstvo, alebo staré Maurské legendy. A vo všetkých týchto náboženstvách, sa na záver opisuje koniec sveta, súdny deň, alebo ako ho my nazývame - ôsmy deň. Keby neberieme výroky o dni doslovne, napríklad deň myslený v Božom ponímaní sú tisíce rokov, milióny rokov, aj ôsmy deň nemusí byť jednorazová záležitosť. Každý vnímavý človek dobre chápe čo sa okolo nás deje v týchto časoch. Sebaklam pokoja a blahobytu, neustále pozorovanie nás všetkých, kontrola nášho pohybu, našich životov.“ Anna sa zadívala na

Tomášovo obviazané zápästie. Všimol si to a jeho pohľad sa uprel na rovnaké miesto, začal si ho bližšie prezerat'.

„Áno Tomáš. Osobný čip. Vynález nad všetky ostatné vynálezy, ako ho prezentujú. Bezpečnosť, sloboda, uľahčenie života. Ale je to skutočne pravda? O toto ide naším pastierom?“ Anna sa nahla nad stôl, aby bola Tomášovi bližšie. „Nazvime ich pastieri. A seba začneme nazývať ovcami. Kam sa človek pohne bez toho, aby nevedeli o jeho pohybe? Čo človek vykoná bez toho, aby nezistili kde a prečo to vykonal!?“

Tomáš zostal počúvať a dovolil, aby sa ho Katka znova dotkla. Sadla si bližšie k nemu a podľa možnosti ho objala.

„Napojenie na nervový systém je dôležité, aby sme myšlienkou vydali príkaz na úhradu? Aby sme si zavolali pomoc, keď sme ohrození? Skutočne?! O to im ide? Alebo si nás priviažu k sebe, ako pastier svoje ovce a všetku slobodu, za ktorú sme kedysi bojovali v nespočte vojen si necháme vziať bez boja?“

Anna vytiahla z vrečka malú kovovú platničku a položila ju na stôl pred Tomáša. Predmet nebol väčší ako drobná minca. No nebol úplne kovový, ale živé tkanivo, akoby prerastalo do obvodov z vonku aj vnútra predmetu. Bol to Tomášov čip. Zobral ho opatrne medzi prsty a začal bližšie prezerat'.

„Určite cítiš v prstoch ruky zvláštne brnenie. Je spôsobené poškodením nervovej sústavy. Po mesiaci budeš zasa úplne v poriadku. Ale stačil by možno rok a čip by sa tak naviazal na tvoje telo, že by nebolo možné odobrať ho bez toho, aby si nemal trvalé následky. Možno prišiel o ruku, alebo podobne. Čip sa stále viac a viac spája s nervovým systémom nositeľa a ako parazit ťahá informácie pre svoj materský hardware. Superpočítač, ktorý sa nachádza v každej pobočke Svetovej banky a skrz ktorý je možné po určitom čase ovládať správanie nositeľa čipu.“

„Čo sú to za nezmysly? Prečo by to niekto robil? Každý štátny zamestnanec, má osobný čip a nikdy sa nikomu nič nestalo. Čip je tu nato, aby nám pomáhal. Nebyť nových vynálezov, môžeme sa na všetko vykašľať a vyliezť znova na stromy. Či ako to mám chápať? Zbláznili ste sa ľudia?“ Tomáš bránil svojho digitálneho pomocníka.

„Chlapče, len pokoj. Všetko pochopíš časom sám. Ako vidíš tu tvoj malý zázračný vynález sa zžíval s tvojím telom. Ako to však robil, získaval kontrolu nad látkami dôležitými pre tvoje telo. Konkrétne myslím hormóny, ktoré regulujú tvoje nálady a pocity: Šťastia, lásky, úspechu, radosti. Keby ťa o tieto pocity pripraví, ostal by si ako by som to správne povedala - žijúcou mŕtvolou. A spravil, by si všetko preto, aby si sa znova necítil tak mizerne. To by nastúpil, znova náš milý malý kamarát a uvoľňoval by hormóny tak ako by ho naprogramovali. Tak by si sa veľmi rýchlo stal figúrkou v rukách Svetovej banky, ktorej ide zaručene od veky vekov o naše blaho - nemyslíš.“ Povedala ironicky a zasmiala sa.

Tomáš ostal sedieť ako obarený. Čip položil na stôl a jednou rukou objal vedľa sediacu Katarínu.

„Je to niekoľko desaťročí, keď si môj muž Michal, zakladateľ tohto ôsmeho dňa uvedomil čo s nami bankári vlastne robia. Bola to doba, keď sa začali používať kreditné karty. Bol to len veľmi jednoduchý predchodca osobného čipu, ale v merítke prípravy na najhoršie, bol veľmi dôležitý. Vtedy akoby z nenazdajky a veľmi výhodne distribuovali kreditné karty medzi ľuďmi. Najskôr to bolo dobrovoľné, cenovo výhodné a užitočné. Ani sme sa však nenazdali, kartu mal každý a dobrovoľnosť sa stratila. Stratili sme možnosť výberu, či chceme používať peňažnú hotovosť ako platidlo. Jediná možnosť, ak chcel človek fungovať v tomto svete, pracovať, platiť nájom, študovať, jesť, obliekať sa. Bolo zaobstarat' si kreditnú kartu. Nebola iná možnosť a to trvalo len niekoľko krátkych rokov. Menej ako desaťročie. Na kreditné karty sme si zvykli ako na košeľu a aj keď sme neskôr nadávali na neustále zvyšovanie mesačných poplatkov za ich užívanie, nespomenuli sme si, ako dobrovoľne sme sa pre ne kedysi

rozhodli. To nás ešte nenapadlo, že nás niekto môže ich používaním sledovať a zisťovať čo kupujeme, kde sme, kde pracujeme a čo nás zaujíma. V tom období, začal mať môj muž nepríjemné sny - nočné mory. Nevedel čo sa s ním deje, ale jeho vnútro - jeho podvedomie už pracovalo na pláne vyslobodenia. Ako zázrakom sa raz stretol s jedným človekom. Bolo to na našej spoločnej dovolenke v Tunisku. To stretnutie zmenilo celý život nie len jemu, ale aj všetkým nám. Ako sa zrozprávali pri jednom s večerných posedení pri hotelovom bazéne, zistili, že oboch trápia strašidelné sny. Aké bolo ich veľké prekvapenie, keď zistili, že sa im sníva prakticky rovnaký príbeh, aj keď pochádzali z úplne iných častí sveta. Ale od tej chvíle, od toho jedného zvláštneho večera, ostali už navždy v kontakte.

To čo spolu založili, nebolo nič iné ako spoločenstvo ôsmy deň, eighth day, alebo achte Tag. V každom jazyku a štáte po svojom. Áno presne tak, toto nie je ojedinelý prípad drahý Tomáš. V každom štáte, možno v každom na celom svete sa odohráva teraz to isté, čo zažívame my tu. Úlohou ôsmeho dňa, je pripraviť nezávislé spoločenstvo ľudí, aby mohli odporovať plánom Svetovej banky.”

„Takže, to čo sme zaznamenali, miznúci ľudia v Nemecku a podobne. To je všetko pre toto? Váš projekt?” Spýtal sa Tomáš.

„Pravdepodobne áno, samozrejme môže ísť aj o bežné miznutia ľudí, sťahovanie do iných miest a tak.”

„Kde ste na to vlastne zobrali peniaze?” Vyzvedal.

„To je irónia chlapče.” Usmiala sa. „Zo Svetovej banky predsa. Všetky peniaze, sú však natiahnuté na fiktívne osoby. Ako ich nazývame - biele kone.”

„Koľko vás vlastne je?”

„No, ono presný počet je veľmi pohyblivý. O všetkých spoločenstvách neviem. Ale veľa krát sú zapojení významní a aj veľmi majetní ľudia. Akoby určitou prozreteľnosťou zvolení uskutočniť tento plán. Nakoniec, obyčajný človek, ako bol môj Michal by nikdy nedokázal uskutočniť takýto veľký zámer bez pomoci Božej.” Prežehnala sa Anna, pri spomienke Božieho mena.

„Prečo si myslíte, že práve tento čip je tým štartovným bodom konca sveta? To mi stále nejde do hlavy.” Spýtal sa znova Tomáš.

„Á, k tomu som sa ešte nedostala. Výborne, ešte, že si mi to pripomenul.“ Odkašľala si Anna. „V Biblii, v opise konca sveta, sa hovorí o znaku šelmy. Šelma je myslená, ako satan, alebo niektorý z jeho nasledovateľov. Hovorí sa o znaku na pravej ruke, bez ktorej nebudeme môcť kupovať, ani predávať. Každý, kto si dobrovoľne nechá spraviť takýto znak, bude stratený. Hovorí sa aj o čísle 666, ktoré bude predstavovať tento znak. Keď sa bližšie pozrieš na čip. Možno to na tom tvojom, bude aj napriek nervovým vlásokničiam stále čitateľné.” Ukázala na čip, ležiaci na stole.

Tomáš ho vzal do ruky, pozorne prezeral a nakoniec prečítal:

“Damian Luxford, patent, originál.”

„Správne. Damian Luxford, dedič bankového impéria. Číslo šelmy, bude číslom človeka a to číslo je 666. Luxfordská rodová línia je skutočne dlhá. Keby si dostal do rúk ich rodokmeň, tak ako sa to podarilo nám, zistil by si, že číslo Damiana Luxforda, je číslom 666 v rodinných záznamoch. A my sme to vyčítali zo zjavenia apoštola Jána, starého dvetisíc rokov.”

„Prečo by chceli bankári, ovládať svet?” Reagoval Tomáš.

„Prečo chcú byť bohatí ľudia bohatšími a mocnejší mocnejšími? Prečo chcú ovládať ostatných? Tieto otázky nemajú žiaľ odpoveď Tomáško. Ale jediné vysvetlenie, ktoré sa ponúka, je že sú súčasťou satanovho plánu. A naopak Boží plán, v ktorom sme my a ôsmy deň, aby sme odvrátili to čo by sa mohlo stať, keby nekonáme nič. Anarchia, bola v spoločnosti vždy odsúdená. Ale môže byť aj užitočnou, pokiaľ ide o záchranu ľudstva a slobodnej vôle, čo povieš?” Usmiala sa.

To už úsmev opätoval aj Tomáš, všetko čo mu vysvetlila dávalo zmysel. Navyše bol pri svojej Katke, ktorú nosil celý čas v srdci a ktorá mu tak neskutočne chýbala. Hnev ho celkom opúšťal.

„Všetko si dobre premysli a daj mi zajtra vedieť, ako si sa rozhodol. Či chceš, alebo nechceš zostať s nami. Žiť takto, mimo civilizácie. Ale aj mimo niektorých starostí. Veď spoznáš sám, že komunita, má svoje výhody. Najmä ak tu má človek svoju polovičku.” Oboma rukami ukázala na oproti sediaci pár. „Prajem vám to deti. Teraz, ak by ste ma mohli ospravedlniť, potrebujem si ísť odpočinúť, cítim sa už veľmi unavená. Rada som ťa spoznala Tomáš.

„Ďakujem vám pani Anna, veľmi vám ďakujem.” Vyskočila Katka spoza stola a objala ju. Tomáš sa tiež postavil a deka do ktorej bol zabalený sa zviezla na podlahu.

„Tiež vám ďakujem za rozhovor. Budem premýšľať, sľubujem.” Usmieval sa a zamával, keď Anna a doktor odchádzali z miestnosti.

Nasledujúce ráno bolo zamračené, ale relatívne teplé. Po spoločných raňajkách sa Tomáš a Katka vybrali na krátku prechádzku po osade. Cítili sa šťastný z blízkosti toho druhého. Katka ukazovala a vysvetľovala Tomášovi, kde sa čo nachádza a kde kto býva. Prechádzali najskôr stredom osady, pozdĺž obrovského skleníka, potom okolo detského ihriska, maštale so zvieratami, až dorazili k časti, kde osadu prelínal potok. Tomáš sa zastavil na jeho brehu. Bolo to v jednom z rohov osady, potok nebol veľký a vyzeral veľmi čisto. Prúd vody divoko kľučkoval pomedzi väčšie skaly a kamenie. Zostal zhypnotizovane zahľadený do divokej vody a po chvíľke premýšľania sa spýtal:

„Si tu naozaj šťastná?”

„Áno.” Odpovedala, bez okolkov.

„Nechýba ti svet?”

„Všetko čo potrebujem, mám teraz tu. Cítim, že konám správne.” Opatrne ho chytila za rameno, ako vtedy, keď sa stretli v obchodnom dome a prežili príjemný spoločný deň.

Viac nepotreboval, vytiahol z vrecka malý kovový prístroj. Pozrel naň skúmavo ešte raz a zahodil ho do rieky, kde bol prúd najdivokejší. V krátkom momente zbadal, ako čip unáša voda. Ani sa nenazdal a bol preč. Poutieral si jednu ruku o druhú a chytil Katku okolo pása. Takto spoločne zahľadení stáli ešte niekoľko minút.

Kapitola 23

Mohutný svah na okraji Bratislavy, priamo pod hlavným rozhlasovým vysielačom od nepamäti slúžil ako štvrť prominentov, zbohatlíkov a významných osobností Slovenska. Z tohto miesta bol najkrajší výhľad na celé mesto, Dunaj a hrad. Meter štvorcový každého pozemku sa predával, za nekresťanské peniaze, čo dokonale odohnalo strednú a nižšiu vrstvu obyvateľstva. Takže aj keď zdanlivo bez diskriminácie, si Slovenská smotánka dokázala udržať túto oblasť čisto vo svojom vlastníctve.

Z času na čas sa stalo, že si dom prenajal niektorý z politikov. Nemali síce také vysoké zárobky, ale ťahali za nitky a preto im niekedy majiteľ spravil cenu, samozrejme za malú protislužbu. Jeden z domov radovej zástavby teraz patril aj Tomášovmu bratovi - Ľubošovi Garykovi. Ten sa stal pred nedávnom ministrom spravodlivosti. Alebo ako ho prezývali - hlavným sudcom. Bol to pracovitý človek a zatiaľ nebol v úrade dosť dlho nato, aby stratil dôveru ľudí.

Ako takmer každý deň, aj dnes sedel vo svojej pracovni a študoval materiály prípadu, ktorý bol momentálne živý. Jeho pracovňa susedila s jedálňou. Z jedálne boli veľké krídlové dvere do haly. Tá bola priestranná a okrem schodiska, v nej stálo aj veľké klavírne krídlo. Ľuboš býval v dome s celou rodinou, ale v tejto hodine, už každý ležal vo svojej posteli a v celom dome zavládla tma. V pracovni svietila, iba skromná bodová lampa na nastaviteľnom ramene, ktorú si vždy presunul, podľa toho ako menil svoju polohu. Keďže ho bolieval chrbát, nevydržal dlho na jednom mieste. Nebol dosť blízko od haly, aby začul zavrzganie krytu kláves na svojom krídle. V tom, ale niekto začal vyhrávať pomalú melódiu. Ľuboš zbystril sluch a v niekoľkých sekundách presne určil o akú skladbu sa jedná. Bola to Beethovenova - Pre Elišku. Skladba, ktorá mu vždy pripomenula jeho brata Tomáša. Zatiaľ čo Ľuboš hrával na klavíri od malička a zvládol zahrať všetko do čoho sa pustil, Tomáš sa naučil hrať len jednu jediná skladbu. Pre Elišku rodinu Garykov pravidelne budievalo každú sobotu a nedeľu ráno, keď sa vyspatý Tomáš nudil a potreboval spoločnosť. Samozrejme vtedy boli deťmi. Ľuboš sa postavil zo stoličky a pomaly sa vybral za zvukom hudby. Bolo to jediné čo široko ďaleko počul. Nerozsvecoval, ani keď vošiel do jedálne. Ticho prešiel až do haly. Videl postavu sediacu pri krídle. Aj keď tam bola tma, dokázal rozoznať, že za klavírom sedí jeho brat Tomáš. Upokojil sa a svižným krokom podišiel až k nemu. Na oboch dopadalo mesačné svetlo, skrz široké schodiskové okná. Klavír utíchol a Tomáš sa pozrel na Ľuboša.

„Ahoj brácho.“ Oslovil ho s úsmevom. „Vyrušujem ťa?“

„Prekvapil si ma, čo tu robíš? Stalo sa niečo?“ Ohliadol sa. „Ako si sa dostal dnu? Bolo odomknuté?“ Spýtal sa Ľuboš.

„Prišiel som po teba.“ Tomáš začal hrať skladbu znova od začiatku.

„Nerozumiem! Prestaň...“ Ľubošovi sa nepáčila bratova vyhybavá odpoveď. „Prestaň hrať, zobudíš deti.“

Tomáš rázom skončil, postavil sa a rukou viedol brata do jedálne:

„Všetko ti vysvetlím braček. Nalej nám tej dobrej Škótskej. Je to na dlhšiu debatu.“ Usmial sa.

Spoločne zmizli za širokými dverami do jedálne.

KONIEC